Gérard de Villiers

Războiul C.E.K.A.
SAS 155

În româneşte de Marian Tiu

TINERAMA, 2004

ISBN: 973–597–238–7

Malko Productions-Paris,
Le jour de la Teheka
© Gérard de Villiers,

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banusti vă recomandă” SRL

Capitolul I
— Toţi CEK-iştii să se ridice!

Ca un singur om, cei doisprezece bărbaţi aşezaţi la cea mai mare masă a restaurantului *Izumi,* unul dintre cele mai renumite din Moscova, ascuns pe strada Spiridonovka, aflată mai în marginea cartierului Kolţo, se ridicară, cu paharele de sake în mâini.

Toţi aveau în jur de cincizeci de ani, îmbrăcaţi în stil sovietic, cu costume terne, prost croite şi cravate ţipătoare. Aveau părul tuns scurt, grizonat.

Aceeaşi voce zise şi mai tare:

— În sănătatea ta, Felix.

Băură alcoolul cald dintr-o sorbitură, lăsară paharele şi se aşezară.

Maşa Ivanovna Iakuşkina se simţi deodată rău. Cu excepţia acestei mese, ea era singura clientă din restaurant. Pentru a douăzecea oară, se uită la ceas. Leonid Nosenko, cel care îi dăduse întâlnire aici, întârzia de aproape o oră. Totuşi, chiar în acea dimineaţă, el fixase locul şi ora, prin SMS. Nu putea să se fi înşelat în privinţa restaurantului. De altfel, ea verificase la sosire dacă masa era rezervată pe numele de Nosenko.

Când intrase în sală, toţi bărbaţii de la masa aceea o priviseră cu interes. Trebuie spus că Maşa Ivanovna arăta spectaculos, cu părul blond tuns scurt, ochii albaştri şi silueta de felină.

Conform obiceiului, ea lăsase încălţările la intrare, dar şi în picioarele goale, cu puloverul negru mulat, centura mare

din piele care îi ţinea fusta neagră, îi făcea pe bărbaţi să delireze. Pentru a face să treacă mai repede timpul, amesteca fără poftă, din ce în ce mai neliniştită, în sushi. Telefonul mobil al lui Leonid Nosenko era direcţionat pe mesagerie vocală şi nu avea altă cale de a lua legătura cu el. Atmosfera acestui elegant restaurant pustiu amplifica neliniştea. La fel şi prezenţa CEK-iştilor de la masa vecină.

Toastul pe care îl făcuseră îi amintise că era 20 decembrie,

ziua aniversară a creării, în 1917, a poliţiei secrete a sovieticilor, CEKA, de către Felix Dzerjinski. Urmase atunci o represiune feroce a tuturor „contrarevoluţionarilor”, într-o baie de sânge. Felix Dzerjinski, printre altele, era şi inventatorul gulagului. După CEKA, urmase G.P.U., N.K.V.D. Şi apoi K.G.B. Evident, rusul obişnuit, de rând, nu aniversa „Ziua CEKA”, identificată cu execuţiile şi deportările. Deci, vecinii de la masa mare aparţineau clar „organelor”, agenţiilor de securitate care dirijau tânăra democraţie rusească cu o mână de fier. Erau acei „aparatcik”.

Era o coincidenţă incredibilă că Leonid Nosenko îi dăduse întâlnire chiar în acel loc, în acea zi. Din august 1991, statuia lui Felix Dzerjinski nu se mai afla în piaţa cu acelaşi nume, în faţa Cartierului General al KGB, la câteva sute de metri de Kremlin. Pe 12 august 1991, înconjurată de o mulţime care urla de bucurie, o macara o ridicase de pe soclu pentru a o duce spre o destinaţie necunoscută. Aparent, sfârşitul unei epoci: şaptezeci şi cinci de ani de comunism cu milioanele de morţi şi de deportaţi.

Totuşi, câteva zile mai târziu, o mână anonimă scrisese cu vopsea neagră, pe soclul statuii, următoarea inscripţie: „Dragă Felix, ne pare rău că nu te-am putut salva, dar vei rămâne mereu alături de noi”.

Aparent cam asta gândeau şi cei de la masa vecină, care nu îi dădeau totuşi nici cea mai mică atenţie. Îşi privi ceasul pentru a nu ştiu câta oară, acordându-şi încă un sfert de oră de aşteptare.

6

Acest ultim răgaz aproape se scursese când uşa dinspre intrare se deschise. Câteva fracţiuni de secundă pulsul Maşei Ivanovna crescu. În sfârşit, până la urmă Leonid sosea!

Emoţia îi dispăru instantaneu, lăsând loc stupefacţiei: bărbatul care tocmai intra în restaurant era Vladimir Vladimirovici Puţin, preşedintele Rusiei.

* *

Era, ca de obicei, la patru ace: cămaşă albă şi cravată, costum albastru cu umerii uşor lăsaţi, asortat cu privirea rece şi aproape goală. În urma lui, se profilau patru gorile care îl depăşeau în înălţime cu un cap. Cum îl văzură, cei doisprezece se ridicară cu toţii.

Vladimir Puţin li se alătură şi le adresă câteva cuvinte înainte de a se aşeza în capul mesei, strecurându-şi picioarele în spaţiul îngust de sub masa joasă. Masa Ivanovna remarcă faptul că, spre deosebire de ceilalţi clienţi, inclusiv ea, el nu se descălţase. Cele patru gorile se aşezară ia o masă vecină. Un ospătar veni imediat şi le puse în faţă un clondiraş cu sake.

Maşa Ivanovna nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la cel mai puternic bărbat al Rusiei. Nu era prima dată când îl întâlnea. În calitate de jurnalistă la cotidianul *Kommerzant,* era o obişnuită a Kremlinului şi îl mai întâlnise deja pe Vladimir Puţin în 1999, pe când nu era decât şeful FSB, cu ocazia mai multor conferinţe de presă. Totuşi, era prima dată când îl vedea „în particular”, cum s-ar zice.

Această întâlnire la *Izumi* era o coincidenţă fericită. Cititorii ar fi cu siguranţă bucuroşi să afle că preşedintele se deplasase special pentru a sărbători „Aniversarea CEKA” împreună cu un grup de *slujbaşi.* Îl văzu pe Vladimir Puţin aplecându-se la urechea celui de lângă el. Imediat, acesta din urmă se ridică şi veni drept spre masa ocupată de tânăra ziaristă.

7

— Vladimir Vladimirovici vă invită să veniţi alături de el, zise tipul pe un ton de şef de gară care anunţă sosirea unui tren.

Maşa Ivanovna, jenată, intimidată şi uşor neliniştită, se ridică de la masă şi se duse la masa lor. Galant, Vladimir Puţin se ridică şi îi sărută mâna, invitând-o să se aşeze lângă el. În liniştea care se lăsase, el îi adresă un zâmbet fermecător şi zise:

— Maşa Ivanovna, nu puteam lăsa o femeie atât de drăguţă să stea singură la masă! Iubitul dumneavoastră a ratat întâlnirea? adăugă el cu o evidentă lipsă de tact.

Tânăra jurnalistă recunoscu faptul că preşedintele avea o memorie bună: se întâlnea mereu cu o mulţime de reprezentanţi ai mass-media. Bineînţeles că nu erau multe la fel de blonde, dar totuşi… Privirea albastră a lui Vladimir Puţin rămânea fixată asupra ei, cu o expresie maliţioasă. Ea avu impresia că vrea să o seducă. Totuşi, preşedintele nu era cunoscut ca un bărbat afemeiat. Cu tenul său palid, fruntea cu început de chelie şi faţa inexpresivă, nu avea prea mult sex-appeal.

Dar era bărbatul cel mai puternic al Rusiei şi ea se simţi flatată.

— Aveam o întâlnire de afaceri, corectă ea, dar s-a amânat. Mă pregăteam să plec.

— Deci, am ajuns la timp! zâmbi Vladimir Puţin. Veţi închina un toast cu noi.

Se ridică, cu paharul de sake în mână, urmat de toţi ceilalţi, şi zise:

— Pentru Patrie!

Maşa Ivanovna bău cot la cot cu ceilalţi. Până se aşezară pentru a umple paharele, un bărbat de la celălalt capăt al mesei se ridică şi strigă: „Pentru preşedintele nostru!” Mai băură câte un pahar. Abia se aşezară că un altul se ridică şi zise cu o voce de stentor:

— Petru stimatul nostru şef, Felix Dzerjinski!

8

Maşa Ivanovna nu putu să nu îi imite pe ceilalţi şi goli paharul de sake. Nu credea că într-o zi va închina pentru fondatorul CEKA, unul dintre cei mai ponegriţi oameni din Rusia!

Conversaţiile se reluară. Vladimir Puţin se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Deci, cum merge *Kommerzant?*

Parcă nu ştia… Mai mult, ziarul aparţinea lui Boris Berezovski, oligarhul, duşmanul de moarte al Kremlinului, refugiat politic în Marea Britanie.

Jurnalista bâigui câteva banalităţi; nu dorea decât un lucru: să plece. Dar privirea insistentă a preşedintelui nu îi permitea. El se aplecă şi mai aproape şi întrebă pe un ton confidenţial:

— Cum merge ancheta dumneavoastră?

— Ce anchetă? întrebă Maşa Ivanovna, surprinsă.

— Ancheta în legătură cu mine, continuă Vladimir Puţin cu un zâmbet complice. Aţi descoperit lucruri interesante?

Privirea lui exprima maliţiozitate. Maşa Ivanovna avu impresia că i se opreşte inima. Normal, *nimeni* nu ştia despre ancheta pe care o făcea în legătură cu trecutul lui Vladimir Puţin, la cererea amantului ei american, Martin Powers, ofiţer CIA la Berlin. Evident, ea trăia în Rusia, unde ascultările telefoanelor erau o practică obişnuită şi unde FSB, la ordinele Kremlinului, se infiltrase în mass-media, amintind de epoca Uniunii Sovietice. Cu mintea răvăşită, se întreba ce să îi răspundă lui Vladimir Puţin, care îi mângâie umărul cu un gest afectuos, aproape tandru.

— Înţeleg că vreţi să vă păstraţi secrete sursele! Ştiu şi eu cum sunt jurnaliştii. Dar, când veţi termina ancheta, veniţi şi pe la Kremlin.

— Am înţeles, vă mulţumesc, bâigui jurnalista.

— Trebuie să plec, anunţă Vladimir Puţin. Pot să vă conduc cu maşina?

— Nu, mulţumesc, îl asigură Maşa Ivanovna, sunt cu maşina.

9

Se ridicară cu toţii şi, din nou, el îi sărută mâna. Încadrat de gărzile de corp, Vladimir Puţin ieşi. Jurnalista ceru nota şi un japonez zâmbăreţ îi zise că a fost plătit totul…

Oribil de jenată, Maşa Ivanovna ieşi în grabă, luându-şi încălţările, paltonul şi bereta înainte de a părăsi localul. Strada Spiridonovka, complet pustie, i se păru deodată

sinistră. Tremura când se urcă la volanul maşinii Golf. Ce coincidenţă extraordinară! Era nerăbdătoare să povestească totul lui Martin Powers pe care îl găsea seara la hotel *Kempinski,* în capătul celălalt al Moscovei. După douăzeci de minute, încălzită, parcă maşina pe trotuarul înzăpezit, în faţa redacţiei *Kommerzant* şi se îndreptă spre lifturi.

*

* *

— Eşti superbă! exclamă Martin Powers luând-o în braţe pe Maşa Ivanovna.

El era în cămaşă. Îi dădu bereta jos, desfăcu nasturii paltonului pe care îl lăsă să cadă pe jos şi scoase un ţipăt de admiraţie în faţa siluetei îmbrăcate în negru. Cu un gest natural, o trase pe tânăra rusoaică spre el iar aceasta simţi ceva tare apăsându-i abdomenul. Privirile lor se întâlniră şi ea văzu că Martin Powers, pentru moment, nu avea decât o idee: să facă dragoste.

Maşa îşi ridică privirea spre el, mirată de dorinţa lui iar el o sărută. Pentru o clipă, se concentrară amândoi asupra îmbrăţişării. Mâinile mari ale americanului îi mângâiau sânii, coapsele, fundul şi Maşa simţea că se prăbuşeşte. Sexul pe care îl simţea lipit de ea lua proporţii uriaşe. Avu o ultimă tresărire de conştiinţă profesională.

— Ştii pe cine am văzut dimineaţă? întrebă ea.

— Îmi vei spune imediat, o întrerupse Martin Powers. Mi-e foame. M-am gândit la tine.

Îi arătă cu privirea o sticlă de şampanie Taittinger Comtes 1995, la rece într-o frapieră de cristal de lângă

masa rotundă. Lângă, era o cutie de caviar deschisă, dar neîncepută.

Maşa Ivanovna se simţi copleşită de această atenţie. Ştia că Martin Powers pleca a doua zi dimineaţa la Berlin. Nu mai stătea mult la Moscova. Renunţă pentru moment să-i povestească de Vladimir Puţin şi de conversaţia lor ciudată.

De altfel, el îi acapară iar buzele şi ea nu mai putu scoate un cuvânt…

O rezemă de masa rotundă, din faţa oglinzii mari de pe perete iar mâinile lui o mângâiau peste tot. Când simţi degetele amantului pe abdomen, mângâind-o uşor, crezu că leşină şi închise ochii pentru a anticipa ce urma. Martin era un amant bun. O penetra mereu lent pentru ca ea să profite de fiecare centimetru al membrului mare care o invada. Abia mai târziu se dezlănţuia.

Nu se mai auzeau decât respiraţiile lor, apoi scrâşnetul fermoarului pe care Maşa i-l desfăcuse. Ea strecură imediat mâna în pantalon pentru a cuprinde membrul tare. I se tăie respiraţia: degetele ei abia îl cuprindeau. Era atât de excitată încât schiţă o mişcare în jos pentru a-l cuprinde cu gura, dar Martin o opri.

Mâna sa tocmai urca pe picior. Cunoscându-i gusturile, îşi luase ciorapi cu bandă adezivă în locul colanţilor obişnuiţi. El îi atinse sexul, strecurând un deget sub elasticul chilotului, umed de emoţie. Nu mai întârzie. Ridicându-i fusta cu amândouă mâinile, îi trase chilotul de dantelă neagră de-a lungul picioarelor, apoi o împinse pe spate.

— Te vreau cu ghetele în picioare, micul meu cazac! zise el tandru, ridicându-i picioarele lungi înainte de a o penetra, cât de adânc putea.

— *Hai!* făcu Maşa Ivanovna cu o voce sfârşită.

Tresări când simţi cum este penetrată în acest mod, cu cizmele aşezate pe umerii amantului ei. Agăţată cu mâinile de marginea mesei pentru a nu aluneca, cu capul pe spate, ceea ce o făcea să vadă turnurile de la Kremlin răsturnate,

se concentră asupra senzaţiei extraordinare a acelei penetrări exasperant de lentă.

— Îţi place? întrebă Martin, aplecat peste ea.

— Da! Da! Mai mult! imploră Maşa Ivanovna.

Apoi, îi plăcea să se simtă aproape violată. Martin nu

întârzie, începând să se mişte puternic. Masa se mişca, o vază căzu pe mochetă, frapiera de şampanie aluneca spre margine iar Maşa Ivanovna ţipă sălbatec simţind cum amantul se eliberează în ea. Chiar în momentul în care ea juisa. Rămaseră îmbrăţişaţi ca să îşi revină, apoi Martin Powers se retrase, picioarele Maşei Ivanovna reveniră pe pământ iar fusta căzu la loc în jos. Încă ameţită de plăcere, tânăra îl văzu pe amant luând sticla de şampanie din frapieră. Dopul sări într-un sunet vesel şi americanul începu să toarne în pahare.

— Acum, îmi vei povesti ce ai făcut azi, zise el zâmbind.

*

* *

— Nu este o coincidenţă, făcu vocea calmă a lui Martin Powers. Puţin *ştia* că aveai întâlnire în acest restaurant şi a ţinut să-ţi transmită un mesaj. Ştii bine că toate convorbirile sunt ascultate.

— Da, recunoscu Maşa. Dar de ce nu a venit Leonid?

— Îl vei întreba când te vei vedea cu el, făcu americanul. Poate are vreo explicaţie. Se poate să fi fost interpelat de FSB pentru câteva ore, pentru a te vedea cu preşedintele.

— Este posibil, recunoscu tânăra. Mai pune-mi şampanie.

Era întinsă pe pat, îmbrăcată. Martin se ridică pentru a goli sticla de şampanie. După ce goliră paharele, Martin Powers scoase o ţigară din pachetul de Marlboro de pe noptieră, o aprinse cu bricheta Zippo şi spuse pe un ton grav:

— Va trebui să fii foarte atentă. Dacă eşti hotărâtă să continui ancheta. Nu vreau să-ţi asumi riscuri inutile.

— Bineînţeles că vreau să continui! protestă ea. Leonid mi-a spus că l-a descoperit pe cel care se afla în centrul sistemului Puţin, cel care se află în mijlocul operaţiunilor financiare clandestine în folosul preşedintelui. Evident, nu voia să-mi povestească la telefon. Chiar dacă tu nu mai vrei, voi continua ancheta pentru mine. Pentru ziarul meu.

Martin Powers îi zâmbi îngăduitor.

— Ştii bine că nu vei putea publica niciodată aşa ceva în Rusia! Continuă, dacă vrei, dar fii atentă! Puţin este puternic. Data viitoare tu vei veni la Berlin. Nu vreau să mai vin prea des pe aici.

Oficial, Martin Powers lucra la Ambasada americană din Berlin, ca secretar doi. Legătura lui cu Maşa Ivanovna se dezvoltase în timpul şederii lui la Moscova, în perioada 1998–2002, unde era sub acoperire diplomatică. O întâlnise pe tânăra jurnalistă la un cocktail al Asociaţiei pentru Dezvoltarea Comerţului între Rusia şi Statele Unite. Fusese dragoste la prima vedere. Divorţat, era liber şi a putut construi o relaţie solidă cu tânăra rusoaică, încă celibatară, în urmă cu trei luni, când îi vorbise de această anchetă în legătură cu „faţa neagră” a lui Vladimir Puţin, ea acceptase fără să stea pe gânduri.

Martin Powers începu să se descheie la cămaşă oftând.

— Mâine mă trezesc la ora şase! Avionul este la 8.35. Rămâi cu cizmele în picioare? adăugă el cu un semn din ochi.

Maşa se dezbrăcă râzând, apoi se strecură lângă amantul ei, cuprinzându-i sexul cu degetele.

— *Te iubesc,* murmură ea înainte de a adormi.

*

* *

Martin Powers privi limbile luminoase ale ceasului: ora cinci şi jumătate. Maşa era cu spatele, adormită. Încet, se apropie şi îşi introduse erecţia incipientă între fesele ei, frecându-se uşor de ele. Tânăra suspină, dar nu se trezi.

13

Câteva minute mai târziu, avea o erecţie de cerb. Se ridică în genunchi şi o prinse pe Maşa de coapse. Aceasta, fără să scoată un cuvânt, se aşeză în genunchi, rămânând cu faţa în perne, prefăcându-se că doarme în continuare. Americanul se aşeză în spatele ei, îi depărtă coapsele şi, delicat, îşi introduse sexul întărit în cel al tinerei. Minune: în ciuda somnului, penetră dintr-o mişcare intimitatea umedă şi deschisă. Maşa gemu lung. Într-o zi, ea îi mărturisise că era

poziţia ei favorită. Cu mâinile cuprinzându-i coapsele, Martin Powers începu să se mişte încet, cu putere. Atât de puternic, încât de fiecare dată Maşa era împinsă câte puţin spre capătul patului.

Termină ca într-un galop şi ţipă ca un sălbatic când ejaculă în ea.

O clipă mai târziu, se dezlipea de ea pentru a se duce la baie: era şase fără cinci minute.

O jumătate de oră mai târziu era bărbierit şi îmbrăcat. Maşa nu se mişcase, încă aşezată pe burtă, cu picioarele desfăcute. Se aplecă şi o sărută pe ceafă.

— Pe curând, la Berlin! murmură el. *Ai grijă.*

— *Dosvidania,* dragostea mea, răspunse Maşa cu o voce adormită.

Auzi uşa închizându-se şi adormi la loc.

*

* *

Maşa Ivanovna lenevea în apa caldă. Căzile din hotelul *Kempinski* erau mari şi nu era nevoită să se înghesuie ca la ea acasă. Cânta, simţind încă în abdomen mădularul tare care îi oferise un orgasm magnific, în urmă cu câteva ore. Adora să fie penetrată în timp ce era adormită încă. Un mod agreabil de a se trezi. Un scârţâit o făcu să tresară. Uşa de la baie se deschidea încet. Crezând că este o femeie de serviciu, strigă imediat:

— Nu, nu intraţi!

Uşa continuă să se deschidă şi Maşa crezu că i se opreşte inima. Un bărbat masiv apăru în uşă. Tânăr, cu părul blond ras, o privire rece, îmbrăcat cu o geacă de piele şi jeans. Fără niciun cuvânt, înaintă spre cadă. Maşa ţipă.

Necunoscutul se aplecă, o prinse de păr şi o ţinu cu ceafa de marginea căzii. În timp ce ea se zbătea, cu capul pe spate, privind spre tavan, văzu că agresorul scoase ceva din buzunar. Remarcă fugitiv o lamă de oţel şi simţi o arsură

puternică la gât. Ţipătul i sfe înecă într-un gâlgâit. Vederea i se înceţoşă şi îşi pierdu cunoştinţa în câteva secunde, cu gâtul tăiat dintr-o parte în cealaltă.

Asasinul se dădu înapoi pentru a evita jeturile de sânge ce ţâşneau din carotidă, îşi şterse pumnalul cu un prosop şi ieşi din baie.

15

Capitolul II

— Este complet terminat! concluzionă Frank Capistrano, cufundat în fotoliul de piele roşie al şefului centralei CIA de la Londra. Nu numai că ne-au întrerupt operaţiunea, dar, de acum, Martin Powers trebuie să răspundă acuzaţiei de ucidere a Maşei Ivanovna Iakuşkina! Dacă pune piciorul în Rusia, este arestat…

Tăcu, sufocat de furie, şi bău o gură de Defender cu o culoare de ambră, din paharul de cristal de pe masa barului. Malko ascultase rezumatul „incidentului” de la Moscova în care erau implicaţi o jurnalistă rusă şi un ofiţer CIA, care se terminase tragic pentru tânără. Obiceiurile nu se schimbaseră: din timpul războiului rece, trădătorii sovietici care erau prinşi în compania americanilor nu erau iertaţi. Americanul de la CIA, sub acoperire diplomatică, fusese eliberat de KGB după câteva ore, cât băuse un ceai cu cei care-l interogaseră, în timp ce „trădătorul” sovietic fusese eliminat printr-o operaţiune secretă… Ceea ce se numea asumarea riscurilor.

Malko fusese surprins să primească un mesaj de la Frank Capistrano, *via* centrala CIA din Viena, prin care îi cerea să se întâlnească la Londra. Nu mai primise veşti de la *Special Advisor for Security* al Casei Albe, după afacerea cu columbienii. Chiar în aceeaşi seară luase avionul spre capitala britanică. Clădirea masivă cu şase etaje dominând Grovenor Square nu se schimbase, cu excepţia unei gărzi întărite aparţinând Marinei. Frank Capistrano îl aştepta la

16

etajul patru, în biroul şefului centralei, care lipsea pentru o zi. Malko îl găsise obosit, îmbătrânit, posomorât. Şi amator de scotch. *Ceaiul de dimineaţă* nu era chiar o ceaşcă cu ceai, pentru el. Dar după ce servise sub cinci preşedinţi, începea să obosească. Venind la Londra pentru a se întâlni cu oamenii din anturajul lui Tony Blair, se bucura că îl vede pe Malko.

Acesta ascultase relatarea cu circumspecţie. Nu era prima dată când guvernul american încerca să spioneze în legătură cu Kremlinul sau ocupantul acestuia. Chiar el, în 1999, înainte de alegerea lui Vladimir Puţin, obţinuse, pentru CIA, documente financiare secrete care să discrediteze un candidat din anturajul lui Boris Elţân. Asta pentru a favoriza alegerea lui Primakov, favoritul americanilor. Ancheta lui reuşise, după mai multe omoruri, dar Primakov se retrăsese iar Vladimir Puţin a fost ales. Peste câteva săptămâni, candida la un al doilea mandat iar rezultatul alegerilor nu era de aşteptat a fi altul.

Până aici, Frank Capistrano se mulţumise să-i redea în linii mari lui Malko această operaţiune sfârşită tragic, dar nu îşi mai făcea iluzii: *Special Advisor* nu avea obiceiul să piardă timpul cu pălăvrăgeli. Dar, înainte de a merge mai departe, ţinea să afle mai mult.

— Informatorul pe care această jurnalistă trebuia să-l întâlnească într-un restaurant japonez, unde este? întrebă el.

Frank Capistrano scoase un răcnet de elefant rănit.

— L-au găsit spânzurat acasă la el, două zile mai târziu. Miliţia a concluzionat că a fost sinucidere. Ceea ce este interesant este că, după rigiditatea corpului, era mort de aproape o săptămână.

Concluzia era uşor de văzut.

— Deci, toată afacerea de la restaurant a fost regizată, concluzionă Malko. Cineva i-a lăsat un mesaj acestei Maşa Ivanovna pentru a o face să vină acolo. În timp ce Leonid Nosenko era deja mort.

— Mai mult decât probabil, aprobă Frank Capistrano.

— Cu ce scop?

Consilierul special luă o gură de scotch şi oftă.

— M-am gândit mult la asta. Să-i lichideze pe Nosenko şi pe ziaristă, era simplu. Dar cei care sunt în spatele crimelor voiau să *ne* trimită un mesaj. Este explicaţia acestei înscenări. Ştiau că Maşa Ivanovna va discuta cu Martin Powers, ceea ce s-a şi întâmplat. Şi că noi ne vom da seama.

— Înţeleg, zise Malko. Apropo, cine l-a acuzat pe Martin Powers?

— Procurorul general al Rusiei. Doi membri ai personalului de la *Kempinski* au pretins că au auzit zgomote ale unei dispute violente înaintea plecării lui la aeroport. Conform Miliţiei, şi-ar fi înjunghiat amanta într-o criză de gelozie şi ar fi luat cu el arma crimei. Perfect.

— Şi de cine ţine procurorul?

— De Kremlin.

— Credeţi că preşedintele însuşi…

Frank Capistrano mormăi.

— Amintiţi-vă de 1999. Atentatele de la Moscova atribuite cecenilor. Majoritatea observatorilor cred că era vorba în realitate de o manipulare făcută de FSB pentru a face în aşa fel încât să fie ales Puţin. În Rusia, găseşti ce criminal vrei – ex-Spetnaz, grupul Alpha, dezertori – pentru preţuri foarte rezonabile. Nu pun întrebări şi nu îi interesează adevăraţii comanditari.

— Credeţi deci că a fost un dublu asasinat comandat de Kremlin?

Frank Capistrano dădu din cap trist.

— Doar Puţin este la Kremlin. Este secondat de *slujbaşi* în ochii cărora viaţa oamenilor nu are aceeaşi valoare ca pentru noi. Cei care au sacrificat sute de nevinovaţi în atentatele din 1999, nu se sfiesc să mai sacrifice încă doi.

— Era acum patru ani, obiectă Malko.

Americanul scoase o fişă de carton din buzunar şi citi:

— Lată ce ne-au comunicat *Verii englezi.* Au prins un detector, Alexander Livienko. Fost angajat FSB. După cum spune el, atentatele din 1999 ar fi fost organizate de FSB, condus atunci de Nikolai Patruşev, iar planificarea lor a fost încredinţată vice-amiralului Gherman Ugriumov, pe atunci director adjunct al FSB.

— Ce s-a întâmplat cu aceştia doi?

— Viceamiralul a murit în împrejurări ciudate iar Nikolai Patruşev este încă la conducerea FSB. Fugarul a dat chiar şi numele executanţilor: Timur Batceaiev şi Yussuf Krimşamkalov.

— Unde sunt aceştia?

— Presupuşi morţi.

— O mulţime de cadavre, făcu Malko ironic.

— Se asasinează enorm în Rusia, zise rece Frank Capistrano. Politicieni, jurnalişti, finanţişti, oligarhi. Anul 1999 era un an „bun”: treizeci şi trei de morţi „descoperite”, niciuna elucidată… De la celebra jurnalistă din Sankt Petersburg, Galina Starovoitova până la şeful partidului Rusia liberală, Serghei Yuşenkov. Acestea, se întâmplau prin aprilie anul trecut. Nu mai există niciun serviciu de securitate independent. Vladimir Puţin a sechestrat tot: FSB, FAPSI, Gărzile de frontieră, MVD. Kremlinul controlează totul. În ce priveşte mass-media, toţi cei care puteau fi periculoşi au fost reduşi la tăcere sau ameninţaţi. Iar la Moscova ameninţările nu sunt vorbe în vânt.

— Este mai rău ca pe vremea Uniunii Sovietice, oftă Malko.

— Să zicem că este la fel, îl corectă americanul. Gulagul şi-a închis porţile iar tribunalele sunt mai docile. Atunci, s-a trecut la lichidări brutale.

Tăcu şi liniştea se lăsă pentru câteva clipe, întreruptă de Malko.

— Frank, zise el, presupun că mi-aţi povestit toate astea pentru a mă speria.

Americanul râse aşa cum obişnuia.

19

— Pentru a vă speria? Nu. Pentru a vă avertiza, da.

— Doriţi deci să reiau eu această anchetă?

— Ar fi ideal, recunoscu Frank Capistrano. Dar, cinstit, trebuie să vă pun în gardă. Este treaba cea mai periculoasă pe care v-am cerut-o vreodată. Nu este vorba de a lupta cu un grup de indivizi, ci împotriva unui stat care dispune de toate mijloacele legale şi ilegale. Şi ai cărui şefi nu au scrupule.

— Vă gândiţi că Vladimir Puţin este implicat direct?

Frank Capistrano făcu un gest evaziv.

— Dă direcţiile generale şi nu va face nimic pentru a-i dezavua pe cei care îl protejează.

Malko era intrigat de un lucru.

— Dacă trebuie să reiau această anchetă imposibilă, reluă el, de ce îmi vorbiţi dumneavoastră şi nu Agenţia?

— Fiindcă nu este o comandă a Agenţiei, răspunse el cu simplitatea unui Consilier Special. Aţi auzit despre un organism care se numeşte Intelligence Support Activity?

— Nu, niciodată. Despre ce este vorba?

— Este o creaţie a Pentagonului, care îl are ca şef pe Richard Perle. Deci, urechea preşedintelui. O structură care nu are nici buget, nici personal. Cum Perle este preferatul preşedintelui, acesta îl va asculta.

— De ce este interesat el de Vladimir Puţin acum? De patru ani este preşedintele Rusiei.

— Exact, recunoscu Frank Capistrano. Doar că noi abia acum am realizat implicaţiile situaţiei. KGB a fost dizolvat la 11 octombrie 1991 de Boris Elţân. De atunci, Vladimir Puţin a reunit cu grijă toate elementele – cu excepţia Primului Directorat – pentru a reface o structură atotputernică. Are chiar mai multă putere decât vechii ţari! Este dur, încăpăţânat să apere interesele ţării sale. Atunci, Richard Perle a zis că dacă am putea descoperi ceva compromiţător

despre el, aceasta ar putea servi într-o negociere dificilă.

Şantajul şi corupţia erau două instrumente ale negocierii.

Malko zâmbi.

20

— De acord, dar de ce acum?

— Căutând prin rapoartele vechi, am descoperit că Vladimir Puţin a efectuat în 1999 o călătorie ciudată în Austria.

— Era pe atunci şeful FSB.

— Da, de fapt. Doar că a ajuns incognito la bordul unui avion de afaceri înmatriculat în Finlanda, însoţit de o blondă care îţi tăia respiraţia. Cum avionul venea dintr-o ţară aparţinând spaţiului Schengen, nu s-a făcut niciun control la sosire, nici la plecare, după câteva zile. Dacă un vameş nu l-ar fi recunoscut, nu am fi aflat nimic despre această călătorie. Care, de altfel, nu era prea interesantă.

— Ce v-a interesat, atunci?

— Faptul că Puţin a fost identificat în legătură cu o companie finlandeză, IPP. Am vrea să aflăm care sunt legăturile dintre el şi compania IPP.

— Este cam fragil acest punct de plecare, remarcă Malko. O călătorie în urmă cu cinci ani, o blondă neidentificată şi un avion înmatriculat în Finlanda.

Frank Capistrano bău o gură de scotch şi zise cu vocea lui dură:

— Acest punct de plecare a făcut ca două persoane să fie asasinate acum.

Frank Capistrano marcase un punct. Oftă adânc, ca şi cum ar fi adormit şi întrebă:

— Aveţi suficiente date? Nu mai am mult timp, am o întâlnire peste o jumătate de oră. Dacă nu vreţi să vă ocupaţi de continuarea anchetei, nu mă deranjează. Dar…

— Dar ce?

Consilierul speofal zise.

— Vorbiţi rusa, aţi lucrat deja acolo şi aveţi curaj.

— Dar vreau să ies viu din această afacere, răspunse Malko, nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Evaluase corect pericolul unei astfel de anchete. Această pulsiune cvasigenetică îl făcea să rişte, să flirteze cu moartea. El care iubea aşa mult viaţa.

21

Nu se mai auzi decât respiraţia grea a lui Frank Capistrano.

— Frank, zise Malko, ne cunoaştem de ceva timp. Ştii foarte bine că voi accepta. Pe de o parte fiindcă tu îmi ceri asta. Pe de altă parte, fiindcă am această predilecţie. Totuşi, este o problemă *practică.* Filiera Martin Powers este moartă. Informaţiile dinspre Finlanda prea vagi. De unde să încep?

Americanul mormăi câteva obscenităţi.

— Nu voiam să vă spun dinainte, preciză el, dar nu plecaţi la luptă fără provizii. În afară de Maşa Ivanovna, mai avem un plan B. Este valabil şi are două componente.

— Care?

— O filieră „virgină” de care vă voi vorbi, şi care, după părerea mea, este cea mai bună, dacă funcţionează. Şi o alta, care este şi ea bună, dar comportă riscuri majore. Ca şi cum v-aş trimite într-un câmp minat, legat la ochi.

— Frumoasă alegorie. Mai concret, ceru Malko.

Frank Capistrano îşi reglă vocea.

— Ştiţi că Londra este refugiul anumitor oligarhi ruşi care au fugit din ţara lor pentru a scăpa de mâna de fier a lui Vladimir Puţin. Cel mai important dintre ei este Boris Berezovski, dar nu este singurul. Acest oraş a devenit o bază pentru toţi inamicii lui Puţin.

— Deci oameni care ar putea să ne intereseze, sublinie Malko.

Americanul rânji.

— I-a trebuit ceva timp lui George Bush ca să-l cunoască pe Puţin. Fusese entuziasmat la primele contacte. Puţin a trecut drept un *democrat nou* iar preşedintele nostru a marşat. Înainte de a înţelege că Puţin este un cameleon: se adaptează interlocutorilor săi cu mare abilitate. Am studiat

sute de fotografii: se îmbracă chiar la fel ca ei! O mare risipă în scopul dezinformării.

— Aveau un departament *Dezinformaţia,* al patrulea, în fostul KGB, remarcă Malko.

22

— Pe scurt, concluzionă Frank Capistrano, centrala noastră de la Londra a prins câteva legături. Aţi auzit vorbindu-se de societatea lukos, una dintre cele mai mari companii petroliere din Rusia?

— Bineînţeles.

— Ştiţi că patronul acesteia, Mihail Hodorkovski, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, este închis la Moscova, din ordinul lui Vladimir Puţin. Pentru fraudă fiscală.

— Am auzit vorbindu-se despre asta.

— Hodorkovski are prieteni aici. Printre care un avocat britanic care îl reprezintă, John Morgan, care ştie multe lucruri şi nu îl are la inimă pe Vladimir Puţin. Centrala l-a contactat şi a acceptat să ne comunice anumite informaţii.

— Îl voi întâlni?

— Nu, ar fi prea periculos, atât pentru tine, cât şi pentru el. Dar veţi fi contactat de unul din prietenii săi care vă va transmite, se pare, anumite informaţii *foarte* interesante din dosarul secret al lui Vladimir Puţin.

— Voi rămâne deci la Londra?

— Câteva zile. Centrala v-a reţinut o cameră la hotel *Lanesborough,* în Hyde Park Corner.

— De ce acolo?

— Hotelul, un fost spital ridicat de Lord Westminster, a fost cumpărat de un grup de investitori ruşi, printre care şi Berezovski. Toţi oligarhii aflaţi în trecere se opresc aici. Barul este plin în fiecare seară de miliardari şi de curve. Care vorbesc multe. Este suficient să ciuliţi urechile. Cum cunoaşteţi rusa… Acolo un prieten al lui John Morgan vă va contacta. Se numeşte Aleksandr Kalinin.

— Este un magnat?

Frank Capistrano zâmbi enigmatic.

— Este intermediar, detectiv particular, escortă pentru nevestele lor. Pe scurt, cunoaşte multe secrete. Este însărcinat să vă comunice datele oferite de John Morgan. Evident, oftă el, este o chichiţă…

23

— Care?

— Nu ştim exact pentru *cine* lucrează. FSB este foarte activ la Londra. Serviciile ruseşti au fost mereu excelente în domeniul interceptărilor. Iar ruşii, după ce au băut destulă votcă, cu greu reuşesc să ţină un secret… *Lanesborough* este un fel de acvariu în care sunt peşti de toate felurile. Mai ales rechini. Mulţi dintre aceşti imigranţi, care îl urăsc pe Puţin, au rămas cu un picior în Rusia şi ignoră serviciile ruseşti. Este periculos. Dar trebuie să răzbim noi.

Malko aprecie ironia involuntară a termenului „noi”. Îi amintea de avocatul care îşi anunţa clientul: „Am fost condamnaţi la moarte”. Reuşi să zâmbească.

— Deci mă voi instala la *Lanesborough.*

— Sper că acest avocat are posibilităţi multiple… Nu mai rămâne decât să le exploatezi. Rugându-ne ca această filieră să fie beton. Oricum, veţi merge la Moscova. Acolo vă aşteaptă a doua componentă a planului B.

— Un alt informator rus?

— Se poate, făcu misterios Frank Capistrano. Este o idee a celor de la Langley pe care o consider bună. De când ne interesăm de Vladimir Puţin, au răscolit prin dosarele lor şi au descoperit o poveste din vremea războiului rece. În centru se află un personaj care s-ar putea dovedi util. KGB şi Agenţia încearcă să recruteze oameni în tabăra adversă. Unul din ofiţerii noştri de contraspionaj, Jack Pratt, punctase un ofiţer KGB aflat la post la Washington care părea mai deschis decât colegii lui. Un anume Leonid Georgievici Şevrikov. A menţinut relaţii amicale cu el timp de patru ani, a încercat să-l convingă să treacă de partea noastră, însă fără să reuşească.

De cealaltă parte şi Şevrikov a încercat acelaşi lucru cu agentul nostru, însă tot fără succes. Erau doi oameni loiali care nu voiau să trădeze. Astfel, în cele din urmă, au devenit prieteni cu adevăraţi Leonid Şevrikov s-a întors la Moscova, pentru a fi numit câteva luni mai târziu în Guyana, aproape de Brazilia. Prietenul său, Jack Pratt, a aflat şi s-a hotărât că meargă să-l vadă. Evident, cu gândul

de a-l recruta. Cei doi au petrecut o săptămână împreună. Apoi, Pratt care îi adusese o puşcă de vânătoare, s-a întors la Washington dezamăgit că nu reuşise nici acum. Totul se putea opri aici. Doar că Leonid Şevrikov nu semnalase Centralei sale întâlnirea „privată” cu un membru al CIA. Ori, la acea vreme, sovieticii aveau o cârtiţă la Langley: Aldrich Ames, care a trădat aproape douăzeci de ani. Prin intermediul lui, KGB a aflat de vizita lui Pratt la Şevrikov şi l-a catalogat imediat pe acesta din urmă ca un trădător. A fost rechemat la Moscova şi dus direct la închisoarea Lefortovo, acuzat de înaltă trădare. Era în ianuarie 1988. Pe atunci nu se mai ieşea din Lefortovo decât mort. Doar că Leonid Şevrikov nu a mărturisit nimic şi nu aveau nicio probă împotriva lui. Or, KGB-ul, pe vremea aceea, devenise foarte legalist. În iunie 1988 Leonid Şevrikov iese din Lefortovo, dat afară din KGB fără drept de pensie, dar liber şi în viaţă…

— Apoi?

— Apoi, la sfârşitul regimului sovietic, cei doi au reluat legătura. Jack Pratt a părăsit Agenţia. Erau din nou împreună.

— Ce face Şevrikov acum?

— Răspunde de securitatea unui canal de televiziune, la Moscova.

— Şi cu ce mă poate ajuta?

— Cunoaşte mulţi oameni din FSB. Dacă acceptă să coopereze, ar putea să ne dea o mână de ajutor.

— Este la curent cu ceea ce vrem noi?

— Nu, dar ştie că un prieten al lui Jack Pratt, aflat în trecere

pe la Moscova, îl va contacta.

— Dacă a refuzat şi înainte să trădeze…

Frank Capistrano spuse evaziv:

— Mai putem încerca.

— Dacă, printr-o minune, acceptă, ce îi pot oferi eu?

— Ceea ce vrea, făcu simplu Frank Capistrano. Îşi va risca pielea. Nu este glumă. Eu sunt cel care administrează acest buget.

25

— Perfect, făcu Malko. Cum îl voi contacta pe Şevrikov?

Frank Capistrano se ridică din fotoliu cu o grimasă şi luă o hârtie din buzunar.

— Lată numărul de telefon de la biroul său. Când îl veţi suna, spuneţi-i simplu că vreţi să-l salutaţi din partea prietenului său Jack Pratt.

— Trebuie să-i spun cine sunt?

— Bineînţeles. Şi menţionaţi pseudonimul care i se atribuia pe vremuri: Monolit. Va realiza că sunteţi de-al casei. Altceva?

— Da, făcu Malko. Nu voi trece neobservat la Moscova. FSB-ul se va întreba cu ce scop am venit.

— Corect! recunoscu Frank Capistrano. Sunteţi cunoscut ca un cal breaz. Mă voi gândi la o soluţie. FSB-ul cunoaşte rolul pe care l-aţi avut la Istanbul în cazul atentatelor. Cel mai bine ar fi ca şeful Centralei, Brian King, să-l prevină pe Patruşev că aţi venit să exploataţi nişte legături pe care vi le-a dat şi că le veţi comunica imediat rezultatul. Sunt mulţumiţi că l-am eliminat pe acest terorist cecen, încât nu vor pune întrebări.

— Există *totuşi* riscul să fie interesaţi de mine…

Frank Capistrano chicoti.

— În timpul războiului rece, ofiţerii aflaţi la post în Moscova reuşeau mereu să scape de oamenii KGB-ului care îi urmăreau. Ne vom întoarce la vechile metode. Rupere de urmăritori, disimulare… centrala vă va da o mână de ajutor.

— Ei ştiu ce am eu de făcut?

— Nu. Doar că trebuie să vă ajute şi că sunteţi trimis în

misiune.

Malko remarcă:

— Dacă ruşii nu au ezitat să omoare două persoane pentru a opri această anchetă, înseamnă că *într-adevăr* au ceva de ascuns.

Frank Capistrano îl privi grav.

— Bineînţeles! Ţineţi minte un lucru: cu cât vă veţi apropia mai mult de acest secret, cu atât veţi fi mai aproape de moarte. Ori, sunteţi fără acoperire oficială. Oficial nu putem face nimic pentru a vă sprijini.

— În afară de a-mi rezerva un mormânt însorit în Cimitirul Arlington, concluzionă Malko. Dacă mi se găseşte cadavrul.

— Nu fiţi pesimist, îi reproşă Frank Capistrano. Vă trimit într-unul din cele mai luxoase hoteluri din Londra, unde, se pare, sunt şi cele mai frumoase rusoaice din oraş în fiecare seară. Cunosc gusturile tale pentru femeile frumoase.

— Nu pentru târfe, îl corectă Malko. Nu îmi place decât vânătoarea. Altfel, este prea uşor şi prea puţin excitant. Apoi, uitaţi că printre aceste creaturi de vis, stau ascunse şi câteva trimise de „organele” lui Vladimir Puţin.

Capitolul III

O creatură blondă cu privire imperială – pulover negru, pantalon din Lastex colant asortat, băgat în cizme – trecu pe lângă Malko, lăsând în urma ei o dâră de parfum fermecător, pentru a se aşeza la o masă unde o aşteptau trei atleţi cu alură de buldogi. Ceea ce la Moscova ar fi fost numiţi „bandiţi”, aici, la Londra, nu erau decât nişte afacerişti obişnuiţi, presupuşi, cel puţin, cinstiţi.

Biblioteca, barul hotelului *Lanesborough,* era în stil pur britanic, cu lemnărie sobră, cu rafturile cu cărţi, imensa tejghea şi focul din şemineu, dar în special clientela.

Majoritatea, ruşi, în jurul cărora se învârteau rechinii de rând. Târfe de toate felurile şi culorile. Pereţii acoperiţi cu cărţi şi angajaţii impecabili dădeau o aură tradiţionalistă. Şampania, scotch-ul şi votca curgeau ca apa, sorbite de această haită însetată, care vorbea atât rusa, cât şi engleza.

Malko se instalase dimineaţă, primit de un camerist în uniformă, venit parcă din secolul al XVIII-lea. Camerele erau de un confort rafinat, pline de tablouri şi cu nenumărate nimicuri, pe placul vizitatorilor. Un lux care nu se întâlnea decât în Marea Britanie.

Instalat într-un fotoliu adânc, aproape de vatră, cu o votcă rece în faţă, Malko îşi studia vecinii, aşteptând întâlnirea promisă de Frank Capistrano, când telefonul mobil sună în buzunarul lui.

— Domnul Linge? întrebă o voce cu accent indefinibil.

— Da.

— Sunt Aleksandr Kalinin, prietenul lui John Morgan.

— Vă aştept, răspunse Malko. Sunt la *Bibliotecă.*

— Am o problemă şi nu voi putea veni în această seară. Ne putem întâlni mâine la clubul meu?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

— Este pe Curzon Street, nr. 27, nu departe de hotelul dumneavoastră. Voi fi acolo. Bineînţeles, nu spuneţi nimănui despre această întâlnire…

— Evident…

— Sunteţi deci la *Lanesborough?*

— Da.

— Minunat, nu-i aşa?

Acest rus era cu adevărat british. Malko încuviinţă. Sincer.

— Veţi mai fi la *Bibliotecă* peste aproximativ o oră?

— Cred că da. De ce?

— Perfect, concluzionă Aleksandr Kalinin. Voi transmite mesajul printr-o persoană care va veni la dumneavoastră. Se numeşte Zara şi o cunoaşte pe o tânără care ieşea, acum

patru ani, cu persoana care vă interesează.

— Cum o voi recunoaşte?

— Este de culoare şi este foarte frumoasă.

— Este o ea?

— Apelaţi la barman. O cunoaşte bine. Vă voi povesti mâine.

*

* *

Cu cât trecea timpul, cu atât atmosfera din *Bibliotecă* era mai irespirabilă: se fumau cele mai groase ţigări. Fetele se fâţâiau, aşezându-se în fotoliile de piele alături de „businessmens” cu ten proaspăt. Vecinul lui Malko, un mustăcios masiv cu craniul ras, era la a doua sticlă de şampanie Taittinger. Cu o mână aşezată pe piciorul fetei de lângă el, trăgea fericit din ţigară, aşteptând felaţia de seară. Brusc o nou-venită apăru în cadrul uşii. Neagră ca antracitul, cu părul tuns scurt, o gură enormă. Purta o haină

din imitaţie de leopard şi pantalon de piele, cizme din piele de crocodil cu ornamente de argint. Oprindu-se la intrarea în bar, îşi roti privirea. Malko era deja în picioare.

— Zara? întrebă el apropiindu-se de ea.

Negresa îl privi ca şi cum el ar fi fost un animal de companie.

— Malko Linge?

— Da.

Îl însoţi lângă şemineu şi comandă un Defender „de 5 ani” cu multă gheaţă. Malko mai ceru şi el o votcă. Zara îşi dădu haina jos, rămânând într-un tricou alb pe care era desenat un cap de tigru, şi zise:

— Deci, dumneavoastră sunteţi prietenul acestui şobolan de Aleksandr Kalinin?

Malko o corectă prudent, cu un zâmbet diplomatic:

— Prieten este mult spus. Nu l-am întâlnit încă. Dar, mulţumită lui, v-am întâlnit pe dumneavoastră…

— Veţi vedea, insistă ea, chiar este un şobolan… De altfel, aşa şi trăieşte. Se ascunde tot timpul. Se pare că sunt destui care vor să-l găsească.

— De ce?

Zara ridică din umeri.

— Banii. Este mereu nevoie de ei. Într-o zi va fi găsit într-un şanţ… Deci, îl cunoaşteţi şi pe Boris?

— Care Boris?

Zara râse ascuţit şi îşi umezi buzele în scotch-ul pe care tocmai i-l adusese ospătarul.

— Boris. Nu contează. Aleksandr mi-a spus că îl căutaţi pe unul…

— Sunt în căutarea mai multor persoane, de fapt.

Zara scoase o ţigară dintr-o tabacheră din aur iar Malko i-o aprinse imediat cu bricheta Zippo pe care o aşeză apoi pe masă.

— Cea pe care o cunosc este o blondă, preciză Zara. Foarte subţirică. Este poreclită „păianjenul”, dar adevăratul ei nume este Ludmila.

30

— De ce?

— Era acrobată într-un circ când era săracă şi asta îi permite să facă sex în poziţii incredibile. Sunt tipi care sunt înnebuniţi de ea. Mai ales cei graşi.

— De ce graşii? întrebă Malko, avid să afle lucruri noi.

Zara îşi apropie gura de urechea lui. Gălăgia era aşa de mare că abia se auzeau.

— Fiindcă nu este obositor. Tipul se întinde pe spate. Ludmila se sprijină doar pe mâini. Apoi, se lasă şi se coboară încet. Evident, tipul trebuie să aibă măcar erecţie…

Malko asculta, interesat.

— Ea a fost cu Vladimir Puţin în 1999, când a venit în Europa?

— Exact. Acolo am cunoscut-o. Eram cazată la o persoană pe care o vizita.

— Boris?
— Dacă vreţi?
— Aţi mai văzut-o de atunci?
— Nu. A plecat înapoi în Rusia. Nici măcar nu vorbea engleza.
Un atlet cu trăsături brutale, în tricou maro pe sub o haină din piele asortată, intră în bar iar Zara sări imediat în picioare, înfăşurându-se pe lângă el ca un şarpe boa. Malko, care o vedea pentru prima dată din spate, descoperi un incredibil fund cambrat. Noul venit, cu un braţ în jurul taliei negresei, schimbă câteva cuvinte cu ea înainte de a se îndrepta spre bar. Zara reveni lângă Malko.
— O.K., zise ea, nu am prea mult timp. Oleg a venit de la Moscova special pentru mine…
Nu era chiar atât de credibilă o astfel de justificare pentru o călătorie atât de lungă.
— Vorbiţi rusa? întrebă el.
— Nu, engleza, este suficient.
— Unde v-aţi născut?
— În Ghana. Ca şi Kofi Annan. Deci o căutaţi pe Ludmila?

31

— Exact.
— Am numărul ei de pe telefonul mobil. Mi l-a lăsat
— Mi-ar fi de folos.
— Costă cinci sute de lire, anunţă calmă ghaneza.
— Nu am aceşti bani la mine, preciză Malko.
Văzând că nu mai discuta nimic, Zara îi zâmbi.
— O.K., la ce cameră staţi?
— 101, la parter.
Ea se ridicase deja.
— Când termin cu Oleg, vin.
— Pe la ce oră?
Zara, îi aruncă o privire complice.
— După mine, destul de târziu… Oleg, este ca un armăsar.
*

* *

Suna de ceva timp, dar Malko nu auzise. Adormise cu halatul de baie pe el şi veioza aprinsă. Privi la ceas. Cinci şi zece. Se duse să deschidă.

Zara era în uşă, cu machiajul deranjat, haina de leopard în mână, cearcăne sub ochi. Aproape că îl îmbrânci pentru a intra şi întrebă:

— Aveţi apă?

În picioare, goli o sticlă de apă minerală, după care o aruncă pe fotoliu cu un oftat de oboseală.

— Armăsarul! Un adevărat armăsar. Am crezut că îmi va exploda fundul! Aveţi banii?

— Iată-i, făcu Malko, întinzând cinci bancnote de o sută de lire.

Zara le băgă în poşetă şi scoase o hârtie îndoită pe care i-o întinse lui Malko.

— Sunaţi-o din partea mea. Spuneţi-i că vreţi să vedeţi cum face păianjenul.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Nu. De patru ani, a putut să se mute.

El se uită la numărul înscris pe hârtie: Ludmila, 903 534 8812. Un mobil din Moscova. Zara căscă.

— Vă deranjează dacă dorm aici? Locuiesc departe şi cred că o să adorm în taxi.

— Cu plăcere, o linişti Malko.

Zara se dezbrăcă în treizeci de secunde, rămânând doar într-un strâng negru. Din profil, ai fi zis că este o operă de artă, cu bustul modest, crupa proeminentă şi coapsele lungi şi musculoase.

După alte treizeci de secunde, întinsă pe burtă, dormea.

*

* *

Malko sări din somn şi se trezi. În timp ce se îmbrăca, în mare grabă, Zara lovise un scaun. El se uită la ceas: opt şi

zece.

— Trebuie să plec la serviciu, zise ghaneza. Dacă mai veniţi la Londra, sunaţi-mă.

După douăzeci de secunde, trântea uşa, după ce mai înainte îi lăsase cartea de vizită: era *broker* la agenţia Real Estate. Malko privi gânditor la numărul Ludmilei, „păianjenul”. Cinci sute de lire sterline pentru numărul de telefon al blondei care îl însoţise pe Puţin în voiajul secret din 1999, nu era prea scump. Cu condiţia ca numărul să fie încă în funcţiune... în orice caz, făcea progrese. Poate că Aleksandr Kalinin, „şobolanul”, îi va furniza informaţii şi mai folositoare.

*

* *

Zara, ghaneza, avea dreptate: Aleksandr Kalinin arăta chiar ca un şobolan. Scund, părul scurt şi rar, dinţi stricaţi care abia se vedeau în zâmbetele rare, privirea iscoditoare, în continuă mişcare, nu inspira încredere. Lăsase la garderoba venerabilului şi ultraselectului club *Aspinals* un impermeabil vechi care părea la fel de deteriorat ca şi el. Totuşi, era membru al acestui club, care îi găzduia pe cei mai bogaţi englezi. Un acvariu mare în care se plimbau

peşti tropicali multicolori se afla în dreapta intrării. Urmară un culoar cu un decor îmbătrânit, plin de picturi, bibelouri şi gravuri.

— Sufrageria este prima, îl anunţă cu o voce şuierată Aleksandr Kalinin pe Malko.

Pe scara în spirală, acoperită cu mochetă roşie, ajunseră în sufragerie. Un geam mare lăsa să treacă lumina. Câţiva bărbaţi singuri tocmai serveau masa. În stânga, Malko remarcă o sală de joc cu crupieri în veste roşii.

Până la urmă, *Aspinals* era un club de jocuri.

Aleksandr Kalinin, cu imaginea lui neglijentă, contrasta cu decorul sofisticat. Ca şi cum realiza asta, îi explică lui Malko:

— Fără John Morgan, nu aş fi putut ajunge aici. El mi-a

servit drept paravan şi mi-a achitat cotizaţiile.

— Ţine mult la dumneavoastră, remarcă Malko, fără să zâmbească.

— L-am făcut şi eu multe servicii, recunoscu rusul fără modestie.

— Este imposibil de întâlnit?

Intermediarul rus îşi descoperi dinţii stricaţi.

— Ar fi un risc inutil. Este supravegheat de oamenii din jur. Din cauza rolului său în cazul lukos. Este unul din consilierii lor şi a avut dreptul să semneze destule hârtii.

Lukos era o companie enormă petrolieră rusească de care se folosiseră câţiva oligarhi ruşi aflaţi în conflict deschis cu Vadimir Puţin. Unul dintre asociaţi, refugiat în Israel, nu mai ţinea legătura cu nimeni, iar preşedintele companiei, Hodorkovski, era închis la Moscova…

— Ei îl supraveghează aici, în Anglia? se miră Malko.

— Au suficiente mijloace, oftă Aleksandr Kalinin. Din acest motiv nu am venit la întâlnire ieri seară la *Lanesborough.*

— Deci, întrebă el după ce alesese vinul, aveţi informaţii interesante în legătură cu ceea ce mă interesează?

Din nou, Malko îi văzu dinţii stricaţi. Aleksandr Kalinin coborî glasul şi şopti:

— Da, John Morgan cunoaşte un om care ştie destule lucruri despre trecutul lui Vladimir Puţin la Sankt Petersburg. Fiindcă de pe vremuri, era adjunctul primarului, Anatoli Sobceak. Acesta nu a vorbit niciodată nimănui, dar bănuiesc că, dacă veniţi din partea domnului Morgan, vă va face dezvăluiri interesante. Chiar dacă trebuie să i se confere o recompensă. Malko nici nu clipi. Se aduceau aperitivele. Pentru rus stridii uriaşe acoperite de un fel de crustă crocantă. Chiar Aleksandr Kalinin, obişnuit cu bucătăria englezească, păru surprins.

— Ar fi trebuit să comand la fel ca dumneavoastră! remarcă el.

Malko, care începuse să mănânce din aspic, îl linişti:

— Acest fel de mâncare parcă este făcut din resturile unui animal dispărut de milioane de ani.

Totul era dezgustător, în afară de vinul franţuzesc. Sala de jocuri începea să se umple. Malko reveni la idee:

— Cum îl voi găsi pe acest om, dar mai întâi cum se numeşte?

Vocea lui Aleksandr Kalinin deveni imperceptibilă şi Malko fu aproape obligat să citească pe buze.

— Nikolai Konstantinovici Gregorov, făcu el. Lucrează la o agenţie de investigaţii în Sankt Petersburg. Uitaţi adresa.

Mâzgăli pe o foaie de hârtie pe care o întinse lui Malko: Str. Zotşevo Rossi, nr. 65, etajul 3.

— Fiţi extrem de prudent când îl contactaţi, îi recomandă el. *Mai ales,* nu telefonaţi. Şi daţi-i numele lui Morgan.

— Îl cunoaşte?

— Nu personal. Dar aşa va şti că sunteţi de partea bună.

Malko privi gânditor la interlocutorul său, întrebându-se el de ce parte era. Acest gen de infermediar se combina cu oricine. Ceea ce nu era liniştitor în situaţia prezentă. Masa se termina. Aleksandr Kalinin întrebă timid:

— Aveţi bani? Aici nu primesc cărţi de credit.

35

Malko se abţinu să întrebe de ce nu plătea ca un membru al clubului şi achită o notă de plată impresionanta.

— Când vă întoarceţi la Londra, sugeră rusul, poate voi mai avea şi alte informaţii. Apropo, aţi întâlnit-o pe Zara ieri?

— Absolut, confirmă Malko. Mi-a dat un număr de telefon. A menţionat un anume Boris. Este Boris Berezovski, nu-i aşa?

Aleksandr Kalinin parcă voia să intre în pământ.

— Da, făcu el. Ştiu că îl cunoaşte bine.

Se despărţiră pe trotuarul de pe Curzon Street şi Malko se întoarse pe jos spre *Lanesborough.* Toţi oamenii pe care îi vedea păreau legaţi mai mult sau mai puţin de Boris Berezovski, oligarhul care, pentru a scăpa de Puţin, ceruse

azil politic în Marea Britanie. Evident, erau interesaţi să-l sprijine pe Malko. Dar puteau să-l şi păcălească…

*

* *

Instalat în taxiul care îl ducea la aeroport, Malko îşi aruncă ochii pe *Daily Express.* Petrecuse încă o zi la Londra, revăzându-l pe Frank Capistrano, plimbându-se pe Bond Street şi documentându-se în legătură cu Rusia.

O manşetă a ziarului îi reţinu atenţia. „Omul cheie de la lukos, mort într-un accident aviatic”.

Pulsul i se ridică vertiginos şi citi atent articolul. Un elicopter Bell Agusta la bordul căruia se aflau pilotul şi celebrul avocat londonez John Morgan se prăbuşise, chiar înainte de aterizarea la Bournemouth. Nu existau supravieţuitori. Nu se cunoşteau cauzele accidentului. Timpul era perfect, pilotul experimentat iar aparatul practic nou.

Principala victimă era bărbatul care îi recomandase „sursa” din Sankt Petersburg. Malko, tulburat, împături ziarul. Semăna uimitor cu un atentat. Cu câteva săptămâni în urmă, serviciile ruseşti revendicaseră moartea unui

opozant cecen în Qatar, asasinat din ordinul lui Puţin. Evident, cele două cazuri erau diferite, dar era totuşi o coincidenţă neliniştitoare.

Totuşi, acest accident straniu putea fi un atentat, întrebarea pe care şi-o punea Malko era simplă: în acest caz, John Morgan fusese lichidat din cauza afacerii lukos sau din motiv că îl ajuta pe Malko în căutările lui despre „dosarul secret” al lui Vladimir Puţin? Dacă era aşa, călătoria lui în Rusia se anunţa a fi sub auspicii sumbre.

Capitolul IV

— Leonid Georgevici Şevrikov?

— Da.

— Sunt un prieten ai lui Jack Pratt. Numele meu este Malko Linge.

— Ah, Malko! Jack m-a anunţat că o să mă sunaţi. Sunteţi la Moscova?

— Da. *La Kempinsky.* Vreţi să veniţi să bem un pahar?

Rusul ezită.

— Nu, azi am maşina la reparat. Folosesc metroul. Ne putem întâlni pe str. Lubianka, la *Chit y Metch,* chiar în faţa sediului FSB din Moscova. Cunoaşteţi oraşul?

— Puţin, confirmă sobru Malko.

Pe vremuri, moscoviţii nu treceau strada Lubianka decât tremurând: era sediul sinistrului Directorat Doi al KGB. Strada Lubianka pornea dintr-o piaţă mare în care pe vremuri trona statuia lui Felix Dzerjinski. Piaţa Dzerjinski, din 1991, se numea Piaţa Lubianka.

— Deci, la ora cinci, la *Chit y Metch,* încheie Leonid Şevrikov. Mă veţi recunoaşte uşor: port o pălărie mare.

Malko, după ce închisese, privi prin fereastra camerei turnurile şi zidurile Kremlinului, flancate de catedrala Sf. Vasili. Priveliştea era magnifică.

Misiunea sa debuta sub un cer albastru la o temperatură ridicată pentru acel anotimp: -1°C. Era Ziua Femeii iar străzile erau pustii: nu lucra nimeni.

Se rugă în linişte pentru ca fostul ofiţer KGB să confirme speranţele CIA şi să nu dea bir cu fugiţii atunci când Malko va pronunţa numele lui Vladimir Puţin.

Guvernul şi administraţiile erau înţesate de ex-KGB-işti care urmăreau să se răzbune pe momentul 1991, când Boris Elţân reorganizase KGB, separând paza de frontieră şi FAPSI, reducând efectele cu două treimi. Această perioadă tristă se terminase. Fostul KGB fusese rebotezat PSB, iar Kremlinul indusese paza frontierelor – 100.000 oameni – şi FAPSI. Bineînţeles, gulagul nu mai exista, dar taberele cu regim sever funcţionau încă iar Kremlinul nu ezita să aresteze pe

cei care i se opuneau. Boris Berezovski, unul din oligarhii cei mai căutaţi, fusese nevoit să ceară azil politic în Marea Britanie, iar omul cel mai bogat din Rusia, Mihail Hodorkovski, fusese arestat şi închis ca un infractor de rând, acuzat de fraudă fiscală. Nu avea decât o vină: se opunea lui Vladimir Puţin, vrând să includă American Exxon în compania lukos.

Malko, sosit în ajun, se întrebă dacă ruşii aveau cunoştinţă deja de prezenţa sa în Rusia. Seremetievo II avea încă aerul unui aeroport de provincie. În singura sală de sosire, pasagerii erau hărţuiţi de numeroşii şoferi de taxi care îşi ofereau serviciile la tarife nebuneşti. În ciuda privatizărilor care îi îmbogăţise pe câţiva, ruşii continuau să trăiască foarte prost, cu salarii şi pensii de mizerie.

Malko fusese primit la aeroport de un tânăr american, angajat al centralei CIA, care îl condusese la *Kempinsky.*

Nici peisajul nu se schimbase: grămezi de zăpadă, maşini, ruseşti sau străine, acoperite de noroi, tramvaie scârţâind. Totul emana tristeţe. Malko ştia totuşi că în spatele acestei faţade amărâte funcţiona un aparat de securitate de care trebuia să se teamă. Centrala de la Moscova nu cunoştea ce urma să facă el în Rusia. Pentru început trebuia să-i aranjeze un contact oficial cu şeful FSB-Moscova, colonelul Boris Piotrovski, pentru a-i anunţa misiunea deschisă a lui Malko: să încerce contactarea cu

anumiţi ceceni, pe care îi identificase în timpul misiunii din Istanbul. CIA îi furnizase lista militanţilor ceceni, căutaţi cu adrese, ceea ce oferea o anumită acoperire misiunii sale. Cu condiţia ca FSB să nu cerceteze în amănunţime.

*

* *

Mormane de zăpadă îngheţată se îngrămădeau pe trotuare, ajungând chiar şi în şosea, lama nu se terminase, chiar dacă un soare puternic strălucea deasupra Moscovei iar temperatura oscila în jurul a zero grade. Malko venise pe jos

de la *Kempinsky,* trecând prin Piaţa Roşie, închisă publicului, în mare parte. Brusc, fusese obligat să traverzese fostul Gum1 transformat în centru comercial pentru toate firmele occidentale, cu excepţia câtorva standuri cu păpuşi *matrioşka.*

Rusia nu mai fabrica nimic, în afară de sateliţi şi materiale militare. Noile maşini Volga şi Lada semănau cu maşinile de dinainte de război… Trecând prin faţa hotelului *Metropol* şi a Teatrului Bolşoi, ajunsese până în Piaţa Lubianka, pentru a intra pe strada cu acelaşi nume. Reperă foarte repede în stânga cafeneaua *Chit y Metch.* Cele două vitrine erau decorate cu blazoanele enorme ale KGB şi NKVD.

Locul ideal pentru o întâlnire a spionilor.

De altfel, imobilul de beton cenuşiu a FSB-Moscova se ridica chiar în faţă, păzit de miliţienii care fluierau după vehiculele care opreau.

Malko deschise uşa cafenelei. Aproape toate mesele erau deja ocupate, numai de bărbaţi. Chiar şi un orb i-ar fi recunoscut pe *siloviki…* Tot FSB era acolo, bând bere sau ceai, gustând aperitive, într-o atmosferă îmbibată de fum. Se aşeză la o masă şi se uită la ceas. Cinci şi douăzeci.

1. Magazin universal din perioada sovietică.

Leonid Şevrikov se răzgândise? Nu slăbea intrarea din ochi. La cinci şi douăzeci şi cinci, uşa se deschise şi apăru un bărbat înalt, şi cu o haină din piele, cu o pălărie de fetru pe cap. Ruşii nu purtau niciodată pălării, doar şepci sau caschete de piele. Bărbatul se opri şi privi în jurul lui. Malko îi făcu un semn discret şi acesta se îndreptă imediat, cu mâna întinsă, spre masa lui.

Malko se ridică.

— Leonid Georgievici?

— Da.

Rusul îşi dădu jos haina şi se aşeză în faţa lui. O figură uşor alungită, părul albit, degaja o impresie de forţă iar ochii

cenuşii erau în continuă mişcare. Un pulover i se mula pe torsul puternic.

Ospătarul se apropie şi rusul comandă un Defender în timp ce Malko ceru o votcă. Când veni comanda, Leonid Şevrikov ridică paharul.

— *Na zdarovie!1*

Ciocniră paharele iar Şevrikov întrebă imediat:

— Ce mai face prietenul meu Jack?

— Foarte bine, îl asigură Malko.

O vreme, discutară despre Statele Unite, apoi Malko întrebă prudent.

— Ce credeţi despre alegerea lui Puţin ca preşedinte?

Leonid Şevrikov se aplecă peste masă şi zise încet:

— Este o ruşine! Procedăm ca negrii care pun un simplu sergent în fruntea ţării. Dar ei fac asta printr-o lovitură de stat. L-am cunoscut pe Vladimir la Iesinovo. Făceam sport împreună. A fost trimis îngermania de Est fiindcă nu era prea strălucit. Cei *buni* mergeau în altă parte.

Cu un aer dezgustat, fostul KGB-ist adăugă:

— Am auzit că, mai nou, s-a apropiat de Evgheni Primakov. Sper că este adevărat, fiindcă Primakov îi poate da sfaturi bune.

1. În sănătatea dumneavoastră.

41

Îi salută bucuros pe ocupanţii unei mese vecine. Aici, erau în familie. Nu mai era niciun loc liber, iar hărmălaia erau asurzitoare. Leonid Şevrikov îl fixă cu privirea şi întrebă:

— Pentru ce aţi venit la Moscova, domnule Linge? Cu ce vă pot ajuta?

Tonul se schimbase. Era încă amical, dar sever. Leonid nu era venit cu pluta. Malko se hotărâse să treacă direct la subiect. Începu să-i explice interlocutorului ce căuta înrusia. Fără să-i ascundă nimic, nici sfârşitul tragic al Maşei lukuşkina, ziarista rusă care voia să facă o anchetă despre trecutul lui Vladimir Puţin.

Fostul ofiţer KGB sorbea băutura ascultând. Dădu din cap.

— Am auzit vorbindu-se despre acest caz, dar nu ştiu dedesubturile.

— Cine a putut comite acest asasinat?

Rusul zâmbi ironic.

— Cunosc zeci de foşti combatanţi din Afghanistan sau Cecenia care omoară pentru 10.000 de ruble, fără să pună întrebări. Au făcut asta ani la rând pentru o soldă mizerabilă.

— Credeţi că preşedintele Puţin a putut ordona chiar el această eliminare?

Leonid păru încurcat. Întrebarea nu îl lăsa indiferent, şi nu voia să-l mintă pe Malko.

— Nu cred, zise el. Puţin are aceeaşi formaţie ca şi mine: nu este un asasin. Dar are simţul patriotic. Dacă ţara este ameninţată, poate deveni feroce… Este gata să lupte pentru a apăra ţara, pentru a combate orice poate ameninţa statul.

— De genul unor „descoperiri compromiţătoare”, răspunse Malko.

Fostul KGB-ist îşi disimulă dezgustul.

— Sunt multe „descoperiri compromiţătoare” care circulă iar autorii acestora nu sunt asasinaţi. Cred că ar trebui mai

degrabă să căutăm în jurul unui om pe care puţini îl cunosc: Rem Stalievici Tolkacev.

— Nu am auzit niciodată de el, mărturisi Malko. Cine este?

— Cel care răspunde de „dosarele speciale” la Kremlin. Un fost agent la KGB-Directoratuldoi. Fiul unui general al NKVD. Puţin l-a adus la Kremlin în urmă cu mulţi ani pentru a-l însărcina cu toate misiunile delicate. Are un mic birou, nu departe de poarta Boroviski. Nu are nici măcar secretară, dar are puteri mari. Cred că dacă Puţin vrea să găsească o investigaţie referitoare la el, la Tolkacev va apela. Fără să-i ceară detalii. Tolkacev este decis să-l protejeze cu orice preţ. Nici măcar fosta lui învăţătoare nu are voie să vorbească jurnaliştilor despre Putin!

În Rusia, secretul era o a doua natură. Dacă Vladimir Puţin voia să ascundă anumite lucruri din trecutul său nu era de mirare. Malko puse întrebarea care îi stătea pe buze:

— Credeţi că sunt fapte compromiţătoare de descoperit?

Leonid Şevrikov zâmbi rece.

— Amintiţi-vă ce spunea Felix Djerjinski: „Dacă sunteţi încă liberi, nu înseamnă că sunteţi nevinovat ci că nu ne-am făcut bine meseria”.

Leonid Şevrikov îşi termină băutura şi privi la ceas.

— Locuiesc departe, la Sokol, zise el. Şi trebuie să trec pe la piaţă înainte.

Malko se hotărî să facă o ultimă încercare:

— Deci nu vă interesează această afacere?

Leonid îl privi inexpresiv.

— Nu am spus asta.

— Vă imaginaţi, continuă Malko, că banii nu sunt o problemă în acest caz.

Fostul KGB se aplecă peste masă zâmbind rece.

— Nu numai banii… în cele şase luni petrecute la Lefortovo, opt din colegii mei au fost împuşcaţi. Deci, nu voi mai risca doar pentru bani…

— Adică?

Rusul ridică uşor din umeri.

— Dacă ne revedem, vă voi explica. Am nevoie de timp de gândire.

Se ridică şi-şi îmbrăcă haina, apoi îşi luă pălăria. Malko nu mai avu timp decât să lase două bancnote de cinci sute de ruble pe masă şi ieşi după el. Pe trotuar, acesta îi zâmbi ciudat.

— Nu este nimic nou sub soare, remarcă el. Sunteţi aici din partea CIA pentru a încerca să mă recrutaţi, ca acum cincisprezece ani. Pericolul încă persistă în jur, căci colegii mei din FSB sunt încă excelenţi…

— Epoca în care eraţi „Monolit” pentru CIA, îi aminti Malko. Atunci de ce mi-aţi dat întâlnire aici?

Leonid Şevrikov îi zâmbi deschis.

— Nu eram sigur că veniţi *doar* pentru a-mi aduce veşti de la Jack Pratt. Nu ştiu dacă aţi fost acostat de serviciile noastre la sosire. Nu ştiu nici dacă voi accepta propunerea voastră. Atunci, orice s-ar întâmpla, această întâlnire nu îmi poate aduce necazuri. Toţi foştii mei colegi au văzut că nu mă ascund…

„Bine jucat”, gândi Malko.

Rusul îşi trase pălăria pe frunte şi repetă:

— Mă voi gândi. Când voi lua o hotărâre, vă voi suna la hotel pentru a întreba dacă vă petreceţi bine vacanţa. Nu pe telefonul mobil. Aceasta înseamnă că ne întâlnim între orele cinci şi şase la *Leningradsk Rinog1,* în Sokol, cartierul meu. Îl găsiţi uşor.

— Şi dacă nu mă sunaţi?

Leonid Şevrikov se întoarse zâmbind.

— În acest caz, vă doresc baftă. Înseamnă că am uitat de întâlnirea noastră şi ceea ce am vorbit.

Îi strânse mâna îndelung şi dispăru în intrarea de metrou din Piaţa Lubianskaia.

1. Piaţa Leningrad.

*

* *

— Avem întâlnire peste o oră cu colonelul Piotrovski, care conduce FSB din Moscova, anunţă la telefon Brian King, şeful centralei CIA la Moscova. Este încântat să vă întâlnească. Trec să vă iau peste o jumătate de oră.

Malko nu îl întâlnise pe american decât în ajun, la etajul cinci al ambasadei americane: înalt, brunet, cu părul lins ca un dansator de tango, Brian King vorbea perfect rusa şi era interesat mult de arta contemporană. Malko acceptă întâlnirea cu plăcere. De două zile, se învârtea în cerc, fără nicio veste de la Leonid. Nu putea forţa mâna fostului ofiţer KGB. Pentru a-şi omorî timpul, se plimbase prin Gum, apoi la

Galeriile Tretiakov, şi intrase în metrou pentru a ajunge la un apartament ocupat înainte de ceceni şi care ştia că este gol… Trebuia să-şi verifice acoperirea. În acelaşi timp, încerca să vadă dacă era urmărit. Nu remarcase nimic suspect până acum.

Îşi luă paltonul şi coborî. Mercedes-ul cu numere diplomatice tocmai oprea la intrarea hotelului. Brian King îi strânse viguros mâna lui Malko şi preciză:

— Aici, epilogul de la Istanbul a avut un efect bun. FSB a strigat victorie. Ei cunosc rolul crucial pe care l-aţi jucat în această acţiune şi au apreciat. Cecenii îi înnebunesc…

Intrară pe podul Kammeny, trecând prin Piaţa Manej, pe lângă Dumă, pentru a ajunge în strada Lubianka, chiar în faţa cafenelei, unde Malko se întâlnise cu Leonid. Îi aştepta o secretară care îi conduse la etajul şase.

Colonelul Piotrovski era tânăr, blond şi masiv. Veni spre Malko, cu mâna întinsă şi îi zdrobi falangele.

— Ura! zise el, aţi făcut treabă bună. Această cecenă era extrem de periculoasă. Şi familia ei la fel. Au încercat să evadeze, iar paznicii au fost obligaţi să-i împuşte.

45

Malko nu acordă atenţie minciunii şi se aşeză de cealaltă parte a biroului. Colonelul FŞB avea un pupitru cu o jumătate de duzină de telefoane. În fundul camerei, la o masă mare, se afla un bărbat tăcut. „Controlorul”.

— Sper că veţi descoperi câţiva ceceni, zise el. Ar trebui zdrobită această rasă. Sunt nişte criminali. Sălbatici.

— Este posibil, recunoscu Malko. Am identificat multe adrese în actele teroristei.

Colonelul Piotrovski dădu din cap, aprobativ.

— Ţineţi-mă la curent, zise el simplu. Cecenii sunt foarte periculoşi…

— Exact, confirmă Malko.

Unul din telefoane sună. Colonelul răspunse, schimbă câteva cuvinte şi se ridică.

— Îmi pare rău. O alarmă în Parcul Gorki. Caucazieni suspecţi au tras într-un om. Vom coborî împreună.

Se încheie la haina de piele neagră şi se înghesuiră în lift. O Honda neagră, cu trei antene, era oprită în faţa intrării iar colonelul urcă. Malko îl privi îndepărtându-se.

— În seara aceasta voi lua masa la nişte prieteni ruşi, anunţă Brian King. Un pictor de la care cumpăr uneori tablouri. Sunt simpatici. Vreţi să veniţi?

— De ce nu? zise Malko.

*

* *

— *Na mir! 1*

Toţi se ridicară şi goliră paharele.

Aleksandra, soţia pictorului, o tânără fermecătoare cu părul blond, îmbrăcată cu o rochie lungă până la glezne, ciocni paharul ei de cel al lui Malko, puţin mai tare decât cu ceilalţi. Încă de la sosire, îl sorbea din priviri. Soţul ei, pictorul Aleksei Partanski, nu părea să se formalizeze, toastând şi umplând paharele. Mai în vârstă decât soţia sa, părea că trăieşte într-o altă lume.

1. Pentru pace!

Erau o duzină, bărbaţi şi femei, în jurul unei mese pline cu gustări: somon, hering, caviar roşu, anghilă afumată, salată de cartofi. Sticlele cu votcă se goleau în viteză iar un bătrânel, din faţa lui Malko, începea să clatine din cap. De mai bine de trei ore, beau, adunaţi în salonul mare al apartamentului. Pe un scaun, un tânăr începu să cânte la acordeon şi doi sau trei invitaţi începură să cânte din gură. Aleksandra sări în picioare, atrăgându-l pe Malko într-un dans nebunesc.

Brian King părea că se distrează bine şi bea la fel ca şi ceilalţi. Soţia sa, care nu vorbea ruseşte, se plictisea vizibil. Malko se aşeză în momentul în care pictorul făcea un nou toast. Imediat americanul anunţă:

— Cred că trebuie să plecăm, am o întâlnire dimineaţa devreme. Vă conduc?

Oficial, era un diplomat „ordinar”.

Aleksandra înţelesese. Se agăţă imediat de Malko cu un ţipăt.

— Se distrează bine! Lăsaţi-l să mai stea. Îl voi conduce eu.

Îl apucase pe Malko de încheietură şi îl ţinea strâns. Când întâlni privirea rusoaicei, nu mai vru să plece.

— Nu vă faceţi griji, Brian, mă voi descurca, promise el.

Cei doi americani, plecară şi distracţia se reluă. Apoi, pe rând, ceilalţi invitaţi dispărură. Cei ce rămăseseră atacară ultima sticlă de votcă. Aceasta îi fu fatală pictorului, care se retrase. Apoi cântăreţul la acordeon. Aleksandra avea privirea din ce în ce mai strălucitoare.

— Dacă mai vreţi, îi zise ea lui Malko, m-ai am o sticlă de votcă, din cea de patruzeci de ruble. O folosesc la şters geamuri, iarna…

— Voi pleca şi eu, se hotărî Malko.

Aproape că nu erau suficiente taxiuri în Moscova, dar fiecare moscovit îşi rotunjea salariul făcând pe taximetristul. Era suficient să ridici mâna.

47

— Vă conduc, îi propuse imediat Aleksandra. Maşina este jos.

Malko o ajută să îmbrace paltonul din lână albastră. Liftul era acolo. Abia se închise uşa, că Aleksandra se lipi de el cu totul şi îi strecură limba în gură. Se opri după câteva minute pentru a ofta:

— Dumnezeule! Atât am aşteptat momentul acesta.

Sări iar pe el, făcându-l să reacţioneze la atac. El o mângâie peste rochia lungă, descoperind un bust modest dar ferm şi un fund cu forme plăcute. Ascensorul încă nu pornise: erau tot la etajul cinci… El apăsă pe buton şi liftul începu să coboare lent, fără ca Aleksandra să-şi slăbească strânsoarea.

În fine, ieşiră din clădire iar tânăra îl conduse pe Malko

până la un mic Jiguli verzui, parcat între două troiene de zăpadă. Abia urcaţi în maşină, Aleksandra apucă mâna lui Malko şi o aşeză pe nasturii rochiei. Mesajul era clar. În timp ce motorul pornea, îi desfăcu destui nasturi pentru a putea strecura mâna sub rochie, mângâind pielea caldă a abdomenului, apoi nailonul unui chilot mic. Aleksandra gemu în momentul în care maşina demară, apoi depărtă picioarele atât cât îi permise rochia pentru ca Malko să poată ajunge la intimitatea ei. În timp ce mergeau pe străzile pustii, el începu să o maseze uşor. Aleksandra gemea. Brusc, se prinse de mâna lui, depărtând-o violent.

Ea îi arată lui Malko biserica prin faţa căreia treceau.

— Nu în faţa unei biserici, nu trebuie! zise ea.

Comunismul nu reuşise să elimine credinţa în Rusia.

Biserica dispăru în întuneric iar Malko îşi reluă mângâierea de unde rămăsese, spre marea plăcere a Aleksandrei, vizibil lipsită de afecţiune. Ea începu să gâfâie şi să ofteze din ce în ce mai puternic în timp ce ocoleau catedrala Vasili Blajennâi. Apoi, se îndreptară pe podul Moskvoreki şi când ajunseră în vârf ea ţipă, trăgând involuntar de volan chiar când treceau prin faţa unei maşini de Miliţie. Plăcerea tinerei fu de scurtă durată. Alertaţi de manevra maşinii,

poliţia porni în urmărirea ei, cu girofarul aprins. Aleksandra înjură printre dinţi şi opri la ieşirea de pe pod.

— Sper că nu o să-mi facă prea mari probleme, zise ea.

După ce se încheie la rochie, îşi luă actele, ieşi şi se duse lângă cea a miliţienilor, oprită în spate.

Discuţia cu miliţienii se prelungi până ce Aleksandra, vizibil bulversată, reveni spunându-i lui Malko.

— Vor 200 de dolari, altfel mă duc la secţie. Pretind că am băut…

— Este culmea! zise Malko, dar le voi da banii.

Aleksandra plecă cu banii. Când se întoarse în maşină, zise:

— Ştiţi ce mi-au spus? Este aniversarea şefului Miliţiei

rutiere la sfârşitul lunii iar subordonaţii au decis să-i facă un cadou frumos. Un Mercedes 600! Deci trebuie să strângă bani!

Aleksandra porni maşina şi opri înainte de hotel, lângă un gard. Se întoarse spre Malko, confuză.

— Îmi pare rău că v-a costat atât…

— Era şi din vina mea, remarcă Malko zâmbind.

— Mi-a plăcut foarte mult, zise Aleksandra încet.

Ea puse mâna între picioarele lui Malko şi, fără să spună nimic, începu să-i maseze sexul prin pantalon. Până ce îl simţi cum se întăreşte. Păru că ezită, apoi desfăcu fermoarul, eliberând sexul întărit.

— Nu vreau să merg la hotel, zise ea cu o voce copilărească, nu aş mai avea curajul să plec.

Imediat, îl cuprinse cu gura, cu o blândeţe incredibilă, un amestec de devoţiune şi tehnică. Foarte repede, el ejaculă cu un strigăt sălbatic. Din fericire miliţienii nu erau în zonă…

Aleksandra se lipi apoi de Malko.

— Mi-ar plăcea să dorm cu dumneavoastră acum. Îl ador pe Aleksei, dar nu mai face dragoste. Bea prea mult.

Rămaseră îmbrăţişaţi câteva minute, apoi Aleksandra se aşeză la volan.

49

— Sunaţi-mă dacă mai rămâneţi la Moscova, îi ceru ea, lăsându-l pe Malko în faţa hotelului *Kempinsky.* Lată numărul meu de telefon mobil.

* *

Malko ieşi de sub duş când telefonul sună. Vocea jovială a lui Leonid Şevrikov îl făcu să simtă un val de adrenalină în artere.

— *Totul este în regulă, prietene*? îl întrebă pe Malko.

— Totul merge bine, afirmă acesta.

— *Haraşo, haraşo!* făcu rusul. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi-mă.

Închise fără nici un alt cuvânt. Malko voia să strige de

bucurie. Fostul ofiţer KGB accepta să-l ajute. Ceea ce îl făcea să intre într-o zonă extrem de periculoasă. Deja, două persoane muriseră fiindcă vruseseră să cerceteze dosarul secret al lui Vladimir Puţin.

Capitolul V

Malko ieşi din staţia de metrou Sokol şi privi în jurul lui. Se afla pe enormul bulevard Leningradski, în continuarea arterei Tverskaia, o axă care pornea din piaţa Manej şi mergea până la Şeremetievo, aeroportul principal al Moscovei, la mai mult de zece kilometri de centru. De la plecarea sa de la *Kempinski,* făcuse tot posibilul să evite eventualii următori, din principiu. Traversare mai întâi pe jos podul Moskovski pentru a ajunge la Gum. Se plimbase aproape o oră, în mijlocul zecilor de standuri ce ofereau toate mărfurile occidentale, împărţite pe patru etaje. Graţie pasajelor ce legau între ele etajele, aproape că era sigur că nu era urmărit. Totuşi, se temea. Era pielea *lui* în joc.

Făcu câţiva paşi de-a lungul bulevardului şi, imediat, o maşină încetini. Malko se aplecă la geam.

— Merg la Sokol, strada Levitana.

— Bine, zise simplu şoferul, făcându-i semn să urce.

Pălăvrăgiră puţin. Şoferul locuia în Sokol, un cartier plăcut, ce se întindea de ambele părţi ale bulevardului.

Îl lăsă pe Malko la colţul străzii Levitana şi primi cele o sută de ruble. Parcă se afla la ţară. Strada era mărginită de mici vile din lemn în stare jalnică, înconjurate de grădini înzăpezite. Malko o luă pe jos pe strada Levitana, până în capăt. Ajuns la intersecţia cu strada Devo, se întoarse. Strada era pustie. Nu putea fi urmărit până acolo. Aşteptă să apară o maşină şi întrebă dacă îl putea duce la Usetevişa, de cealaltă parte a Bulevardului Lekingradski. Aceasta îl mai costă o sută cincizeci de ruble.

$

Ajunse într-un cartier cu clădiri mari, bine întreţinute, aliniate ca nişte cuburi. O bătrânică îi arătă unde era Piaţa Leningradski. O clădire verde, cu un singur nivel, de-a lungul unei alei cu trotuarele acoperite de zăpadă. În interior, descoperi o piaţă clasică, fără prea mulţi clienţi. Se vindeau de toate: caviar, fructe, carne, peşte, flori, conserve de toate genurile şi mai ales ciuperci. Atras de către vânzători, majoritatea cancazieni, Malko trebui să guste diverse eşantioane, de la caviar la dulceaţă de zmeură.

Făcea al treilea tur al pieţii când văzu la intrare silueta înaltă şi pălăria lui Leonid Şevrikov. Se abţinu să meargă spre el, mulţumindu-se să-l observe. Fostul ofiţer KGB cumpără mai întâi caviar roşu, apoi dulceaţă, ciuperci şi flori, pe care le îndesă într-un coş de plastic transparent în care mai era o sticlă de Defender. Ieşi din piaţă, cu Malko pe urmele lui, şi ajunse la o maşină atât de murdară încât nu i se recunoştea marca. I se părea lui Malko că era o Lada, după formele pătrăţoase. Îl lăsă pe rus, să urce, după care se aşeză şi el pe locul din dreapta. Leonid întoarse spre el o privire veselă dincolo de care Malko descoperi totuşi o urmă de nelinişte.

— Aţi fost precaut? întrebă Şevrikov.

— Cred că am reuşit.

Rusul demară şi zise ca pentru sine:

— Vin aici aproape în fiecare zi. Azi, am venit cu maşina, fiindcă urma să vă întâlnesc.

Mergeau încet pe o stradă aproape pustie, mărginită de imobile sinistre cu câte cincisprezece etaje, din beton, privind des în retrovizoare. De parcă se întorseseră din nou în perioada Războiului Rece. Ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Malko, Leonid zise:

— Nu se mai fac execuţii la Lefortovo, dar taberele de corecţie încă mai există.

— Dacă sunteţi aici, înseamnă că v-aţi decis să mă ajutaţi, zise calm Malko.

Fostul ofiţer KGB dădu afirmativ din cap.

— Da. Din două motive, dintre care unul este esenţial. Vreau ca fiul meu Ghenadi să-şi facă studiile în America. Este dotat. Nu din pensia mea de 8 000 de ruble şi salariul de la televiziune îl voi putea ţine. Studiile costă zeci de mii de dolari.

— Ştiu, zise Malko. Nu cred că aceasta este o problemă. Rusul încetini şi opri în faţa unui zid.

— Bine. Fiul meu se află acum la Londra. Se numeşte Ghenadi Leonidovici Şevrikov. Lucrează la ambasada noastră ca interpret. Până în iunie. Nu vreau să se întoarcă în Rusia. Nu se ştie niciodată. Dacă eu accept să lucrez pentru voi, vreau ca, începând de acum, Agenţia voastră să-l sprijine material până la terminarea studiilor. Este un băiat serios. Apoi, prietenul meu, Jack Pratt, îl va ajuta să-şi găsească un loc de muncă.

— Pot să vă asigur de asta, zise Malko.

Rusul scoase din buzunar o hârtie şi i-o dădu.

— Lată datele lui. Vreau ca totul să fi aranjat *acum.* Fără nicio posibilitate de retragere. Puteţi?

— Da, răspunse Malko fără ezitare. Bărbatul care a solicitat această anchetă este la Casa Albă. Nu m-a dezamăgit niciodată.

Leonid Şevrikov îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul îndelung, în linişte, apoi reluă:

— Nu vom mai reaminti *niciodată* această problemă. Am cuvântul dumneavoastră de ofiţer că dacă lucrurile merg prost, totul va fi aranjat. Chiar dacă eu nu voi mai fi pentru a putea verifica. Sau nici dumneavoastră.

— Eu nu sunt ofiţer, corectă Malko.

Leonid Şevrikov zâmbi.

— Ştiu, dar aveţi reputaţia unui ofiţer.

Malko se simţi obligat să precizeze:

— Mâine dimineaţă voi merge la ambasada noastră şi voi lua legătura printr-un mijloc securizat cu „comanditarul”. Şi el este un om de cuvânt şi are puterea să aranjeze totul pentru fiul dumneavoastră. America este o ţară bogată.

— Veţi folosi faimosul „submarin galben”, remarcă insul zâmbind. Camera securizată.

— Odată aranjată această problemă, care este al doilea motiv pentru care mă ajutaţi? întrebă Malko.

Leonid se întoarse spre el, cu ochii plini de gravitate.

— Nu sunt sigur că Vladimir Puţin este în stare să conducă Rusia, zise el. Este posibil să fie orbit de putere, să nu mai asculte de nimeni. În acest caz, ar fi util să avem un mijloc de a-l aduce pe calea cea bună. Zâmbi.

— Vedeţi, lucrez tot pentru ţară. *Întotdeauna* am lucrat pentru ţară.

Tăcu şi liniştea domni câteva clipe în maşina stropită de noroi. Fostul ofiţer KGB reluă:

— Am început cercetările, anunţă el. Este extrem de dificil. Puţin nu acceptă nicio opoziţie. Vrea să fie respectat, să fie cavalerul alb al Rusiei: conducătorul integru, dezinteresat şi sărac pe care ruşii îl aşteaptă de secole.

— Şi este aşa?

— Nu.

Răspunsul căzuse ca un fulger.

— Vladimir Puţin este un naţionalist, continuă rusul. Îi place ordinea, dar şi banii. Se gândeşte la pensionare. Când a revenit din Germania de Est în 1990, nu avea decât o maşină de ocazie şi o maşină de spălat. A fost nevoit să locuiască împreună cu părinţii, într-un apartament aflat într-un imobil împuţit. Era vremea când oligarhii începeau să prăduiască Rusia, făcând averi colosale în câteva luni, graţie permisivităţii legii şi complicităţii ori prostiei oamenilor. Atunci, Vladimir Puţin şi-a spus că trebuie să apuce şi el o bucată din pradă. Dar fără să ştie nimeni. Ruşii îl apreciază fiindcă are o imagine bună în exterior, fiindcă îi omoară pe ceceni şi îi arestează pe oligarhi… Deci, dacă cineva deţine un dosar secret despre el, va face totul pentru ca acest lucru să fie ştiut.

— Şi înainte… remarcă Malko.

Leonid se întoarse spre el cu un zâmbet plin de amărăciune.

54

— *Tovarăşe* Malko, sunteţi un om foarte inteligent.

Se lăsă din nou liniştea. Totul era interesant, dar Malko nu se lămurise încă. Fostul ofiţer KGB nu îl lăsă mult timp.

— Aţi auzit vorbindu-se despre un anume Ghenadi Sevcenko?

— Nu, mărturisi Malko.

— Este cel mai bun prieten al lui Vladimir Vladimirovici, zise rusul. Puţini îl cunosc: nu este foarte bogat, dar are o avere considerabilă, l-a făcut şi îi face în continuare multe servicii lui Puţin. În avionul lui personal fostul primar al Sankt Petersburgului, Anatoli Sobceak, a călătorit cu Puţin la Viena, după cum ştiţi.

— Sunteţi sigur?

Fostul ofiţer KGB scoase o hârtie din buzunar şi i-o dădu lui Malko.

— Lată înmatricularea avionului. Finlandez, pe numele societăţii IPP – Internaţional Petroleum Products – al cărui responsabil este Ghenadi Sevcenko: L 3550 H.

— Cum aţi obţinut această informaţie?

Fostul KGB, zâmbi ironic.

— Şi eu sunt un *silovik,* chiar dacă am fost exclus din KGB în 1988. Am fost reabilitat şi mi-am păstrat mulţi prieteni. Niciunul nu apreciază ascensiunea fulgerătoare a lui Vladimir Puţin.

— Ce ştiţi despre acest Sevcenko?

— Voi afla mai multe, dar pentru asta trebuie să merg la Sankt Petersburg. Este nevoie de timp.

— Înţeleg, recunoscu Malko.

— Am aflat totuşi cum l-a cunoscut Puţin pe Sevcenko, continuă rusul. Era în 1992. Puţin era adjunctul primarului din Sankt Petersburg, Anatoli Sobceak. Era însărcinat cu comerţul

exterior şi altele. Pe acea vreme, grupul lui Sevcenko cumpărase apartamente pe strada Maiakovskaia. Voiau să le transforme în birouri, ceea ce era practic imposibil. S-a putut prin semnătura lui Vladimir Puţin care autoriza această derogare. La puţin timp a achiziţionat un

teren pe malul lacului Komsomoleţ, pentru construirea unei vile.

— De unde a găsit banii?

— Puţin se întorsese din Germania de Est cu ceva economii. Acolo, câştiga în jur de 1500 dolari pe lună. Erau destui bani. În Rusia, salariile abia de ajungeau pentru o vilă… Deci, banii veneau din alte părţi.

Privi brusc la ceasul lui gros de aproape un centimetru.

— Nevasta mea o să se îngrijoreze. Vă voi lăsa aproape de metrou.

Porniră din nou.

— Mai este o persoană pe care trebuie să o găsiţi, zise deodată Şevrikov. Era cea mai apropiată colaboratoare a lui Vladimir Puţin la primăria din Sankt Petersburg, Larissa Nester. Avea încredere totală în ea. Mi s-a spus că o folosea de fiecare dată când avea de făcut vărsăminte de bani lichizi. A lucrat cu el din 1992 până în 1996.

— Mai lucrază la primărie?

— Nu, a ieşit la pensie, dar o pot găsi prin cei de la primărie. Are de primit pensie. Voi vedea când voi ajunge la Sankt Petersburg.

Ajunseră pe Leningradski Prospekt. Leonid opri maşina lângă trotuar.

— Când ne vom mai vedea? întrebă Malko.

— Imediat ce am noutăţi, vă sun. Ne vom întâlni tot la piaţă ca şi azi. *Haraşo?*

— *Haraşo!* făcu Malko.

Rusul îi trosni degetele. Malko ieşi din maşină şi dispăru în pasajul metroului, fără să mai întoarcă privirea. Chiar dacă

fusese urmărit, nu avea cum să-şi dea seama. Oamenii FSB erau profesionişti şi îi descoperiseră adesea pe ofiţerii CIA contacându-şi „sursele”.

Ori, numai modul cum era îmbrăcat îl făcea să se dea de gol că este străin. Se rugă pentru Leonid, ca şi el să-şi fi luat toate măsurile de precauţie pentru a nu fi urmărit.

Singura şansă de reuşită în această misiune era să nu-i alerteze pe cei care răspundeau de protecţia lui Vladimir Puţin. Altfel, avea prea puţine şanse să părăsească Moscova în afară de sicriu.

Capitolul VI

Malko intră în „submarinul galben” iar tânărul agent CIA închise uşa în urma lui. „Submarinul galben” era o moştenire a Războiului Rece, pe vremea când obsesia americanilor din CIA aflaţi la Moscova era să nu fie ascultaţi de sovietici. Al cincilea etaj al ambasadei era rezervat CIA. Era apărat ca Fort Knox. Trei uşi blindate succesive, cu coduri digitale, camere de luat vederi, „submarinul galben”, o cutie metalică de 30 m2, pe pernă de aer, fără niciun aparat electronic susceptibil a fi „infectat”. Mobilierul era redus la strictul necesar: o masă, câteva scaune şi un telefon securizat.

Malko formă numărul direct la Frank Capistrano şi dădu de secretară. Consilierul Special ţocmai încheia o întâlnire în Biroul Oval. Malko se hotărî să aştepte şi, după câteva minute, vocea lui Frank Capistrano îi vibră în timpan, atât de clară de parcă era în camera alăturată.

— Deci sunteţi în zăpadă? Ce veşti?

— Nu este zăpadă, răspunse Malko dar am contactat persoana în cauză.

— Bine jucat! Este promiţător?

— Foarte.

Îi prezentă pe scurt întâlnirile cu Leonid Şevrikov, insistând

pe cererile lui, apoi pe ce îi comunicase lui Malko. Frank Capistrano nu ezită nicio clipă.

— Cererile lui mi se par perfect justificate, zise el. Voi pune în practică imediat ceea ce a cerut. Îmi veţi comunica datele tânărului. Când îl veţi revedea pe prietenul nostru,

spuneţi-i că nu trebuie să-şi facă probleme în privinţa aceasta.

— Îl voi anunţa cât pot de repede.

— Precizaţi-i că şi dacă noi trei dispărem, totul este ca şi făcut. Riscă incredibil. O merită.

— Noroc că vă aflaţi acolo, completă Malko. Nu promiteam nimic fără dvs…

Frank Capistrano oftă.

— Mulţumesc, făcu el. Nu îmi fac decât datoria. Ţineţi-mă la curent şi fiţi atenţi.

Malko ieşi din „submarinul galben” bucuros că erau în sistemul de informaţii oameni ca Frank Capistrano. Nu mai rămânea decât ca Leonid să-l caute din nou. Aşteptând, îşi va consolida acoperirea încercând să intre în legătură cu cecenii de pe lista pe care i-o dăduseră cei de la CIA.

*

Malko ieşi din staţia de metrou Kaluşkaia după patruzeci de minute. Se afla în partea de sud-vest a Moscovei, spre periferie, într-un cartier nou compus din blocuri cu cincisprezece etaje, construite prin anii ’50 şi aflate în paragină. Acolo locuia un activist cecen care dispăruse de mai mult timp.

Malko găsi scara pe care o căuta şi intră într-un hol mizerabil care puţea a varză acră. Un şir de cutii poştale nu lăsa să se vadă decât numerele apartamentelor. Din fericire, ştia unde trebuie să ajungă. Vechiul ascensor scârţâitor îl ridică până la etajul 12. Scările erau mizerabile. Sună la nr. 624.

— *Şto?1* întrebă o voce de femeie prin uşă.

— Îl caut pe Andrei Dudaiev, strigă Malko.

— A fost arestat acum două luni acest nemernic de cecen, îi răspunse vocea de femeie.

1. Cine este?

59

Malko vru să plece, când uşa se deschise şi apăru o bătrână cu părul cenuşiu şi o privire plină de răutate. Îl examină atent pe Malko şi îl întrebă:

— Ce vreţi de la el?

— Îmi datora nişte bani, improviză Malko. Pentru o maşină.

Bătrâna îl repezi, răutăcioasă.

— Nu veţi mai vedea niciodată banii! Dudaierv este la Lefortovo. A participat la atacul de la Teatrul Nord-Ost. Sper că îl vor împuşca. Ar fi trebuit să-i omoare de la început.

Malko preferă să nu mai întrebe nimic şi se retrase politicos. Oricum, lista dată de CIA era bună… Coborî şi merse până la un tânăr aflat la volanul unui Subaru 77 care acceptă să-l ducă până la *Kempinsky* pentru două sute de ruble. În timp ce stăteau aşteptând în ambuteiajele de la intersecţii, lui Malko îi veni brusc o idee. Aleksandra Portanski, soţia pictorului, răspunse imediat la telefonul mobil.

— Aş vrea să vă cer un mic serviciu, făcu Malko. Când ne putem vedea?

— Veniţi la cină diseară, îi propuse ea. Dar înainte aş vrea să vă arăt tablourile soţului meu. El nu ar îndrăzni.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

— Vin să vă iau de la hotel, la ora şase.

*

Malko, instalat într-un fotoliu din hol o aştepta pe Aleksandra. Văzu deodată o blondă apărând după uşa turnantă. Sculpturală, cu mobilul lipit de ureche, cu haina de blană desfăcută, lăsând să se vadă o fustă scurtă albă, ca şi cizmele. Purta ciorapi negri.

Trecu pe lângă Malko, vorbind încă la telefon, şi o luă spre

scările care duceau la bar. Malko fu frapat de ochii ei de un albastru cobalt uimitor. O urmări cu privirea. O târfă, desigur, dar una frumoasă.

Cinci minute mai târziu, Aleksandra Portanski apăru şi ea, cu silueta subţire, strânsă într-un palton de stofă

albastru, cu cizme şi cu capul descoperit. Malko îi ieşi în întâmpinare.

— Vreţi să beţi ceva?

— Oh, nu, nu avem timp! făcu ea. Aş vrea să vă arăt tablourile, la atelierul soţului meu.

— Bine. Haide.

El o urmă până la micul Jiguli verzui, încărcat cu o mulţime de lucruri, şi plecară traversând Moscova. Aleksandra Portanski conducea cu grijă, mult mai rezervată decât la prima lor întâlnire. Se opriră în faţa unei clădiri vechi cu două etaje, nu departe de bulevardul Petrovski. Tânăra deschise o uşă din lemn deasupra căreia era un difuzor. Imediat după începea o scară din lemn, ducând la două încăperi în care se aflau zeci de tablouri. Aleksandra îi arătă lui Malko o canapea veche ce părea luată de la gunoi.

— Aşezaţi-vă acolo, vă voi arăta tablourile.

Îşi scoase paltonul. Purta aceeaşi rochie încheiată de sus până jos, care îi veneea ca o mănuşă, iar Malko îşi reprimă un impuls de dorinţă.

Pe rând, *şa* îi prezentă pânzele. Un stil curios, uşor fantastic, cu femei torturate, deformate, dar în culori frumoase.

— Vă place? întrebă ea.

— Mult! recunoscu Malko. Aş vrea chiar să cumpăr câteva. Aleksandra bătu din palme.

— Oh, este minunat! Pe care?

Malko alese cinci pe care i le aşeză în faţă. Când se ridică să le privească mai de aproape, ea i se aruncă în braţe ca un copil. Malko nu se putu abţine să nu o îmbrăţişeze şi simţi

imediat cum tânăra se lipea strâns de el. Arătă cu degetul o icoană atârnată pe perete.

— Este păcat! zise ea. Ne priveşte. În seara trecută am băut prea multă votcă.

Chiar dacă era reticentă, era tot mai apetisantă. El îi mângâie bustul iar ea roşi şi ami mult, apoi îi luă mâna şi i-o aşeză pe sânul stâng, în dreptul inimii.

61

— Simţiţi cum îmi bate inima! Nu trebuie să mă provocaţi. Nu am mai făcut dragoste de mult timp. Aleksei nu se gândeşte decât la pictură şi la votcă. Pe de altă parte, el ar vrea, dar nu poate.

Malko ar fi tolănit-o pe canapeaua veche dar ea îl întrebă:

— Mi-aţi spus de un serviciu pe care vi l-aş putea face. Care este acela?

Prudentă, ea se îndepărtase de el, dar privirea îi fugea spre Malko, al cărui sex întărit nu putea fi ignorat. Aleksandra nu pierdea nimic aşteptând, dar datoria era pe primul plan.

— Încerc să dau de o femeie care locuieşte în Sankt Petersburg, îi explică el.

Aleksandra se strâmbă comic.

— O femeie! Este frumoasă?

— Are mai mult de şaizeci de ani, preciză Malko. O rudă de-a ei locuieşte la Londra şi vrea să o găsească. Tot ceea ce ştie, este că a lucrat la primăria din Sankt Petersburg.

— Îi ştiţi numele?

— Bineînţeles. Larissa Nester. Puteţi telefona acolo? Dacă sun eu, vor avea bănuieli. Ştiţi cum sunt ruşii…

— Dar vorbiţi foarte bine rusa.

— Nu ca un rus…

— Bine. Îmi veţi da numărul de la primărie. Voi suna mâine. Veniţi, vom cumpăra vin. Aleksei adoră vinul. Va fi bucuros pentru tablouri.

Malko o ajută să-şi îmbrace paltonul iar ea se întoarse pentru un sărut scurt dar pasional.

*

* *

Malko avea capul greu. Cu vin şi votcă, seara fusese dură. Aleksei Portanski, când auzise de intenţia lui de a cumpăra tablouri, îl îmbrăţişase de trei ori – ruseşte – şi îl strânsese la piept. De această dată, ea nu îi mai propuse să-l însoţească şi Malko luă un „taxi”. Holul hotelului era

pustiu, dar muzica se auzea de la primul etaj. Nu avea somn şi se hotărî să meargă până la bar. Era plin iar pianistul abia se mai auzea. Malko era gata să plece când o mână se agită înspre el. O recunoscu în întuneric pe blonda pe care o remarcase în timp ce o aştepta pe Aleksandra. Era în mijlocul unui grup de mafioţi, împreună cu o altă fată, la o masă plină de sticle şi pahare. Politicos, Malko îi răspunse la salut şi se duse spre ascensor.

Câteva clipe mai târziu, blonda cu ochii de cobalt apăru, trăgând după ea un bărbat cu o figură plată şi alură de taur, vizibil băut. Se legăna, agăţat de cucerirea lui. De aproape, aceasta era chiar sublimă. Pomeţi înalţi, privire adâncă, gură magnifică. O fiară de sex.

— Unde este cheia, Igor? întrebă ea.

Cel întrebat mormăi şi începu să se scotocească în buzunare. Degeaba. Încercă să-l caute ea de cheie, zâmbind spre Malko. Fără prea mare succes. Liftul ajunsese. Malko intră iar blonda îl împinse pe Igor în cabină.

Malko introduse cartela şi apăsă pe butonul al şaselea. Blonda oftă.

— *Spasiba, spasiba.* Şi noi urcăm tot la cinci.

Igor, lipit de perete, îi mângâie maşinal fesele blondei. Ajunseseră. Pe holul lung, Igor se căută în buzunare şi scoase cartela magnetică cu un horcăit de bucurie.

— Davai! Davai! bombăni blonda îmbrâncindu-l.

Malko îi văzu intrând în cameră, câteva uşi mai departe.

*

* *

Nu era numic mai rău decât neliniştea. Malko privea spre Kremlin prin fereastra sălii restaurantului. Totuşi, aparent, totul se petrecea normal. Va mai „căuta” ceceni apoi se va duce la ambasadă pentru a obţine numărul de telefon de la primăria Sankt Petersburg. Aştepta un semn de la Leonid Şevrikov. Vremea era încă frumoasă, dar prognozele anunţau zăpadă.

63

Tresări. O siluetă apăru în faţa lui. Blonda cu ochi de cobalt. Tot în fustă, cizme albe şi ciorapi negri, mai sexy decât înainte, chiar dacă era dimineaţă, îi adresă lui Malko un zâmbet care ar fi corupt şi un sfânt şi întrebă:

— Pot să mă aşez?

— De ce nu! zise Malko.

Ea luă loc în faţa lui. La lumină albastrul ochilor ieşea şi mai mult în evidenţă. Era cu adevărat frumoasă, cu o privire ascuţită.

— Prietenul dumneavoastră nu este aici? întrebă politicos Malko.

Blonda îi adresă un zâmbet larg.

— Igor? A plecat în Kazahstan. Aseară era atât de beat încât nici nu m-a atins. Apropo, mă numesc Irina. Dumneavoastră?

— Malko.

— Nu sunteţi rus?

— Nu. Austriac.

— Vorbiţi bine. Mama dumneavoastră este rusoaică?

— Nu. Am învăţat.

— Ce faceţi la Moscova?

— Imobiliare. Pentru un fond de investiţii.

Irina dădu din cap că a înţeles.

— Imobiliare, aici, este periculos… Rămâneţi mult?

— Nu ştiu încă.

Ea se ridică pentru a merge la bufet iar el o urmări cu

privirea. Cambrată, era mai apetisantă decât din faţă iar contrastul dintre ciorapii negri şi cizmele albe era mai mult decât reuşit. Irina se întoarse cu atât de multă mâncare, încât ar fi săturat şi un urs. În timp ce mânca, începu să-i povestească viaţa ei.

— Locuiau în Krasnoiarsk, explică ea. Un loc pierdut în Siberia, la confluenţa dintre Enisei şi Transiberian. Într-o zi am luat-o spre Moscova.

Înghiţi o bucată mare de hering şi îndreptă spre Malko privirea de cobalt, după care continuă:

— Sunteţi singur la Moscova?

— Da.

— Vă place de mine?

Malko fu surprins de brutalitatea întrebării şi găsi un răspuns ocolitor.

— Nu cred că sunt puţini bărbaţii care vă plac… De ce m-aţi întrebat?

Irina, după ce terminase de mâncat, se aplecă în faţă.

— Bine. Igor a plătit camera până poimâine, a fost obligat să plece mai devreme. Îmi place să stau aici. Dacă vreţi să mă invitaţi la cină, să ne plimbăm, mi-ar face plăcere, şi nu vă va costa nicio kopeikă…

Malko privi în ochii de cobalt.

— Nu aveţi altceva de făcut? întrebă el, nu mai sunt şi alţi potenţiali clienţi, în acest hotel.

Irina oftă, umflându-şi şi mai mult bustul minunat.

— Da, este adevărat. Dar simt nevoia unei pauze. V-am observat ieri. Nu păreţi un *nietkulturni1* ca porcul de Igor. Cunoaşteţi multe. Dacă nu vreţi să vă culcaţi cu mine, nu mă interesează. Dar, de exemplu, în această seară mi-ar plăcea să mă invitaţi la *Cafe Puşkin.* Nu am fost niciodată de când sunt la Moscova.

Malko nu răspunse imediat la această propunere neaşteptată.

— De acord, zise el în cele din urmă. Voi face o rezervare.

O seară cu o asemenea blondă, nu putea fi neplăcută. Chiar dacă nu se atinge de ea.

— Care este numărul camerei dumneavoastră? întrebă Irina.

— 512.

— Voi fi acolo la ora opt.

Se ridică cu o mişcare senzuală şi se îndepărtă. Malko o privi gânditor. O „prădătoare” splendidă. De ce îl alesese pe

1. Incult.

el? Brusc, realiză care era sursa neliniştii. Al şaselea simţ îi urla în subconştient, spunându-i că era în pericol. Somptuoasa Irina îi amintea de „fetele KGB” care îi seduceau pe afaceriştii occidentali. Deodată, fu sigur că târfa siberiană îl agăţase ştiind ce era. Revăzu scena când intrase pe uşa hotelului, imediat după el. Ca şi cum coborâse dintr-o maşină care aştepta în faţa hotelului. Igor, amantul, putea fi foarte bine un figurant.

Brusc, atracţia pe care o simţea faţă de ea dispăru. Era evident: FSB-ul îi agăţase un „controlor”. Încercă să se liniştească. Nu era alarmant: o simplă măsură de rutină. Până la urmă, FSB îi cunoştea misiunea pe care o avea din partea CIA, iar ruşii erau mereu paranoici. Putea fi şi ceva legat de ancheta referitoare la Puţin. Dacă era cazul, trebuia, treptat, să-l prevină şi pe Leonid Şevrikov. O chestiune de viaţă şi de moarte.

Urcă în camera lui, ezitând. Dacă ex-KGB-istul era deja supravegheat, sunându-l, nu făcea decât să-l pună în pericol şi mai mare. După un timp de gândire se hotărî să-l sune acolo unde îl contactase prima dată: la biroul lui de la NTV. Pretextul era găsit. O invitaţie la Balşoi pentru o reprezentaţie de balet. Văzuse anunţul în *Moscow Times.*

O secretară îi răspunse.

— Leonid Şevrikov nu este aici, anunţă ea. Îfpot transmite

un mesaj?

Malko îi explică faptul că voia să-l invite la Balşoi în acea seară şi îi ceru să-l sune, lăsându-i pe lângă numărul de telefon de la hotel şi pe cel de pe mobil. Apoi, îşi luă paltonul şi coborî să cumpere bilete pentru Balşoi. Nu trebuia uitat niciun amănunt, dacă era supravegheat.

* *

Ciudat, de ceva timp, Piaţa Roşie era închisă publicului cu bariere metalice păzite de miliţieni. Vânzătorii de şepci, matrioşca şi alte produse artizanale fuseseră nevoiţi să se

retragă în faţa magazinului Gum, lângă Muzeul de Istorie. Malko cumpără *Izvestia* de la un chioşc, apoi o luă înapoi spre hotel. Băgând mâna în buzunar, avu surprinza să nu găsească monedele pe care tocmai le primise rest. Mirat, cercetă buzunarul şi descoperi o gaură destul de mare. Deveni imediat suspicios: băga des mâinile în buzunare şi ar fi remarcat gaura. Mai mult, fidela lisa, la Liezen, îi verifica hainele înainte de fiecare plecare. Intrigat, intră în Gum şi merse la toaletă. În cabină îşi scoase paltonul şi examină atent buzunarul, descoperind că fundul acestuia fusese tăiat, fin, cu o lamă parcă… Pipăind dublura paltonului, simţi mai multe obiecte. Monedele, bineînţeles, apoi un obiect rotunjit şi de lungimea unui deget. Mărind gaura din buzunar, reuşi să-l scoată şi pulsul i se acceleră.

Era un săculeţ din plastic transparent umplut cu o pudră albă cu reflexe roz. Rupse un colţ şi gustă. Gustul amar şi specific îi umplu arterele de adrenalină.

Era heroină.

Erau pe puţin cincizeci de grame. În Rusia, aceasta valora trei ani în tabăra de corecţie, indiferent că erai străin sau rus.

Desfăcu săculeţul şi goli conţinutul, după care aruncă şi ambalajul. Abia după ce apa din vas redeveni limpede se mai linişti. Îşi îmbrăcă paltonui şi ieşi, aşteptând să fie arestat. Era sigur că în seara dinainte buzunarul nu era găurit. Paltonul

rămăsese în cameră doar când servise micul dejun în compania Irinei. Aceasta avusese ca sarcină să-l „fixeze”, în timp ce îi aranjau paltonul. Însemna că FSB-ul se hotărâse să-l neutralizeze.

Singura-consolare: telefonul dat lui Leonid nu trăda nimic. Ieşea din Gum, când telefonul mobil sună.

— Domnule Linge?

Era vocea secretarei lui Leonid Şevrikov.

— Da, răspunse Malko.

— Sunt Dimitrova, m-aţi sunat mai devreme. Am vorbit cu Leonid. Vă mulţumeşte pentru invitaţie la Balşoi şi vă dă

întâlnire la ora şase pentru a mânca împreună. Ştiţi Parcul Statuilor, de lângă Casa Artiştilor, în faţa Parcului Gorki?

— Da, mă descurc, zise Malko. Voi veni acolo. Convorbirea fu întreruptă. Grăbi pasul. Întâlnirea din

Parcul Statuilor, i se părea ciudată. Sări într-un taxi care aştepta în faţa hotelului.

— Bulevardul Novinski, zise el şoferului. Ambasada Americii.

Nu intenţiona să se refugieze în ambasadă, dar înainte de a merge la acea întâlnire, voia să anunţe CIA. Să aibă cunoştinţă măcar de soarta lui, dacă dispărea.

* *

Din 1991, Parcul Statuilor servea ca depozit pentru statuile recuperate din diverse locuri la destrămarea Uniunii Sovietice.

Intrând pe poarta Krimskaia, Malko înainta precaut pe aleile îngheţate. Parcul era pustiu, în afară de câteva femei cu copii în cărucioare. Ajunse în zona statuilor foştilor idoli ai comunismului. Pe aleea din dreptul statuii lui Felix Dzerjinski era o bancă, ocupată de un bărbat pe care Malko îl vedea din spate. Pulsul îi crescu când recunoscu pălăria fostului ofiţer KGB.

Neliniştea îi înăbuşi bucuria de a-l vedea. Era totuşi foarte

frig şi eră curios că stătea acolo, în aer liber, fără să se mişte. Cu un cârcel în stomac grăbi pasul şi strigă:

— Leonid.

Bărbatul de pe bancă nu reacţionă. Cu mâinile în buzunarele hainei de piele, părea adormit, cu pălăria pe ochi. Malko ajunse în faţa lui şi se opri. Privind în jur. Nimeni. Dar putea fi foarte bine văzut de la ferestrele hotelului *President.* Trebuia să aibă o atitudine absolut normală.

Ajunse lângă bancă şi împinse pălăria în spate. Fostul ofiţer KGB părea că doarme, cu bărbia în piept, ochii

închişi. Nu îi răspunse lui Malko. Acesta se apropie şi mai mult şi îi puse mâna pe faţă: era rece. Îl examină mai atent şi văzu că pieptul i se mişca imperceptibil…

Trăia.

Deşi îl strigase, îl zgâlţâise, nu obţinu nicio reacţie, înţelese: era drogat. Rusul alunecă încet pe o parte şi pălăria îi căzu pe jos.

Malko nu mai avea nicio îndoială: FSB-ul îi aflase misiunea şi îi întinsese o capcană. Privi spre *President.* Poate că un lunetist era gata să-l ţintească. Se forţă să rămână nemişcat, în faţa pericolului. Întorcându-se, privirea îi căzu pe statuia lui Felix Dzerjinski şi fu sigur că totul fusese regizat cu atenţie.

Ce alt loc decât lângă fondatorul CEKA?

Ce era de făcut? Nu îl putea abandona pe Leonid Şevrikov, încă în viaţă. Nici să-l transporte, singur. În timp ce se gândea, observă deodată nişte bărbaţi care se apropiau de pe cele trei alei care veneau spre locul în care se afla. Doisprezece, în haine de piele.

Rămase nemişcat. De data aceasta, se terminase.

Capitolul VII

Cinci bărbaţi se aruncară în acelaşi timp asupra lui Malko.

Doi apucară reverele paltonului şi îl dezbrăcară violent. Un altul, în spate, îi imobiliză capul. Ceilalţi doi îl apucară de mâini şi îl traseră în spate. Fără niciun cuvânt, calm. Cu o brutalitate calculată.

— Ce este? Cine sunteţi? întrebă Malko în engleză.

Îl aruncară pe bancă, lângă trupul nemişcat al lui Leonid Şevrikov, în timp ce îi pipăiau febril paltonul. Fu o bucurie pentru el, în faţa figurilor încruntate. Le trebui cinci minute pentru a verifica dacă avea ceva în buzunare şi în căptuşeala paltonului. Se ridicară şi doi dintre ei discutară înainte de a veni la el.

Cel mai în vârstă îi băgă sub nas o legitimaţie roşie cu blazonul FSB şi întrebă în rusă:

— Ce faceţi aici?

Cum Malko nu răspundea, continuă pe un ton furibund.

— Nu faceţi pe prostul, domnule Linge, ştim foarte bine cine sunteţi şi că vorbiţi rusa…

Un altul îi scotocea prin portofel şi se apropie de şeful lui ţinând între degete cartea de vizită a colonelului Boris Piotrovski, şeful FSB din Moscova. Malko profită de ocazie.

— Vă rog să-l contactaţi imediat pe colonelul Piotrovski, zise el, care este protectorul meu la Moscova. Ca să eliminaţi orice neînţelegere.

Operaţiunea lor derapă. Nu găsiseră nimic compromiţător asupra lui Malko şi, acum, pretindea că este sub protecţia FSB-ului… încă o discuţie, mai deoparte. Şeful lor se întoarse şi zise sec:

— Vă ducem la Lubianka.

Adică la sediul central al FSB.

Unul ditre ei îi aruncă paltonul, pe care îl îmbrăcă. Se zgribulise de frig.

— Iar el? întrebă arătând spre Leonid Şevrikov. Nu îl putea lăsa aici.

Şeful lor aruncă o privire răutăcioasă spre Leonid Şevrikov

şi zise sec:

— Nu avem ordine în privinţa lui. Este un drogat, un gunoi.

— Era şi un ofiţer al Primului Directorat, replică Malko, glacial. Nu îl voi lăsa aici ca să moară de frig.

Fără să mai aştepte, luă telefonul mobil şi apelă portarul hotelului *Kempinsky,* explicând că avea nevoie de o ambulanţă pentru un prieten. I se dădu numărul de telefon de la Centrul medical American. Sună acolo şi explică situaţia, cerând o ambulanţă cât mai repede posibil.

Bărbaţii, în jurul lui, ascultau. În cele din urmă îl luară pe sus. Avu timp totuşi să dea numărul cărţii sale de credit American Express iar interlocutorul îl asigură că Leonid Şevrikov va fi salvat cât mai repede.

După cinci minute îl înghesuiau într-o veche Volga, care porni imediat.

*

* *

Colonelul Boris Piotrovski era plin de amabilitate.

— Domnule Linge, zise el, este vorba de o eroare stupidă! Cei care v-au interpelat, nu fac parte din serviciul meu.

— Aveau totuşi legitimaţii FSB, replică Malko, şi păreau că mă cunosc foarte bine.

— Aparţin FSB-ului federal, explică Piotrovski. Ancheta lor nu vă privea, dar au dat şi de numele dumneavoastră. Până să mă informeze pe cale ierarhică, erau obligaţi să vă ţină la ei.

Malko se uită la ceas: opt şi zece. Stătuse aproape două ore într-o cameră goală, după ce îi deşertaseră buzunarele. Apoi, fără niciun cuvânt, îl urcaseră într-o Volga pentru a-l conduce la FSB-Moscova, la o sută de metri depărtare. Colonelul Piotrovski îl primise, vizibil deranjat.

— Pot să ştiu şi eu ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Bineînţeles, făcu şeful FSB-Moscova. Un concurs de împrejurări regretabil. Bineînţeles, aceştia nu ştiau că suntem

în legătură. Vreţi puţin ceai?

— Cu plăcere, zise Malko. Şi spuneţi-mi de ce am fost interpelat cu atâta brutalitate.

— Este o poveste tristă, oftă colonelul Piotrovski. Bărbatul de pe bancă a fost un ofiţer strălucit al Primului Directorat al KGB-ului, la Washington.

— Ştig, i-o reteză Malko. L-am sunat încă de la sosire pentru a-i da veşti de la unul dintre prietenii săi americani. Trebuia să mergem la Balşoi în această seară.

— Leonid Şevrikov s-a schimbat mult, afirmă trist colonelul FSB, chiar dacă a reprimit pensia. A început să bea şi, apoi, să se drogheze. Era supravegheat din această cauză. Colegii mei din FSB aflaseră că trebuia să se întâlnească în parc cu furnizorul de droguri. V-au confundat cu dumneavoastră…

— Înţeleg, făcu Malko. Chiar este o poveste tristă. Sper că va scăpa cu bine. Era a doua oară când îl întâlneam. Nu îi cunoşteam viaţa.

Trei telefoane începură să sune în acelaşi timp, iar colonelul tresări. Malko profită de această pauză pentru a se ridica.

— Pot să plec? întrebă el. Să continui căutarea cecenilor?

Vorbind la telefon, ofiţerul FSB îi strânse mâna.

— *Dasvidania, gospodin* Linge. Permiţi scuzele mele.

Malko ajunse în stradă. Aerul rece i se părea reconfortant. Ar fi putut ajunge într-o sală de interogatoriu, la etajul al doilea al închisorii Lefortovo. În acelaşi timp, era furios şi trist. Nu credea o iotă din povestea colonelului Piotrovski. Ruşii vruseseră să-l atragă în capcană, după ce îl lichidaseră pe Leonid Şevrikov. Vladimir Puţin şi secretele lui erau bine păzite.

Fluieră după o maşină, o Volga la fel cu cea cu care îl transportaseră la sediul FSB şi se duse la Centrul Medical American.

*

* *

Medicul în halat alb, cu stetoscopul după gât, apăru dintr-o cameră, sobru şi îl invită pe Malko în biroul lui.

— Sunt doctorul Patrick Matthews, zise el. Dumneavoastră aţi telefonat pentru acest bărbat găsit în parcul statuilor?

— Da, zise Malko. Şi-a revenit?

— Nu. Nici nu cred că îşi va reveni, mărturisi doctorul Matthews.

— Ce are? întrebă Malko, care ştia deja răspunsul. Americanul îl privi ciudat.

— Îl cunoaşteţi de mult timp?

— Nu, recunoscu Malko, de ce?

— A luat o supradoză de heroină. Este în comă.

— Heroină! Sunteţi sigur?

— Veniţi să vedeţi singur.

Îi luă pe Malko şi îl conduse în camera în care se afla ex-ofiţerul KGB. Pe un pat, cu o perfuzie în braţul stâng. Medicul îi arătă lui Malko mai multe puncte roşii pe un braţ. În lungul venei.

— Uitaţi-vă. S-a injectat de mai multe ori. Doze mari. De parcă a vrut să se sinucidă... Aproape că a reuşit. Avea probleme?

Malko simţea nevoia să urle la acest doctor că nu era o sinucidere, era o crimă. Oamenii FSB-ului federal îl dragaseră intenţionat pe fostul ofiţer KGB pentru a le reuşi planul.

— Credeţi că ne poate auzi? întrebă el.

Medicul clătină din cap.

— Nu.

Malko nu mai putea să-l asigure pe Leonid că fiul său era în siguranţă. Ieşiră din cameră iar medicul îl avertiză pe Malko.

— Acest bărbat nu avea niciun act la el. Sunt obligat să anunţ Miliţia. Nu pot ţine un necunoscut drogat fără să-l declar. Îi ştiţi numele, măcar?

— Da. Leonid Şevrikov. Lucrează la NTV.

— Bine, îi voi anunţa. Sunaţi-mă mâine dimineaţă, luaţi cartea mea de vizită.

Malko ieşi din centrul medical cu inima strânsă. Nu îl va mai revedea niciodată pe Leonid în viaţă, era sigur. Rusul merita un loc de onoare pe „Wall of Honor” în holul CIA. Ca un robot, merse până la hotelul *Mejdunaia Rodnaia,* în apropiere, şi, la barul de la parter, servi o votcă. Apoi ieşi şi urcă într-unul din puţinele taxiuri galbene prezente. Acum nu avea de ce să mai fie neliniştit.

Se întrebă de ce Leonid nu fusese ucis. Poate că era un fost KGB-ist, de aceea îl protejaseră. Căutând banii pentru taxi, dădu peste biletele la Balşoi şi vru să le arunce. Dintr-un reflex de orgoliu se hotărî să le folosească. Pe de o parte pentru a confirma întâlnirea care ar fi trebuit să o aibă cu Leonid. Ceea ce îl proteja de alte bănuieli. Şi apoi pentru a nu le da adversarilor satisfacţie că era afectat. Trebuia să se gândească, să elaboreze o nouă strategie. Chiar dacă situaţia părea disperată.

Se pregătea să se îndrepte spre Balşoi, când îşi aminti de Irina. Târfa siberiană trebuia teoretic, să-l aştepte la *Kempinsky* pentru a merge la cină! Dacă nu mai era acolo, era o probă în plus că era şi ea implicată în planurile FSB. Era aproape ora nouă…

* *

Abia trecu Malko de uşa hotelului că o siluetă sări dintr-un fotoliu. Irina, într-o rochie neagră lungă până la cizme şi crăpată într-o parte, cu părul pe umeri şi o privire mai seducătoare ca niciodată.

— Dumnezeule! zise ea. Am crezut că m-ai uitat! Eu care te consideram un domn! Voiam să plec.

Malko îi sărută mâna.

— Am avut o problemă, explică el. A trebuit să-l duc pe un prieten la Centrul Medical American. Şi nu aveam numărul de pe telefonul mobil.

— Nu face nimic, zise ea. Te iert.

— Ca să mă ierţi, completă Malko, te duc la Balşoi.

Ochii albaştri străluciră.

— La Balşoi! Ura! Nu am fost niciodată.

În faţa bucuriei copilăreşti, Malko se întrebă dacă nu o bănuise degeaba. Aceasta făcea seara şi mai plăcută.

*

* *

Cu zâmbetul ei devastator de târfă, Irina, sprijinită de birou, îşi scoase uşor rochia, dezvelindu-şi picioarele superbe, apoi triunghiul negru al chilotului, de care se debarasă repede, lăsând să se vadă părul blond. Apoi, se apropie de Malko şi se frecă de el.

— Vreau să mă duci la orgasm, zise ea.

Ea se urcă pe birou, cu picioarele larg desfăcute, frecându-se de Malko cu sexul ei blond.

Inexplicabil, acesta nu simţea nicio dorinţă. Fără să renunţe, Irina se dezbrăcă de rochie şi apăru complet goală, cu excepţia ciorapilor negri prinşi pe picior.

— Mângâie-mă, îi ceru ea lui Malko, cu mâna ta.

Ea se întinse pe pat. Malko începu să o mângâie iar ea îl apăsa din ce în ce mai tare pe mână pentru a-l face să-şi

înfigă şi mai mult degetele în ea. Imediat, Irina începu să geamă, crispată. Respiraţia i se acceleră.

Ridicându-şi bazinul scoase un ţipăt ascuţit, apoi căzu, cu mâna dreaptă ţinând membrul flasc al lui Malko. Fără niciun comentariu, ea se aplecă şi îl cuprinse cu gura. Malko nu reuşi să realizeze ce se întâmpla. Irina era diabolică. Simţi cum plăcerea îi urca prin trup şi ejaculă cu un geamăt sălbatic. Ea se lipi de el şi întrebă cu o voce timidă:

— Pot să dorm cu tine? Am avut o seară minunată.

Malko rămase cu ochii deschişi iar Irina lipită de el ca un animal de casă.

*

* *

Soarele strălucea deasupra Moscovei. Irina se întorsese în camera ei. Malko sună la Centrul Medical American, întrebând de doctorul Mathews.

— Cum se mai simte prietenul meu?

— Nu mai este aici, anunţă medicul. După ce aţi plecat, nişte oameni au venit să-l caute, cu o ambulanţă. Aveau legitimaţii FSB şi nu au dat nicio explicaţie.

— Ştiţi unde l-au dus?

— Nu.

Malko închise fără să mai insiste. Chiar dacă supravieţuia nu îl va mai revedea pe Leonid.

Telefonul mobil sună. Vocea melodioasă şi timidă a Aleksandrei Portanski.

— Am găsit-o pe prietena ta din Sankt Petersburg, anunţă ea.

Malko se dezmetici rapid. Dacă telefonul îi era ascultat. Aleksandra se condamna la moarte.

— Eşti acasă la tine?

— Da.

— Pot să trec?

— Bineînţeles.

— Atunci vin.

Întrerupse legătura, pradă unor sentimente contradictorii. Ruşii ştiau ce căuta el. Nu îl lăsau la întâmplare. Cel mai indicat era să se urce în avion şi să nu mai meargă la Sankt Petersburg. În acelaşi timp, era plin de o furie rece. Deja trei morţi pentru nimic!

În acelaşi timp, simţea nevoia să sfideze destinul şi să întoarcă împotriva adversarilor propriile lor arme.

*

* *

Aleksandra Portanski se lipi de el şi scoase din buzunarul rochiei o hârtie îndoită, cu un zâmbet fermecător.

— Lată ce mi-ai cerut! Au fost foarte drăguţi cei de la primărie. Locuieşte pe strada Tallinskaia, nr. 22, ap. 129, împreună cu câinele. Este văduvă. Sper că are într-adevăr şaizeci de ani, adăugă ea, geloasă.

— Eşti un înger, zise el.

Aleksandra oftă.

— Ai norocul că poţi merge acolo.

— Vino cu mine, îi sugeră Malko, ştiind că era imposibil pentru ea.

Aleksandra îl privi lung, apoi se lipi de el murmurând:

— Ar fi prea periculos.

Fără să ştie că era adevărat…

— Cum îţi pot mulţumi, atunci?

— Oferă-mi o sticlă de whisky pentru Aleksei. Acum, îl preferă în loc de votcă. Este la piaţă pe strada Lubianka.

— Haide, făcu simplu Malko.

*

* *

Aleksandra înghesui în portbagajul maşinii Jiguli trei sticle de Defender „vechi de cinci ani” după care îl lăsă pe Malko la hotel, bucuroasă. Băutura îi va oferi inspiraţie lui Aleksei.

După ce Aleksandra plecă, Malko ceru o maşină care să-l ducă la ambasadă. Îşi refăcuse moralul de oţel.

77

Hotărârea era luată: va merge la Sankt Petersburg. Totuşi, înainte de a pleca, mai avea câteva lucruri de aranjat. Trebuia să-şi ia toate măsurile pentru a nu fi urmărit acolo unde trebuia să se ducă.

*

* *

Ieşind din ambasadă, Malko era şi mai optimist. Obţinuse şi numele responsabilului legal, Ray Benson, care era la dispoziţia lui. Când aştepta să se oprească o maşină, observă un telefon public. Avea numărul telefonului mobil al Ludmilei, „păianjenul”, prostituata care fusese cu Vladimir Puţin în

voiajul din 1999. Măcar să o sune înainte de a pleca.
— Alo?
— Ludmila?
— Da. Cine este?
El încercă mai întâi în engleză.
— Un prieten al Zarei.
Ludmila păru că nu înţelese şi el încercă în ruseşte.
— Sunt un prieten al Zarei, care mi-a dat numărul tău de telefon, îi explică el. Aş vrea să ne întâlnim.
De această dată ea înţelese.
— Sunteţi la Moscova? întrebă ea.
— Da.
Ea izbucni în râs.
— Atunci, va trebui să mai aşteptaţi. Sunt la Alma Ata. Mă întorc într-o săptămână.
Alma Ata, în Kazahstan. La mii de kilometri de Moscova.
— Bine. Voi aştepta, făcu Malko.
— Daţi-mi numărul de telefon, ceru Ludmila. Vă sun când mă întorc.
— Prefer să vă sun eu.
Ea nu insistă.
— Bine. Ne vedem săptămâna viitoare.

Închise, bucuros. O regăsise pe Ludmilla. Nu mai rămânea decât să o convingă. La întoarcerea din Sankt Petersburg.
Dacă se mai întorcea.
Ajuns la hotel, formă de la telefon şase, apoi cinci sute douăzeci şi patru.
— Irina, făcu el, ce-ai spune dacă am vizita muzeul Ermitaj, la Sankt Petersburg?
Cu o posibilă „fată FSB” lângă el încerca încă o dată să deschidă dosarul secret al lui Vladimir Puţin.

Capitolul VIII

Peisajul de iarnă, monoton – sate înzăpezite, printre păduri de brad cu râuri îngheţate – defila din ce în ce mai repede cu cât Săgeta Roşie atingea viteza de croazieră. Peste 150 km la oră! Mândria căilor ferate ruseşti. Din fericire, terenul între Moscova şi Sankt Petersburg era neted ca în palmă. Evident nu era ca în TGV. Vagoanele se legănau cu un zgomot infernal care nu putea fi acoperit de muzica populară difuzată la intensitate maximă. Malko încercase să ajungă la vagonul restaurant, dar trebuise să renunţe, legănându-se ca pe o navă în plină furtună…

Săgeta Roşie plecase din gara Leningrad, de la Moscova, la ora opt şi ajungea la răsăritul soarelui în Sankt Petersburg.

La hotel se hotărâse să ia Săgeata Roşie, trenul de noapte între Moscova şi Sankt Petersburg. Cabine cu două cuşete ce se potriveau perfect pentru un voiaj „turistic”. Bineînţeles, nu credeau că el merge la Sankt Petersburg doar pentru a vizita muzeul Ermitaj…

Puţin câte puţin, câmpia îngheţată se transforma într-o întindere neagră, presărată cu lumini. Controlorul le deschise cuşetele şi Malko închise uşa dinspre culoar. Abia puteau sta în picioare. Irina îl cuprinse cu braţul după gât şi se frecă de el, cu o strălucire distrată în ochii albastru cobalt.

— Nu am făcut niciodată dragoste în tren, zise ea. Tu?

— Nici eu nu îmi amintesc să fi făcut, mărturisi Malko.

— Ura! făcu tânăra.

Cu gesturi vioaie, ea îşi scoase puloverul, rămânând în sutienul de dantelă neagră, apoi îi arătă o cuşetă lui Malko.

— Întinde-te!

El se supuse. Irina, aplecată peste el, îi desfăcu cureaua, apoi îi dădu jos slipul. În timp ce îl mângâia şi îl cuprindea cu gura, ea îşi desfăcu sutienul, eliberându-şi sânii magnifici. Când simţi sânii calzi acoperindu-i sexul, Malko îşi simţi pielea ca de găină. Irina începu să-şi frece sânii de sexul lui,

excitându-l şi cu limba.

În momentul în care el ejacula, un alt tren trecu cu un zgomot infernal şi nu se mai auzi nimic. Irina rămase un timp peste el după care se duse în cuşeta ei.

Malko, rămase cu ochii deschişi în întuneric, întrebându-se ce urma să găsească la Sankt Petersburg. În afară de Irina, cine mai era cu el?

* *

Bulevardul Nevski, care traversa Sankt Petersburg-ul prin centru, era sinistru sub ploaie. Irina deschisese ochii uimită. De la ieşirea din gară până în mijlocul bulevardului Nevski, nu scăpa niciun amănunt.

Abia ajunşi în cameră, Irina ţipă de bucurie, citind pliantul hotelului *Europa.*

— Este şi o piscină! Ador. Tu nu?

— Nu chiar, mărturisi Malko, care avea aceeaşi atracţie pentru sport ca pisică pentru apă.

— Vrei să mă duc?

— Bineînţeles.

Pentru Irina, el era un turist la Sankt Petersburg. Dacă ea raporta şefilor tot ceea ce făcea el, mai întâi pe ea trebuia să o „intoxice”. Dormiseră în tren şi se simţea în plină formă, retrăind aventurile ofiţerilor CIA în timpul Războiului Rece. Aici, armele erau inutile. Era un joc al eşecurilor, posibil mortale pentru el, căci nu avea protecţie diplomatică.

81

Se uită la ceas: nouă şi jumătate. Va începe cu Larissa Nester. O ţintă poate mai puţin supravegheată decât Nikolai Gregorov, detectivul particular care ştie, se pare, tot trecutul lui Puţin.

Coborî în acelaşi timp cu Irina, în halat, şi se despărţiră în hol. Nu mai ploua, dar o ceaţă glacială îţi intra în oase.

Fără să se uite dacă era urmărit, Malko urcă într-un taxi şi îi zise şoferului:

— Strada Repina, pe Vasilevski ostrov. Numărul 80.

Traversară centrul oraşului pentru a ajunge la un pod pe

Neva Mare, care ducea pe insula Vasilevski. Neva era îngheţată iar pescarii, instalaţi pe scaune pliante, supravegheau undiţele în copcile săpate în gheaţă. Ajuns pe strada Repina, o zonă liniştită, Malko îi plăti 200 de ruble şi privi în jur. Aparent, nicio maşină nu îl urmărise.

Totuşi, nu putea risca.

Cu paşi liniştiţi, intră sub arcada de la numărul 80. Dădea spre o curte pe care o traversă, ajungând într-o a doua curte. În fund, o a doua arcadă dădea spre strada paralelă cu Repina, Lini 3. În această parte a insulei, străzile aveau numere, ca în Statele Unite. Malko se depărtă repede. Instrucţiunile celor de la CIA erau bune. Acest imobil fusese recomandat pentru scăparea de sub urmărire, din cauza intrării duble.

Teoretic, nu avea pe nimeni pe urmele lui. Ajunse pe cheiul Makarova şi opri o a doua maşină.

— Strada Tallifiskaia, numărul 22.

Şoferul, un tip jovial cu şapcă de piele, îl privi râzând.

— Mergeţi la Hruşciov!

Tot cartierul fusese construit în anii 50 din ordinul lui Nikita Hruşciov: clădiri de cinci etaje, identice. Când Malko ajunse pe Tallinskaia, înţelese ironia şoferului. Jumătate din clădiri erau sigilate, pentru demolare. Nu mai erau decât şobolani.

Malko se opri în faţa numărului 22. Imobilul părea încă locuit. Se uită în jur: strada era pustie. Doar că uşa de la

intrare era închisă cu un interfon din epoca sovietică, primitiv dar eficace. Imposibil de penetrat înăuntru. O ninsoare fină începea să cadă. Rămase pe trotuar, aproape de intrare. După zece minute, răbdarea îi fu răsplătită. Uşa se deschise şi o bătrânică înfofolită ca pentru a merge la Polul Nord, îl privi mirată şi îi zise:

— Domnule, o să răciţi, trebuie să vă luaţi o căciulă…

— Mulţumesc, răspunse Malko. Locuiţi aici?

Ea dădu din cap, melancolică.

— Da. Locuiesc în această gaură de şobolani. Nu pentru mult timp. Ne-au promis că ne mută, dar nu ştiu dacă este adevărat…

— Caut pe cineva care locuieşte aici, Larissa Nester.

Bătrâna clătină din cap.

— Nu o cunosc. Sunt destule apartamente.

— Are un câine, preciză Malko.

Privirea bătrânei se lumină.

— Ah, da, acum ştiu, un câine mare negru. Este o doamnă foarte drăguţă, pensionară. Cred că cheltuieşte mai mult pentru a hrăni câinele decât pentru ea.

— La ce etaj locuieşte? insistă Malko, cu inima bătându-i tare.

— A plecat. De şase luni. V-am spus: o să demoleze imobilul.

— Ştiţi unde este acum?

— Nu. Mi-a spus într-o zi că pe undeva pe lângă parcul Sosnovka, în nord. Bulevardul Hudojnikov sau cam aşa ceva.

— Nu aveţi adresa ei?

— Nu. Mi-a spus că este o piaţă în apropiere, chioşcuri pe trotuar… La revedere.

Se îndepărtă legănându-se. Malko luă o altă maşină, explicându-i şoferului că trebuia să ajungă la cineva care locuia pe bulevardul Hudojnikov. Porniră înspre nord. Pe nişte străzi supradimensionate pentru circulaţia mică.

83

Turiştii nu veneau niciodată pe acolo. Şoferul se întoarse şi îl anunţă că ajunseseră la locul dorit.

Malko coborî la intersecţie. Descurajat. Fiecare grup de blocuri avea peste o sută de apartamente. Fără nicio listă a locatarilor, doar numere. Niciunul nu se cunoştea cu celălalt. Maşinal, înaintă pe bulevardul Hudojnikov. Brusc, simţi un miros puternic de peşte şi văzu mai multe barăci aliniate pe trotuar. O piaţă în aer liber.

Se apropie de prima tarabă şi întrebă vânzătoarea:

— Ştiţi o bătrână care are un câine mare negru?

Nu ştia nimic. Trecu mai departe. Fără prea mult succes. După mai mult de zece chioşcuri se opri. Era ca şi cum căuta acul în carul cu fân. Deodată îi veni o idee. Un câine mănâncă şi carne. Găsi „carmangeria” la o sută de metri mai departe. Bucăţi de carne de culoare ciudată erau etalate pe hârtie de ziar. Pentru a intra în vorbă cu vânzătoarea, cumpără o bucată. În timp ce aceasta număra banii, întrebă:

— Ştiţi o bătrână care are un câine mare negru?

Vânzătoarea îi răspunse:

— Bineînţeles! îi vând ceea ce nu cumpără alţii. Ea mănâncă varză şi cartofi în timp ce monstrul acela negru mănâncă numai carne… Măcar dacă ar fi frumos, dar este plin de bandaje.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Nu departe. La 34 sau la 36, pe Hudojnikov.

Malko îi mulţumi şi plecă. Nu avea decât cinci sau şase sute de apartamente de vizitat…

Din fericire, vânzătoarea îi mai strigă ceva în urmă:

— Cam pe la ora aceasta iese să-şi plimbe animalul. Dacă mergeţi pe aici, o să o vedeţi.

Malko plecă cu bucata de carne înfăşurată într-o fâşie de *Izvestia.*

Era în dreptul numărului 44, dar fiecare număr ţinea cam o sută de metri. Oamenii se grăbeau sub rafalele reci amestecate cu zăpadă. Acest cartier sinistru era plin de

mizerie şi nefericire. Pe aici nu treceau nici automobile Mercedes, nici BMW. Doar vechile Lada cu vopseaua cojită, minusculele Jiguli sau anticele Volga.

Brusc pulsul i se acceleră.

Destul de departe, în faţă, tocmai observa o siluetă ieşind dintr-un imobil, precedată de un animal negru enorm!

Capitolul IX

Larissa Nester înainte pe trotuar, literalmente trasă de câinele ei, un gigantic dog negru. Malko nu mai văzuse unul aşa de mare. Ciudat, purta bandaje la articulaţiile labelor din faţă şi avea un mers rigid şi ezitant. Stăpâna lui, înfăşurată într-o canadiană cu guler de blană, în pantaloni şi cizme, semăna cu bătrânele din Rusia. Ridică privirea când era gata să se lovească de Malko iar el descoperi nişte ochi albaştri în mijlocul unei feţe ridate.

— Larissa Nester? întrebă el zâmbind.

— Da.

O umbră de nelinişte îi acoperi fugitiv ochii albaştri. Dogul îl mirosea pe Malko. Acesta îi întinse bucata de carne înfăşurată în ziar.

— Daţi-i asta, poate îi este foame.

Larissa Nester desfăcu ziarul şi se uită la carne cu uimire. Dogul înţelesese. Aproape că smulse bucata de carne din mâinile stăpânei. Mestecă de câteva ori şi o înghiţi.

— Mulţumesc, mulţumesc mult, făcu Larissa Nester. V-am întâlnit la primărie, nu îmi aduc aminte…

Malko zâmbi.

— Nu, nu. Am venit special la Sankt Petersburg ca să vă întâlnesc, Larissa Alexandrova.

Pensionara rămase nemişcată, stupefiată.

— Dumnezeule! Pe mine! Dar de ce? Am făcut ceva rău?

— Nu, nu, o calmă Malko. Sunt scriitor şi lucrez la o carte despre preşedintele vostru.

O lumină de bucurie îi invadă figura palidă.

— Vladimir Vladimirovici! De mult timp nu l-am mai văzut! l-am scris de ziua lui. Când lucram la primărie, avea mereu câte un cadou pentru mine. Ah, dacă ne-ar scăpa de cecenii ăştia nenorociţi. Ar trebui să-i împuşte pe toţi…

Totuşi, la Sankt Petersburg erau departe de Cecenia.

Larissa Nester încruntă din sprâncene.

— Dar cine v-a dat adresa mea? Tocmai m-am mutat. Este foarte departe. Trebuie să merg o oră cu tramvaiul ca să ajung la veterinarul lui Stalin.

Stalin, dogul negru, trăgea de lesă. Stăpâna îi dădu drumul şi acesta se duse în zăpadă.

— Ce are? întrebă Malko.

— Este bătrân, ca şi mine, făcu simplu pensionara. Are artrită. Sunt medicamente, dar sunt prea scumpe, l-am pus bandaje, dar merge din ce în ce mai greu. Deci scrieţi o carte? L-am cunoscut bine pe Vladimir Vladimirovici! Am lucrat împreună mai bine de patru ani. Avea încredere totală în mine. Nu am luat nicio rublă de la el, nici măcar pentru Stalin…

— Aş vrea să vorbim despre acele vremuri, zise Malko. Este un loc unde putem servi un ceai?

— Dumnezeule! Nu este nimic în cartierul acesta, în afară de un local frecventat de golani, care joacă biliard. Nu, veniţi la mine, voi face un ceai, acum că Stalin a mâncat deja.

*

* *

Apartamentul era minuscul, cu două camere, o bucătărie triunghiulară, umezeală, văruială veche. Larissa Nester şi Malko se aşezară la masa din lemn pe care pensionara mânca. Larissa era văduvă, îi explică lui Malko, şi singură doar cu Stalin de şase ani…

— Nu am vrut să mă despart de el, explică ea, chiar dacă mă costă foarte mult. Îmi ţine companie.

— Şi vă protejează…

Larissa Nester zâmbi.

— Oh, nu! Este infirm şi sperios. Doar celor care nu îl cunosc le este frică de el. Sper că va muri înaintea mea, fiindcă altfel…

Malko avansă spre ce îl interesa.

— Trebuie să ştiţi multe despre Vladimir Vladimirovici, sugeră el. Din perioada când aţi lucrat la primărie.

Bătrâna îşi umflă pieptul.

— Da! Cunosc multe secrete! Era o perioadă incredibilă. Am văzut trecându-mi prin mână mai mulţi bani decât mi-aş fi imaginat. Oamenii se îmbogăţeau într-o manieră scandaloasă. În 1992, aici, la Sankt Petersburg, am fi putut să murim de foame. Fără Vladimir Vladimirovici, ar fi fost ca pe vremea asediului, în timpul războiului. El a aranjat totul cu prietenul său Ghenadi…

— Şevcenko? nu se putu abţine Malko.

Larissa Nester îl privi curioasă.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu, am auzit vorbindu-se de el.

Un zâmbet extaziat lumină faţa ridată a Larissei Nester.

— Oh, cât era de drăguţ! Când mergeam pe strada Maiakovskaia, cu acte semnate de Vladimir Vladimirovici, îmi dădea mereu câte o cutie de caviar roşu… Eu nu puteam să-mi cumpăr, bineînţeles. Toţi erau atenţi cu mine. Când Vladimir Vladimirovici a plecat la Moscova, a lăsat o grămadă de acte. Eu, am luat totul la mine. Tot ceea ce a semnat în acei ani. Totul este aici!

Ea arătă cu mâna mai multe cutii din carton aşezate unele peste altele. O vază de flori artificiale era aşezată deasupra lor.

— Aţi aflat multe lucruri, remarcă Malko.

Larissa Nester bău puţin ceai înainte de a răspunde şi oftă.

— Oh, da! îmi aduc aminte că într-o zi Ghenadi a adus la primărie un plic gros cu bancnote de o sută de ruble. Nu am văzut niciodată atât de multe. A trebuit să le număr.

— Pentru ce erau?

Bătrâna coborî glasul.

— Pentru campania lui Anatoli Sobceak. În 1996. Aceşti bani, apoi, i-am dus unei persoane la hotel Astoria. Îmi era

ruşine.

— De ce?

— Era un ordin al lui Vladimir Vladimirovici. Acest om se numea Kosta. Era un bandit. Dar lipea afişe şi făcea multe lucruri pentru primărie. Nu trebuia să vă spun toate astea, nici nu vă cunosc… Am promis că nu voi spune la nimeni. Dar sunteţi atât de drăguţ. Apoi, i-am admirat mereu pe cei care scriu cărţi.

Malko îi oferi un zâmbet cuceritor.

— Am nevoie de dumneavoastră, Larissa. Doar pentru cartea mea. Aş putea să vă ascult ore întregi…

Ea se uită la ceas şi tresări.

— Dumnezeule! Trebuie să ajung la veterinar. Este foarte departe.

— Aş putea să revin mâine?

Ea începu să strângă.

— Nu, nu, nu vreau să discut! Vladimir Vladimirovici s-ar supăra pe mine. Nu trebuia să vă spun nimic din toate acestea.

— Voi reveni mâine, continuă Malko, cu carne pentru Stalin. Iar dumneavoastră ce v-ar face plăcere? Caviar roşu? Caviar negru?

Larissa Nester îl privi urnită.

— Caviar negru! Dar sunteţi nebun! Costă sute de ruble. Nu am mâncat niciodată.

Malko era în picioare.

— Mâine, Larissa Nester, o să mâncaţi! Cel puţin o dată în viaţă. Şi voi aduce şi votcă. O să-mi povestiţi de munca dumneavoastră…

— Sunteţi nebun, murmură printre dinţi Larissa Nester. Caviar negru!

Stalin era deja în picioare. Coborâră toţi trei cele douăsprezece etaje. Mirosea a varză acră, jeg şi canalizare. Ajunşi la parter, pensionara îi întinse mâna.

— La revedere.

— La revedere, zise Malko. Pe mâine, cu caviar.

Larissa Nester îl privi cu ochii săi albaştri plini de candoare.

— Vorbiţi serios? Se pare că are un gust extraordinar.

— Vorbesc serios. Îmi puteţi da codul de la intrare?

Larissa Nester ezită câteva secunde, apoi şopti:

— 754.

Ea se îndepărtă, cu gluga pe cap, trăgând dogul enorm iar Malko o văzu urcând într-un tramvai alb cu roşu, plin de rugină. Îi venea să danseze, chiar dacă îi îngheţaseră picioarele. Trebui să aştepte mai multe minute până ce o maşină să se oprească pentru a-l lua, cu preţul a trei sute de ruble, spre insula Vasilevski. Coborî pe Lini 3 şi trecu iar prin cele două curţi pentru a ieşi în strada Repina, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul. Dat fiind numărul mare de apartamente, ar fi luat ceva timp celor de la FSB ca să verifice.

*

* *

Irina era entuziasmată, într-o rochie mulată ca o mănuşă, de un verde smarald.

— Am făcut cel puţin trei ore de sport, anunţă ea. Tu?

— Am fost la Ermitaj, zise el.

— Mergem să cinăm la *Taleon Club?* sugeră ea. Portarul mi-a spus că este foarte frumos şi aproape, pe Nevski Prospekt.

Efectiv era frumos, luxos: lemnărie, picturi şi un serviciu impecabil. Caviarul Beluga era abia decongelat şi nu avea niciun gust... Malko era atât de euforic încât nu îi păsa. În plus, prezenţa Irinei nu era deloc dezagreabilă. Chiar dacă

lucra probabil pentru FSB!.. Cu atât mai mult. După o trecere pe la ruletă, ea fu cea care-i propuse să se întoarcă.

— Bem un pahar la *Barde l'Europe,* sugeră ea.

Barul, la demisol, în stânga intrării, era plin de haine de piele neagră: un val de gărzi de corp. Pentru fiecare client erau câte doi. Irina privi la târfele care se înghesuiau acolo.

— Se pare că se distrează bine! făcu ea.

Serviră o cupă de şampanie Taitinger înainte de a urca. Abia ajunşi în cameră, ea îşi scoase rochia, rămânând doar în ciorapi. O fiinţă magnifică.

— Ce vrei? întrebă ea simplu. Gura sau pisicuţa mea?

— Poate altceva, făcu Malko zâmbind.

Irina nu reacţionă. Ea începu prin a-i oferi gura iar Malko termină seara înfipt adânc în fundul superb al fetei.

*

* *

Malko se întreba cum să scape de Irina pentru a se întâlni cu Larissa Nester, fără să dea de bănuit. Număra orele. Numai să nu se răzgândească bătrâna… Avea multe lucruri de povestit. Patru ani cu Putin! Era inestimabil! Iar documentele pe care le avea, erau de aur.

Irina îşi termină ceaiul şi întrebă:

— Ce facem?

— Aş vrea să mă duc să cumpăr caviar pentru a servi în cameră, sugeră Malko. Vrei să vii la piaţă cu mine?

Irina se strâmbă.

— Nu. Mai degrabă merg la sala de sport. Te deranjează?

— Deloc, o asigură Malko, sincer.

Piaţa de pe Vasilevski ostrov semăna cu toate pieţele din Rusia, cu bătrânele care interpelau oamenii pentru a gusta din marfă. Malko se opri în faţa unui vânzător de caviar şi peşte. Mai multe cutii de caviar erau deschise şi azerul îi dădu o spatulă de lemn pentru a gusta din fiecare sortiment. Malko se opri la Beluga.

— *The bestii*, îl asigură azerul.

Malko plăti cinci mii de ruble – două salarii şi jumătate pentru majoritatea ruşilor – şi plecă, cumpărând şi lămâi şi smântână. Se opri la o tarabă cu carne şi cumpără un kilogram. Stalin trebuia să sărbătorească şi el.

După ce ajunse pe Hudojnikov, la nr. 34, urcă cele douăsprezece etaje şi apăsă pe soneria apartamentului 156.

Nu primi niciun răspuns.

Încercă fără prea mare succes, simţindu-se penibil cu caviarul şi carnea în braţe. Se aşeză pe trepte, pregătit să aştepte până seara, dacă era nevoie.

O oră mai târziu, pensionara nu apăruse. Se decise să meargă la piaţă să se intereseze, singurul loc unde putea fi, în afară de veterinar. Când ajunse chioşcurile erau închise. Rarii trecători se grăbeau. Observă deodată vitrinele unei cafenele, *Osinnoe Gnesdo.* Poate ştiau ceva de bătrâna cu câinele. Se îndreptă spre local. Aproape ajunse când privirea îi fu atrasă de o pată neagră pe un morman de zăpadă.

Se apropie şi simţi un nod în gât. Era Stalin. Dogul enorm zăcea pe o parte, cu gura deschisă şi o labă ridicată în aer. Fusese înjunghiat de mai multe ori şi gâtul tăiat. Malko privi în jur. Unde era Larissa Nester?

*

* *

În afară de cadavrul câinelui, nu mai era niciun semn de violenţă în jur. Trecătorii grăbiţi nu dădeau atenţie cadavrului câinelui. Deschise uşa localului şi simţi un val de căldură, în acelaşi timp cu o hărmălaie asurzitoare. În faţa barului, descoperi, în stânga, o sală de biliard unde o duzină de jucători cu capetele rase se înfruntau înjurându-se. În dreapta barului, într-o prelungire, mai era o masă de biliard iar în spatele barului, separeuri în care oamenii mâncau. Un loc neaşteptat pentru un cartier aparent mort. O ospătăriţă simpatică şi exagerat de machiată se apropie de el.

— Vreţi să mâncaţi sau să beţi ceva, domnule?

— Aş vrea o informaţie, zise Malko. Este un câine mare mort în faţa localului. Ştiţi cine l-a omorât? O caut pe stăpână, Larissa Nester, o prietenă.

Ospătăriţa se blocă, bâigui ceva şi se duse spre bucătărie. De acolo se întoarse însoţită de un tip solid. Acesta îl privi pe Malko cu ostilitate şi îi zise:

— Ce vreţi?

Malko, văzând ce cine are de a face, îi întinse cinci hârtii de o sută de ruble şi zise simplu:

— Ce s-a întâmplat cu câinele negru, de afară?

Bărbatul băgă în buzunar banii, fără niciun comentariu, privi înspre sala de biliard şi zise încet:

— O prostie! Doi chelioşi au ieşit în momentul în care bătrâna trecea cu câinele. Ei s-au apropiat de ea ca să-i ceară ceva de băut iar câinele a sărit la ei. Unul dintre ei l-a înjunghiat. Baba a intervenit şi a primit şi ea o lovitură.

Malko simţi un nod în gât.

— Este la spital?

Bărbatul coborî privirea.

— Nu. La morgă. Au tăiat-o ca pe un iepure.

— Iar cei care au omorât-o unde sunt? Sunt nişte asasini.

— Nu vorbiţi aşa! bombăni patronul barului, deranjat. A fost un accident. Mereu sunt probleme cu chelioşii. Luna trecută au omorât o fetiţă, o tadjică. S-a făcut scandal. Sunt nişte clienţi buni şi nu merită să vă puneţi cu ei.

— Vreţi să spuneţi că sunt clienţii voştri?

— Da, recunoscu bărbatul. Sunt aici în fiecare zi. De altfel, unul dintre ei este încă aici. În separeul din dreapta, în fundul sălii. Se numeşte Dimitri. Dacă îi daţi un whisky, vă va spune ceva.

— Mulţumesc, făcu Malko. Trimiteţi o fată.

Plin de oroare, traversă sala de biliard şi ajunse la separeul unde un tânăr blond cu craniul ras, îmbrăcat cu un tricou albastru cu alb al trupelor de elită, rezemat în coate, privea în gol. În faţa lui, o sticlă de votcă aproape goală.

93

Malko intră în separeu, în faţa lui, fără să declanşeze nicio reacţie. Privirea celuilalt se abătu asupra lui câteva clipe şi mormăi ceva de neînţeles. Malko îi zâmbi.

— Dimitri, pot să-ţi ofer un whisky?

Tânărul mormăi ceva afirmativ.

Ospătăriţa era acolo deja, cu o sticlă de Defender din care turnă în pahare după care o lăsă pe masă. Malko ridică paharul.

— Sănătate!

Cheliosul goli paharul dintr-o sorbitură, apostrofându-l apoi pe Malko.

— Cine eşti?

— Un prieten, îl linişti Malko. Caut o informaţie.

Puse pe masă patru hârtii de o sută de ruble. Cheliosul îl privi chiorâş.

— Poliţist?

— Nu. Vreau să ştiu de ce prietenii tăi au omorât-o pe bătrâna cu câinele negru. Era o prietenă a mea.

Dimitri luă sticla de Defender şi turnă, bău şi mormăi, luând banii:

— Era o „comandă”. Acum, pleacă de aici.

Trebuia să aibă douăzeci de centimetri mai mult ca Malko. Un munte de muşchi. Malko nu insistă şi ieşi. Patronul dispăruse. În treacăt, aruncă pachetul de carne lângă câine, păstrând doar caviarul Beluga şi lămâile.

Se opri pe marginea bulevardului, aşteptând să se oprească o maşină. Cheliosul vorbise de o comandă. Deci nu era un incident, ci o crimă premeditată şi comandată. Nu era greu de ghicit de către cine… Fie că măsurile pe care le luase nu fuseseră destul de eficace, fie nefericita Larissa Nester comisese o imprudenţă. Poate că pur şi simplu ea sunase la primăria din Sankt Petersburg. În acest caz, se anunţase imediat la Kremlin.

O maşină tocmai se apropia, ridică mâna, dar Volga verde nu încetini. Se întoarse să vadă dacă altă maşină apărea iar pulsul i se ridică brusc.

Trei tineri, raşi în cap, ieşiseră din bar, alergând în direcţia lui. Unul din ei învârtea deasupra capului un lanţ. Malko privi la strada pustie. În acest mediu nimeni nu îl putea ajuta. Se

apropiau de el pentru a-l omorî, aşa cum o făcuseră cu Larissa Nester. Fără armă, nu avea nicio şansă. Această imensă stradă pustie se dovedea a fi o capcană mortală.

Capitolul X

Malko privi în jurul lui. Nimic. Cei trei se apropiau. Urmau să-l măcelărească. Brusc, se gândi la apartamentul Larissei Nester, aflat la cinci sute de metri. Ei nu aveau de unde să ştie codul. Începu să alerge, alunecând pe solul îngheţat. Siguri pe forţele lor, tinerii accelerară în urma lui.

Cu plămânii plini de aer rece, Malko alerga din toate puterile. Alunecă pe o bucată de gheaţă, sări peste un morman de zăpadă şi se ridică. Chelioşii, încălţaţi cu bocanci, păreau că zboară. Ajunse în cele din urmă la uşa imobilului nr. 34, formă codul şi intră. Ajunse abia la primul etaj când auzi primele lovituri în uşă. Se opri să-şi tragă sufletul. Avea doar un mic avantaj. Vor sparge uşa sau unul din locatari le va deschide. Nu mai aveau decât să-l prindă între două etaje. Nimeni nu îi va sări în ajutor. Nu îi mai rămânea decât o şansă: apartamentul Larissei Nester. Urcă patru trepte odată, iar când ajunse la etajul doisprezece auzi vociferări pe scări: reuşiseră să intre. Lovi puternic cu piciorul în uşa apartamentului 156 care, din fericire, se deschidea spre interior. La a treia lovitură, încuietoarea cedă. Odată intrat, Malko închise uşa şi o blocă cu un scaun greu. Baraj inutil care nu va rezista mult timp. Malko se aşeză pe pat. Plămânii îl ardeau.

Cu o mână tremurând luă telefonul mobil şi se gândi: la Moscova, numărul de la Miliţie este 02. Se rugă să fie acelaşi şi la Sankt Petersburg. Soneria se auzi şi imediat o voce mormăită răspunsei

— Aici, Miliţia din Sankt Petersburg. De doriţi?

— Am nevoie de ajutor, anunţă Malko. Sunt în pericol de moarte. Nişte tineri raşi în cap mă urmăresc să mă omoare şi a trebuit să mă refugiez într-un imobil de pe bulevardul Hudojnikov. Sunt pe cale să spargă uşa. Au omorât deja o bătrână în urmă cu o oră.

— Dumnezeule! exclamă poliţistul.

Malko îl auzi vorbind cu ceilalţi colegi ai săi, apoi reluă.

— Bine. Daţi adresa exactă, vă trimitem o maşină. Aceşti nemernici au făcut mereu probleme. În plus, păreţi a fi un bun rus!

— Mulţumesc, făcu Malko. Aşa este, nu sunt din Caucaz.

— Sosim, făcu miliţianul după ce notă adresa. Spuneţi-le nemernicilor că o să le tăiem testiculele.

Malko opri telefonul şi privirea se roti prin cameră. Vaza de flori artificiale era răsturnată pe jos. Cutiile pline cu hârtii – amintirile de la primărie – dispăruseră.

Proptit în uşă, Malko împiedica pe nemernici să intre. Aceştia se întărâtau şi mai mult, urlând sălbatic. Locuitorii imobilului erau probabil terifiaţi.

— Vine Miliţia! strigă Malko prin uşă, sperând că îi descurajează.

Aceasta îi făcu să râdă. Brusc, o lovitură puternică un cuţit traversă uşa din lemn. Dacă ar fi fost lipit de uşă, Malko ar fi fost fixat ca un fluture. Nu mai rezista mult timp. Auzi în cele din urmă urletul înfundat al unei sirene. Miliţia venea în cele din urmă!

Tinerii raşi în cap auziseră şi ei… Se auzi o discuţie scurtă în hol, apoi o cavalcadă: plecau. După câteva clipe de linişte, deschise uşa şi se strecură afară… Aproape imediat, se auziră ţipete, la câteva etaje mai jos, apoi focuri de armă. Malko coborî scările şi, la etajul trei, văzu cum miliţienii în uniformă gri loveau pe doi tineri raşi în cap, lungiţi pe jos. Un al treilea, la pământ, rezemat de perete, nu mai mişca. Era Dimitri, cu care vorbise Malko. Primise două gloanţe în faţă şi strângea încă în mâna dreaptă un

pumnal lung. Cu care l-ar fi înjunghiat. Unul dintre miliţieni îl întrebă pe Malko:

— Dumneavoastră aţi sunat?

— Da. Aţi ajuns la timp.

Miliţianul rânji şi lovi în cadavrul blondului.

— Uite pe unul care nu va mai face râu la nimeni… Iar aceştia doi, când se vor întoarce din închisoare, nu vor mai avea chef să se joace… Veţi veni cu noi pentru a depune mărturie. Trebuie explicat totul.

Malko înţelese că nu avea de ce pierde ore întregi la sediul Miliţiei. Trebuia să aranjeze treburile…

Scoase din buzunar un teanc de hârtii şi le strecură discret în mâna miliţianului.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit aşa repede, făcu el.

Miliţianul privi la hârtiile de cinci sute de ruble. O avere pentru ei care câştigau şase mii pe lună. Imediat, îl trată pe Malko cu respect. Abandonând cadavrul, ceilalţi miliţieni îi coborâră pe cei doi, cu lovituri de cizme.

O a doua maşină de Miliţie ajunse şi îi urcară fără menajamente pe cei doi bandiţi însângeraţi. Malko urcă în prima, cu miliţianul pe care îl mituise. Acesta îşi scoase şapca şi zise:

— Sunt aceiaşi nemernici care au omorât-o pe bătrână şi pe câinele ei.

— De unde ştiţi?

— Nu ştim, dar blondul pe care l-am lichidat avea la el mai multe mii de ruble. Se pare că este o comandă.

— Era bogată bătrâna?

Miliţianul îşi aprinse o ţigară.

— Nu. Dar poate era vreunul care voia să-i ia apartamentul. Aici, cu greu găseşti o locuinţă.

Malko înţelese că, Dimitri mort, ancheta în legătură cu moartea Larissei Nester nu ducea departe. Ancheta lui pusese capăt prematur vieţii unei pensionare nevinovate. Nu va afla niciodată dacă ea a sunat la primăria din Sankt Petersburg, declanşând astfel o reacţie a „organelor”

însărcinate cu protecţia lui Vladimir Puţin, sau el fusese urmărit. Metoda eliminării martorilor incomozi era eficientă: nicio implicare directă. Era în Rusia, unde viaţa oamenilor nu valora mai nimic.

Bătrâna Volga se opri cu un zgâlţâit. Ajunseseră la postul de Miliţie. Îi scoaseră pe cei doi tineri raşi în cap din celălalt vehicul şi mai primiră o porţie de lovituri de cizme pentru a-i grăbi.

Malko văzu, într-un fel de cuşcă, alţi doi tineri raşi în cap, încătuşaţi, aşezaţi pe jos. Miliţianul îi arătă.

— Sunt cei doi care au masacrat-o pe bătrână, vreţi să vorbiţi cu ei? l-am prins în flagrant delict.

Malko se apropie de cuşcă şi ei îl priviră chiorâş.

— Cine v-a dat bani ca să o omorâţi pe bătrână? întrebă Malko.

Unul nu îi răspunse iar celălalt privi cu răutate şi scuipă înspre el. Pista se oprea aici. Două ore mai târziu Malko ieşea din postul de Miliţie, după ce dăduse o declaraţie. Noul său prieten se oferi să-l însoţească până în centru. Pe drum îşi dădu seama că pierduse cutia de caviar Beluga. Îi ceru mrttţianului să-l lase la piaţa Vasilevski. Nu voia să facă neapărat o petrecere, dar voia să-şi ţină promisiunea faţă de Irina. Odată cu caviarul cumpără şi o sticlă de votcă Standard, cea mai bună. Simţea nevoia să se liniştească. A doua zi, se va hotărî dacă mai continua sau nu ancheta la Sankt Petersburg.

*

* *

Malko se trezi, cu gura uscată şi capul greu. Irina, în halat, termina de mâncat caviarul Beluga, pe masa de room-service. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi reveni. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Irina întrebă:

— Ne întoarcem la Moscova diseară?

— Da, cred, zise Malko.

Momentan simţea nevoia unui duş. În timp ce apa

fierbinte îi lovea ceafa, o idee începu să-i apară în minte. La Sankt Petersburg se afla un bărbat care pretindea că ştie *totul* despre trecutul lui Vladimir Puţin. Nikolai Konstantinovici Gregorov. Fostul ofiţer KGB, ajuns detectiv particular, recomandat de John Morgan, avocatul firmei lukos, mort şi el într-un straniu accident de elicopter la Londra. Nicolai Gregorov ştia desigur de zece ori mai mult decât Larissa Nester. Dacă Malko pleca din Sankt Petersburg, va rămâne pentru totdeauna cu secretele lui.

Adresa lui Nikolai Gregorov se afla în agenda electronică de care nu se despărţise niciodată. Când ajunse în cameră, Irina se pregătea să iasă:

— Cred că mă duc să fac puţină gimnastică, zise ea. Ca să elimin votca.

— O idee bună! aprobă Malko.

Tânăra cobora spre sala de sport. În timp ce el se îmbrăca. Pe o hartă a oraşului Sankt Petersburg el descoperi strada Zotcevo Rossi. Nu era departe de cheiul Reki Fontanki, de-a lungul unuia din principalele canale ale oraşului. Zece minute mai târziu, anunţa la recepţie plecarea lor pentru seara.

Ieşi şi se îndreptă pe jos spre bulevardul Nevskî*Ultima lui şansă la ruleta rusească.

Capitolul XI

Malko cobora pe Nevski Prospekt înspre Neva, căutând cu disperare un mijloc sigur de a scăpa de eventualii urmăritori. O condiţie *sine qua non* pentru vizita lui la Nikolai Gregorov. Nici vorbă să mai folosească cele două imobile cu dublă ieşire cum făcuse deja. Deci, trebuia să inventeze altceva şi nu găsea. Ajunse la capătul bulevardului Nevski. De cealaltă parte a grădinilor Alexandrov, observă clădirea lungă şi albă a

muzeului Ermitaj, pe malul Nevei. O luă la dreapta, traversă piaţa Dvorţovaia şi ajunse pe cheiul cu acelaşi nume.

Fără să ştie exact unde mergea, continuă să se mişte de-a lungul râului îngheţat înspre podul Troţki şi se opri să admire peisajul.. Era în mijlocul Sankt Petersburg-ului, la confluenţa Nevei Mari cu Neva Mică, acolo unde formau un fel de lac îngheţat. Pe cheiul din faţă, un vas cu trei catarge prins între sloiuri aştepta dezgheţul.

Câteva puncte negre se distingeau pe suprafaţa albă, destul de ieşite în larg. Pescari instalaţi pe scaune, în mijlocul Nevei. Pulsul lui Malko crescu brusc: tocmai găsise soluţia problemei. Dacă traversa pe jos suprafaţa îngheţată, nimeni nu îl putea urmări fără a fi reperat. În acest caz, putea găsi şi alte variante.

Malul în pantă era ca sticla şi trebui să se ridice de zece ori până să ajungă pe Neva îngheţată. Înaintă cu precauţie, mergând spre cel mai apropiat pescar, la vreo sută de metri. Gheaţa era plină de asperităţi iar Malko se aştepta la fiecare

secundă ca să se spargă sub greutatea lui. Nu ar fi avut cum să supravieţuiască în apa de 2 sau 3 grade…

În cele din urmă, ajunse la primul pescar, cufundat în lectura unui ziar, cu căciula de blană trasă pe urechi. Părea îngheţat.

— Muşcă? întrebă amabil Malko.

Celălalt scoase mai întâi un mormăit neinteligibil, apoi zise:

— Nu încă, astăzi.

Îl privea pe Malko curios. Cu paltonul lui de lână şi încălţămintea de oraş, contrasta în acest mediu aspru. Malko privi în jurul lui. Mai erau şi alţi pescari, în dreapta şi în stânga, dar niciunul în direcţia celuilalt mal.

— Gheaţa este solidă, mai încolo? întrebă el.

— Nu ştiu, făcu pescarul. Câteodată copiii merg până dincolo, dar este periculos. Sunt locuri unde este subţire. Iar dacă ajungeţi în apă…

Malko se întoarse. Nimeni nu era în urma lui pe gheaţă. Pe

mal, o maşină se oprise în locul de unde pornise el spre râu. Dacă reuşea să ajungă pe celălalt mal, şi-ar fi pierdut urma. Chiar şi cu maşina, urmăritorii lui nu ar fi avut timp să ajungă pe insula Petrograd.

— La revedere. Noroc, îi zise el pescarului.

Parcurse o sută de metri, cu stomacul strâns. Avea o senzaţie ciudată pe această întindere albă. Brusc, inima aproape că îi sări din piept. La vreo treizeci de metri în stânga lui, gheaţa, subţire, se spărsese şi se vedea apa verzuie a Nevei…

Se opri, fără să mai mişte, întrebându-se dacă nu era cazul să se întoarcă. Îşi reluă înaintarea, cu paşi alunecaţi, pândind orice indiciu suspect. Prudent, efectuă un ocol amplu pentru a se îndepărta de zona unde gheaţa se subţiase. Îşi fixă ca prim obiectiv un trunchi de copac prins în gheaţă care răsărea ca un semnal. Dincolo de el era vasul cu trei catarge şi pământul uscat.

Realiză că era transpirat, în ciuda gerului de afară.

Când ajunse la trunchiul de copac, avu impresia că făcuse turul lumii. Se opri să răsufle şi privi în urma lui. Maşina oprită pe chei, dispăruse. Nu mai putea să întârzie. Urmăritorii săi erau în drum spre malul spre care mergea şi el. Parcursese deja trei sferturi din drum. Cu nervii încordaţi, îşi reluă înaintarea. Vasul se apropia.

Trebui să facă un nou ocol, evitând o zonă periculoasă. Şi, în fine, când simţi pietrele malului sub tălpi, ar fi vrut să urle de bucurie. Era pe cheiul Kronveskaia. Ajungând pe trotuar agită mâna spre o Lada roşie, care se opri imediat.

— Aş vrea să ajung pe partea cealaltă. Piaţa Vladimirskaia.

— Nicio problemă, două sute cincizeci de ruble, anunţă femeia care era la volan.

Malko deschise portiera şi urcă.

— Haide, făcu simplu.

Acum putea răsufla uşurat. Nu trecuse pe insula Petrograd

decât pentru a scăpa de urmăritori. Se întorcea în centru unde era strada Zotcevo Rossi. Unde locuia, la numărul 65, Nikolai Konstantinovici Gregorov.

Sursa.

*

* *

Intrarea la numărul 65 era o arcadă ce dădea spre o curte înconjurată de mai multe clădiri. Intrarea în prima clădire era chiar în faţa lui şi nu avea interfon. Malko urcă pe jos, cu inima bătându-i tare. Nikolai Gregorov îl aştepta cu adevărat? Era „curat”? Avea informaţii? întrebările se învălmăşeau în mintea lui Malko.

La al treilea etaj, nu erau decât două uşi, verzi, dar Aleksandr Kalinin, la Londra, nu îi dăduse numărul apartamentului. Sună la uşa din stânga. Fără niciun rezultat. Aşteptă puţin până să sune la a doua uşă. De această dată, îi răspunse cineva. Auzi paşi şi o voce întrebă prin uşă:

— Ce doriţi?

— Îl caut pe Nikolai Gregorov, strigă Malko.

— Cine sunteţi?

— Vin din partea lui John Morgan.

Se lăsă linişte încât Malko crezu că bărbatul aflat de cealaltă parte a uşii se depărtase. Voia să sune din nou când se auziră mai multe zgomote de încuietori. Uşa se întredeschise şi Malko văzu o faţă buhăită, cu ochelari groşi, o barbă cenuşie în dezordine şi un păr ciufulit. Bărbatul îl fixă îndelung, din cap până în picioare, fără să deschidă complet uşa.

— John Morgan a murit.

— Ştiu, confirmă Malko. Eram încă la Londra când elicopterul s-a prăbuşit.

Din nou linişte, apoi Nikolai Gregorov întrebă cu teamă:

— De unde ştiu că el v-a trimis?

— Evident, nu mi-a dat un mesaj scris, răspunse Malko. De altfel, nici nu l-am întâlnit personal. Aleksandr Kalinin mi-a transmis adresa dumneavoastră. Mă interesează Vladimir Puţin.

— Ah! Şobolanul de Saşa! făcu Nikolai Gregorov pe un ton răutăcios.

Cum această precizare îl liniştise, deschise uşa şi îi făcu semn lui Malko să intre, după ce privi pe scări pentru a verifica dacă era singur.

Malko se strecură înăuntru şi trebui să ocolească trepiedul unei mitraliere Pulimiot îndreptată spre tavan, în faţa uşii. Gazda sa mormăi, după ce încuiase cu trei zăvoare:

— Dacă apar nemernicii ăştia, am cu ce să-i nimicesc!

Malko nu întrebă despre cine era vorba. Îl urmă până în biroul aflat într-o dezordine de nedescris. O haină veche de ofiţer KGB era atârnată pe spătarul unui fotoliu. Pe biroul aglomerat un pistol automat Tokarev era aşezat în loc de prespapier peste un teanc de documente.

— Sunteţi înarmat? întrebă rusul.

— Nu.

— Bine. Daţi-mi paltonul. Voi face un ceai.

Când veni din bucătărie avea o tavă de ceainărie, pe care erau două ceşti, o farfurie cu hering, pâine neagră şi unt. Dădu la o parte un teanc de cărţi de pe masa joasă pentru a aşeza tava.

— Mănânc adesea aici, explică el, este mai sigur şi mai ieftin. Apropo, ştiţi cine sunt?

— Da, zise Malko, aţi lucrat în KGB şi, după ce v-aţi pensionat, lucraţi la o agenţie de informaţii economice.

Nikolai Gregorov se strâmbă dezgustat.

— M-au concediat acum şase luni, din ordinul „organelor”. Altfel, le închidea firma. Patronul mi-a dat un teanc de ruble şi m-a aruncat afară. De atunci, trăiesc cum pot. Mai îmi rămâne pensia de locotenent colonel în KGB.

— Unde aţi lucrat?

— În al Doilea Directorat. Mi-am dat demisia în 1990. Cu un an înaintea lui Vladimir Vladimirovici Puţin. Totul se prăbuşea. Am întâlnit doi jurnalişti care tocmai deschiseseră o agenţie de informaţii economice care vindea foarte scump oricărui ziar care plătea. Aproape fără să vreau, am cules destule informaţii despre Vladimir Puţin. Despre prietenii săi şi despre legăturile lor. Am asistat la debutul lui. Nu este mai rău decât alţii. A profitat de situaţie. Şi acum, este preşedintele Rusiei.

— Nu este singurul care a complotat pe acea vreme, remarcă Malko.

Nikolai Gregorov aprobă întinzând unt pe o felie de pâine neagră.

— Aşa este! Alţii au furat mai mult ca el, dar Vladimir Vladimirovici ţine mult la imaginea sa, bătrânii îl adoră: este tânăr, frumos, cinstit, îi omoară pe ceceni şi îi închide pe oligarhi. Este un nou ţar. Occidentalii au aceeaşi imagine despre el. Conducătorul integru şi dezinteresat. El îi atacă pe oligarhii „negri”, nu şi pe cei „gri”. Pe ai săi. Cei care fac parte dintr-o mică cooperativă, pe malul lacului

Komsomoleţ, unde sunt mai multe vile foarte frumoase. A sa şi a prietenilor săi cei mai buni: Sirmov, Sevcenco, Bogdanov. Toţi cei care sunt pe cale să devină bogaţi. Ca să se poată bucura de o pensie de aur.

Nikolai Gregorov muşcă încet din pâinea neagră şi întrebă apoi:

— Pentru cine lucraţi? Pentru Boris Berezovski?

— Nu.

— Pentru cine, atunci?

— Pentru guvernul american.

— Sunteţi sigur?

— Cum, sigur? întrebă Malko, mirat.

Nikolai Gregorov privi spre el cu un zâmbet ironic.

— Uneori, se crede că lucrezi pentru cineva şi, în realitate,

nu este decât un paravan.

— Eu îi cunosc de mult timp pe cei pentru care lucrez, îl asigură Malko. Şi chiar sunt americani. La cel mai înalt nivel.

Nikolai Gregorov scoase un şuierat, ca de locomotivă obosită.

— Şi-au dat seama până la urmă cine este într-adevăr Vladimir Vladimirovici…

Apăsă pe fiecare silabă.

— Şi cine este?

— Un *aparatcik.* Nu poate să-şi imagineze conceptul de democraţie. Toată viaţa a lucrat să manipuleze populaţia. Gândeşte că poporul nu trebuie să influenţeze deciziile celor care se află în vârf. Dar îşi iubeşte ţara. Voia doar să se îmbogăţească. Şi, în acelaşi timp, a creat un sistem care paralizează totul. O birocraţie mai sufocantă ca pe vremea lui Andropov. Bine… Mă iau cu vorba. O întrebare foarte importantă: aţi fost urmărit? Este aproape sigur.

— Nu cred, obiectă Malko.

Îi explică traversarea Nevei îngheţate. Rusul dădu din cap aprobator…

— Este o idee bună. Sunteţi curajos. De luni întregi

aştept un om ca dumneavoastră. Dacă acest şobolan de Saşa Kalinin v-a trimis la mine, păcatele lui îi vor fi iertate…

— Ce păcate?

Nikolai Gregorov dădu din mână.

— Multe. Saşa este de cumpărat, dar, uneori, nu ştie cui să se vândă. Dar nu este răuvoitor. Ce v-a spus în legătură cu mine?

— Că dispuneţi de informaţii documentate şi explozive despre Vladimir Puţin.

— Este exact. Şi v-a spus şi ce vreau în schimb, dacă vă livrez materialele?

— Nu.

Rusul bău o gură de ceai şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se

în spătar.

— Am un dosar complet despre Vladimir Vladimirovici, explică el. Strâns în decurs de mai mulţi ani. Fapte pe care nimeni nu le cunoaşte, care s-au petrecut la Sankt Petersburg. *Adevăraţii* lui prieteni – cei care l-au făcut să se îmbogăţească – sunt aici. Nu sunt nici mai răi, nici mai buni decât alţii, cum sunt Berezovski şi Hodorkovski. Sunt doar mai discreţi şi preşedintele este prietenul lor. Aţi auzit de o societate care se numeşte IPP?

— Da, puţin.

— Este puşculiţa principală a lui Vladimir Vladimirovici. *Eu* posed toate documentele care dovedesc asta. Aţi auzit despre un om pe nume Serghei luşkinkov?

— Nu, niciodată.

— Nu este de mirare. Este un fost ofiţer de marină. Unul din oamenii de încredere ai grupului de pe malul lacului Komsomoleţ, unde Puţin are vila lui. Vorbeşte deschis faţă de el. Dar este un tip inteligent. Când vine la Sankt Petersburg, discută cu mine. Prin el, am aflat multe lucruri.

— Pe Larissa Nester, o cunoaşteţi?

— Bineînţeles. Şi ea cunoaşte multe secrete. Timp de patru ani, Vladimir Vladimirovici a avut încredere totală în ea. L-au trecut mulţi bani prin mâini… Aţi întâlnit-o?

— Da.

— Nu o să spună nimic. Ea îi este prea devotată…

Malko se abţinu să-i spună ce i se întâmplase Larissei Nester. Era inutil să-l descurajeze.

După ce termină de mâncat heringul, Nikolai Gregorov ridică privirea şi zise cu o voce afectuoasă:

— Cred că putem face afacerea. Dacă acceptaţi condiţiile mele…

— Care sunt?

— Vreau două lucruri, preciză rusul. Mai întâi bani, bineînţeles, mulţi bani.

— Asta nu ar fi o problemă. Şi apoi?

— Să ies din ţară. Asta este mai dificil, dar dacă lucraţi cu adevărat cu americanii, nu este imposibil. La Sankt Petersburg este un consulat american. Deci şi agenţi ai CIA care au statut diplomatic. Ideea mea este următoarea: ştiu că unii dintre ei merg adesea în Finlanda. Trec frontiera pe la Vâborg. La aproape o sută de kilometri de aici. Paza este destul de lejeră. Este suficient să întâlnesc unul din diplomaţi înainte de frontieră şi el să mă ia în portbagaj. Durează zece minute până trece dincolo.

— Va trebui să mă interesez, răspunse Malko, dar este cam devreme.

— Nu, făcu rusul. Vreau să fiu sigur în această privinţă înainte de a merge mai departe. Nu vreau să-mi ard dolarii în şemineu, cum fac alţi trădători din KGB, fiindcă nu voi putea să-i cheltuiesc. De mai multe ori, în timpul Războiului Rece, unii au trecut aşa frontiera, preciză el. Acum, este şi mai uşor. Mă voi descurca să ies din oraş prin mijloace proprii.

— Cu documentele?

— Evident.

— Sunt aici?

Nikolai Gregorov râse.

— Evident că nu… Sunt în siguranţă, dar le pot recupera uşor. Deci, ce spuneţi?

— Că trebuie să le văd mai întâi, ca să vă asigur plecarea. Altfel, CIA nu va accepta. Este prea riscant. Dar, în principiu, sunt de acord.

— Iar banii?

— Cât vreţi?

— Cinci milioane de dolari. Şi azil politic, bineînţeles. Am rude în Chicago.

— Nu sunt împuternicit să mă angajez la aşa ceva, dar dacă documentele sunt ceea ce pretindeţi, merită…

Nikolai Gregorov turnă apă fiartă peste ceai şi oftă.

— Consulatul american este pe strada Furzaţkaia. Cel mai bine este să mergeţi acolo mâine dimineaţă, devreme. Mai ales, să nu telefonaţi.

— Evident. Dar *va trebui să* văd documentele.

— Altceva, continuă Nikolai Gregorov, ca şi cum nu ar fi auzit. Nu trebuie să vă întoarceţi la hotel în această seară. Nu veţi putea repeta figura cu râul îngheţat… Sunt foarte buni.

— Cine?

— Cei din structurile care îl protejează pe preşedinte. Probabil coordonate de Patruşev, dar nu sunt sigur…

— Cunoaşteţi un anume Rem Tolkacev?

Nikolai Gregorov îi aruncă o privire tăioasă.

— Sunteţi bine informat… Puţini ştiu de existenţa lui, dar reprezintă nucleul protecţiei lui Vladimir Puţin, din biroul lui de la Kremlin. Este din afara structurilor, ceea ce îi dă mai multă libertate. Alte întrebări?

— Aveţi informaţii despre atentatele din 1999, atribuite cecenilor? Cele două imobile distruse de explozii. Berezovski pretinde că este opera FSB-ului conclus pe atunci de Puţin.

Rusul dădu din cap.

— Nu, nu cred. Se pare că au fost chiar cecenii. Poate manipulaţi de FSB. Din contră, am probe scrise că retragerea trupelor ruseşti din Daghestan a fost ordonată de

Kremlin. Pentru ca cecenii să declanşeze primul război din Cecenia. Ajutându-l astfel pe Puţin să câştige alegerile. Ruşii îi urăsc pe ceceni.

— Bine, concluzionă Malko. Dacă nu mă întorc la hotel, unde voi dormi? Aici?

— Nu, răspunse Nikolai Gregorov. Nu sunt supravegheat în permanenţă, ci prin sondaj. Ar fi prea prostesc să fim văzuţi împreună. Am cheia apartamentului lui Serghei luşkinkov, paznicul de la vila lui Puţin, pe strada Nalicinaia, numărul 45, apartamentul 42. Este tot ce aveţi nevoie acolo şi pot să vă şi telefonez. Puteţi merge acolo imediat, plecând de aici, şi

mâine, să vă duceţi la consulatul american. Vă voi suna la acel apartament la prânz, fix.

Malko se gândi câteva clipe. Imposibil de dat înapoi, atât de aproape de reuşită.

— Daţi-mi cheile, zise el.

— Bine, aprobă rusul. Luaţi şi acesta, nu se ştie niciodată…

Îi întinse Tokarev-ul folosit ca prespapier.

*

* *

Ceasul deşteptător al fostului ofiţer de marină fusese probabil făcut să trezească din cabine toţi marinarii de pe un crucişător. Malko avu impresia că se trezise toată strada Nalicinaia.

Avu timp să se bărbierească şi să-şi facă un ceai. Privi la pistolul Tokarev dat de Nikolai Gregorov şi se hotărî să nu-l ia cu el. La ce folos?

Ploua, un fel de zăpadă topită şi se grăbi pe jos, în mijlocul mulţimii care cobora din tramvaiele alb cu roşu. Trecu prin faţa clădirii cenuşii a FSB-ului, înainte de a intra pe strada Furzaţskaia. Trecu mai întâi fără să se oprească prin faţa consulatului american, o vilă destul de modestă. Strada era cu sens unic, ceea ce simplifica lucrurile. Se

hotărâse să intercepteze pe unul dintre diplomaţi înainte de a intra, pentru a evita să fie reperat de angajaţii ruşi ai consulatului.

Se deplasă pe marginea trotuarului şi aşteptă. Era ora opt fără zece.

La opt şi douăzeci, o maşină cu numere CD şi o femeie la volan apăru atât de repede încât nu avu timp să acţioneze. Furios, se apropie de consulat, fără să fie văzut de miliţianul de la intrare.

O a doua maşină diplomatică apăru, venind din capătul străzii şi mergând încet. Şoferul era singur. De această dată, Malko se aşeză în mijlocul şoselei. Şoferul frână ca să nu-l

lovească. Malko se apropie de portiera din stânga-faţă. Bărbatul lăsase geamul în jos, curios. Malko fu surprins de ochii albaştri şi părul roşcat.

— Lucrez cu Brian King, la Moscova, zise el. Am nevoie să-l întâlnesc pe omologul său, Ray Benson. Este urgent.

Şoferul îi zâmbi.

— Aveţi noroc! Eu sunt Ray Benson. Sunteţi Malko Unge, presupun?

— Da.

— Urcaţi.

Malko ocoli maşina. Americanul îi strânse mâna.

— Bine aţi venit la Sankt Petersburg. Brian m-a anunţat de prezenţa dumneavoastră aici, să vă sprijin cum pot mai bine…

Încetini pentru a intra în curtea consulatului, sub privirea indiferentă a miliţianului. Ajunseră la etajul al doilea unde Malko primi o cafea caldă care i se păru mai delicioasă ca niciodată. După ultimele incidente se simţea mai în siguranţă. Ray Benson îşi aprinsese pipa şi îl privea fără să zică nimic. Malko întrerupse tăcerea.

— Mergeţi uneori în Finlanda?

— Câteodată, răspunse diplomatul, dar nu aşa des în acest anotimp.

— Punctul Vâborg este practicabil?

— Da, bineînţeles! îngust, înzăpezit, dar cu pneuri de iarnă nu este nicio problemă. De ce vă interesează?

— Am nevoie să scot pe cineva, îi explică Malko.

Ofiţerul CIA îl ascultă atent, fără să ceară numele beneficiarului, apoi zise pe un ton calm:

— Este un fel de han pe drumul spre Vâborg, chiar după Pulkovo, după un pod metalic peste râu, pe stânga. M-am mai oprit acolo. Aş putea să-l iau pe clientul dumneavoastră de acolo. Presupun că este unul foarte important… Aceste proceduri nu sunt prea uzitate…

— Aveţi dreptate, confirmă Malko. Este vorba de o

operaţiune cerută de Casa Albă.

— Este urgent?

— Da.

Ray Benson nu se agită.

— Îmi trebuie evident unda verde de la Langley. Oficial, nu sunt decât viceconsul, aici. Îl voi suna imediat pe Brian. Prin staţia de la Moscova trec mesajele spre Centrală.

— Comunicaţiile de aici sunt securizate? se nelinişti Malko.

— Bineînţeles! Este doar o chestiune de administraţie.

— În acest caz, sugeră Malko, când veţi termina cu Moscova, îl voi suna pe corespondentul meu la Casa Albă. Ca să sprijine cererea dumneavoastră.

Americanul ridică din sprâncene, mirat.

— Este aproape miezul nopţii la Washington acum…

— Ştiu, zise Malko, dar voi suna la el acasă.

— O.K., concluzionă Ray Benson ridicându-se. Voi suna la Moscova. Relaxaţi-vă o clipă.

*

* *

Ray Benson reapăru după zece minute, cu o hârtie în mână.

— Am discutat cu Brian, zise el. Trimite un mesaj la Langley, dar, acum, nu este nimeni la conducerea CIA. Mi-a l

transmis şi un mesaj pentru dumneavoastră, de la staţia din Londra. Evident, a trecut pe la Centrală, iată-l, îi întinse lui Malko hârtia. Era un mesaj scurt, început cu sigla „Foarte Secret”, „Pentru Malko Linge exclusiv”. Textul era scurt: „MI5 bănuieşte că Aleksandr Kalinin cooperează cu serviciile ruseşti. A fost fotografiat în compania rezidentului-adjunct al SVR la Londra.”

Malko simţi că se clatină pământul sub el. Cel care îl trimisese la Nikolai Gregorov lucra cu oamenii lui Puţin. Deci, legătura era „intoxicată”.

— Veşti proaste? întrebă Ray Benson, la reacţia lui Malko.

— *Foarte* proaste veştile, confirmă acesta.

În asemenea caz, se „demonta” sau se mergea la risc.

Capitolul XII

Tulburat, Malko încerca să facă un plan în minte, sub privirea lui Ray Benson. Nu putea totuşi să-i spună că risca să-l atragă într-o operaţiune „descoperită”. Chiar dacă, acoperit de statutul său diplomatic, americanul nu risca decât o expulzare.

Ceva îi sări imediat în ochi: Aleksandr Kalinin, chiar dacă îi informa pe ruşi, nu putea fi făcut responsabil de ceea ce i se întâmplase lui Leonid Şevrikov şi Larissei Nester. Malko nu îi spusese nici de unul, nici de celălalt.

Pentru Leonid Şevrikov, era o explicaţie posibilă: Malko fusese urmărit. Pentru pensionară, ea anunţase la primărie, crezând că face un bine. Apoi, cei care vegheau la liniştea lui Puţin reacţionaseră, „subcontractând”. Riscul care rămânea era ca Nikolai Gregorov, contrar a ceea ce credea el, să fie sub supraveghere continuă. Caz în care, plimbarea lui Malko pe gheaţa Nevei nu ar fi fost de niciun folos… Şi mai era şi ipoteza neplăcută ca Aleksandr Kalinin să-i anunţe pe ruşi că Malko îl va contacta pe Nikolai Gregorov… în acest caz, se dusese exact în gura lupului.

Şeful staţiei îl întrerupse.

— Vreţi să încercaţi să luaţi legătura cu omologul dumneavoastră? Din partea mea, eu pot să aştept şi mai târziu răspunsul.

— Da, cu plăcere, acceptă Malko.

— După aceea, putem merge să servim masa împreună la mine, sugeră americanul. Şi apoi să ne întoarcem aici.

— Imposibil, făcu Malko, trebuie să fiu contactat în locul unde am dormit noaptea trecută. Dar voi suna cu plăcere.

— Urmaţi-mă, făcu Ray Benson.

Îl conduse în sala cifrului şi îl lăsă singur acolo. Malko formă numărul personal al lui Frank Capistrano. Niciun răspuns. Încercă apoi pe telefonul mobil iar vocea Consilierului Special de la Casa Albă se auzi în receptor.

— Unde eşti?

— Sankt Petersburg.

— L-ai întâlnit pe Monolit?

— Da, dar s-a terminat prost.

— Ah?

— Am avut o problemă cu inamicul principal. Monolit nu mai este în circuit. Definitiv. Sper că aţi aranjat ceea ce v-am cerut.

Frank Capistrano înjură printre dinţi. Înţelesese.

— Bineînţeles, afirmă el.

— Cu atât mai bine. Dar nu pentru asta vă sun. Am nevoie de o „clearance”, de urgenţă.

Îi explică, fără să dea detalii, planul lui cu Nikolai Gregorov şi traseul retragerii. Frank Capistrano nu ezită.

— Îl sun imediat pe George Tenet pe telefonul mobil. Va trimite instrucţiuni la Moscova. Trebuie să ieşiţi din ţară în acelaşi timp cu clientul.

— Dificil, mărturisi Malko. Eu pot să ies oficial. Contez pe dumneavoastră.

După ce închise, se întoarse în biroul lui Ray Benson.

— Totul este aranjat, anunţă el. Veţi primi imediat confirmarea.

Americanul zâmbi.

— La această oră? Sunteţi foarte influent…

Malko zâmbi.

— Nu. Corespondentul meu la Casa Albă nu este un birocrat. Acum, aranjează această operaţiune. Când este posibil?

— Nu mai devreme de mâine, îl sfătui americanul. Va

atrage atenţia ruşilor dacă plecăm la căderea serii. În timp

ce pot să plec mâine dimineaţă devreme. Nu este decât o oră şi jumătate până la Vâborg. Voi spune că merg să repar maşina. Se întâmplă des aici. Dacă plec la ora opt. Pot să-l iau pe tip din locul pe care l-am indicat pe la ora zece.

Scoase o hartă pe birou şi îi arătă lui Malko traseul.

— Este chiar înainte de satul Oskonovo. Îl ştie cu siguranţă. Cred că sunt autobuze care ajung până la Vâborg, de aici, şi se opresc peste tot.

— Nu există riscul să deschidă valiza diplomatică?

— *Mereu* este un risc, sublinie Ray Benson, dar, în cel mai rău caz, refuz şi mă întorc din drum. Va crea un mic incident diplomatic, fiindcă voi fi obligat să anunţ.

— Trebuie să încercăm, concluzionă Malko. Pot deci să programez operaţiunea pentru mâine. Ar trebui să putem modifica ora. Nu ştiu dacă el va putea să vină aşa de devreme.

— Nicio problemă. Dacă aveţi un număr de telefon să mi-l daţi. Sau mă sunaţi pe telefonul meu personal de la o cabină telefonică. Ar fi suficient să întrebaţi dacă puteţi veni să vă luaţi viza la o anumită oră. Va fi ora de întâlnire.

— Mergem aşa, concluzionă Malko.

Ray Benson îl privi cu admiraţie.

— Îmi aduce aminte de vremurile bune… Vă admir. Pentru cei ca dumneavoastră, nu este chiar atât de uşor. Sunteţi sigur că nu vreţi să rămâneţi aici? Sau să vă însoţesc?

— Nu, îl asigură Malko. Plec înapoi în frig.

Îşi strânseră mâinile îndelung.

— Aveţi grijă! îi recomandă americanul. Nu le scapă nimic. Apropo, cum se numeşte clientul?

— Nikolai. Va da numele meu ca parolă şi va proceda ca un autostopist.

Malko coborî pe scara vizitatorilor şi ieşi liniştit din consulat. Miliţianul de la poartă, care citea, nici nu îl privi. Se întoarse la apartamentul din strada Nalicinaia. Cu

stomacul strâns. Era conştient că se aruncă în gura lupului. S.au mai degrabă a ursului. Dar era o prostie să ajungă până aiclşi să dea înapoi.

*

* *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Era exact prânzul. Se uită la telefon. Şi dacă nu era Nikolai Gregorov? Cât se gândi el soneria se opri. Dacă era rusul, va reveni.

Efectiv, sună din nou după zece minute şi, de această dată, Malko răspunse.

— Dumneavoastră aţi sunat? întrebă el, după ce recunoscu vocea lui Nikolai Gregorov.

— Da. M-aţi speriat că nu aţi răspuns. Totul este în regulă? Aţi vorbit cu cine trebuia?

— Exact, confirmă Malko. Va trebui să ne întâlnim. Să punem la punct detaliile.

— Bine. Cunoaşteţi catedrala Notre Dame de Kazan?

— Nu, dar o găsesc eu.

— Este în piaţa Kazanskaia. Să fiţi acolo peste două ore. În dreapta intrării principale.

Malko era chinuit de gânduri. Când vor lovi zbirii lui Vladimir Puţin? Era nebun că nu pleca, dar era peste voinţa lui. Privi la pistolul Tokarev aşezat pe masă, îl luă şi îi trase manşonul, cât să vadă cartuşul introdus pe ţeavă. În cele din urmă îl băgă în buzunarul de la palton.

Şi dacă Nikolai Gregorov era un agent dublu?

Îşi alungă gândurile negre, spunând că devenea paranoic şi el. Îşi luă căciula şi paltonul şi coborî. Pe scări, o bătrână îl privi curioasă. Nu părea a fi rus. Prea elegant. Se rugă ca bătrâna să nu anunţe Miliţia.

Douăzeci de minute mai târziu, ajungea în piaţa Kazanskaia, unde se ridica măreaţă catedrala cu dom verde, impresionantă cu coloanele ei greco-romane. Trebui să se ridice de câteva ori în timp ce urca treptele îngheţate şi intră în naos, unde erau doar două bătrâne

îngenuncheate într-un colţ. Un scârţâit îl făcu să se întoarcă brusc. O uşă ce dădea spre sacristie tocmai se deschisese. Observă silueta masivă a lui Nikolai Gregorov. Rusul îi făcu semn să-l urmeze. Malko se strecură în încăperea mică unde erau înghesuite scaune şi bănci. Rusul încuie cu cheia şi îl întrebă pe Malko, neliniştit.

— Vreo problemă?

Malko îşi permise un zâmbet de ironie.

— Ştiţi doar că problemele sunt descoperite când este prea târziu… Dumneavoastră?

— Eu, sunt aici de o oră. Am supravegheat naosul. Nimic suspect.

Nu părea liniştit. Malko remarcă o umflătură, mare sub geaca lui: era şi el înarmat. Surprinzându-i privirea, Nikolai Gregorov zise:

— Nu sunt liniştit niciodată când ies din casă… De când m-au dat afară de la agenţie, ştiu că vor să scape de mine. Singurul lucru care îi reţine, este că nu au aflat unde ţin documentele. Le este frică să nu fi lăsat instrucţiuni. Atunci, aşteaptă, dar eu ştiu că nu mă slăbesc deloc din ochi.

Cu mâinile în buzunare, vorbea pe un ton monoton. Era aşa de frig, încât îi ieşeau aburi din gură.

— Nu vă temeţi că vor profita de această ocazie, de momentul în care veţi fi în posesia documentelor pentru a lovi? întrebă Malko.

Nikolai Gregorov oftă fatalist.

— Deloc! Nu mai pot trăi astfel. Aici, nu am niciun viitor. Nimeni nu mă va angaja. În cel mai bun caz voi ajunge cerşetor şi mă va împinge careva sub un tren. Pentru o sticlă de votcă. Atunci, îmi asum riscul. Aţi aranjat cu ieşirea mea?

— În principiu, da. Pe la Vâborg. La Helsinki veţi fi preluat de ambasada americană sub protecţie specială.

Îi explică detaliile operaţiunii de scoatere a sa din Rusia. Acesta fu de acord.

— Ştiu foarte bine unde este acest han, confirmă el.

M-am oprit acolo când am fost să fotografiez vila lui Puţin. Este la o sută douăzeci de kilometri de Sankt Petersburg. Şi deschid valiza diplomatică la frontieră?

— Imposibil, îl asigură Malko. Imunitatea diplomatică. În cel mai rău caz veţi face cale întoarsă.

Nikolai Gregorov clătină din cap.

— Nu. Voi încerca să trec pe jos. Iarna, este relativ uşor, frontiera nu este supravegheată ca-n timpul verii. Dar este obositor…

— Bine, concluzionă Malko. Trebuie să văd documentele înainte de plecare. Presupun că le veţi lua cu dumneavoastră?

— Bineînţeles. Dar nu voi putea să vă arăt totul. Sunt patru bibliorafturi groase.

— Unul este suficient, afirmă Malko. Nu este nicio copie?

— Nu. O să vedeţi, este cel mai bun material compromiţător care există. Am adunat toate piesele ani întregi. Fără să ştiu la ce îmi vor folosi. Uite cum vom face. Ne întâlnim mâine dimineaţă la ora nouă, aici. Apoi, mergem în locul unde sunt documentele. Le veţi consulta. După care, ne despărţim şi un prieten mă va conduce la locul de întâlnire.

— Nu este supravegheat?

— Dacă era, râse Nikolai Gregorov, de mult timp ar fi intrat în uzina lui. *Nimeni* nu ştie că are aceste documente în depozit. Nimeni, repetă el. Sunteţi de acord?

— Da, aprobă Malko, dar…

Lăsă fraza neterminată. Dar rusul îl apostrofă imediat, nervos.

— Dar ce?

Malko îi spuse de Aleksandr Kalinin. Se mulţumi să sublinieze:

— Dacă înţeleg bine, este prima dată când vă aflaţi în posesia documentelor. Este un risc.

Rusul ridică din umeri.

— Bineînţeles. Dar nu pot să fac altfel.

Se priviră în linişte, apoi fostul ofiţer KGB îi întinse mâna.

— La revedere. Pe mâine. Ênto. Arceţi-vă direct la apartament. Nu riscaţi. Când plecaţi, lăsaţi cheile în cutia de scrisori.

*

* *

Malko nu reuşea să adoarmă. Mâncase puţin – eternul hering afumat, cu pâine şi votcă. Trecuse în revistă toate datele problemei. Ştia că este nebun. Ruşii erau foarte probabil la curent. Pe de altă parte steaua lui norocoasă îi spunea că va reuşi imposibilul. Se întreba cum reacţionase Irina la dispariţia lui şi, în cele din urmă, căzu adormit, pentru a se trezi pe la şase dimineaţa. Se duse la fereastră. Era ceaţă de nu se vedea la zece metri. Incapabil să mai adoarmă, făcu un duş şi se îmbrăcă. I se părea că este pe altă planetă. Îşi făcu un ceai şi, cu mâinile în jurul ceştii, se gândi la viitor. Împingea norocul la limită…

Când se hotărî să plece, încuie cu grijă uşa, apoi lăsă cheia în cutia poştală albastră. Înainte de a ieşi, îşi verificase Tokarev-ul şi ridicase piedica. Era lucid, aproape detaşat. Maşinal, strânse degetele în jurul crosei pistolului în fundul buzunarului de la palton. Orice se va întâmpla, nu va ajunge într-o tabără de corecţie.

Capitolul XIII

Rafalele reci măturau piaţa Kazanskaia. Îngheţat, Malko se strecură în naosul catedralei. Sosise mai devreme şi se aşeză, supraveghind uşa sacristiei. De această dată, Nikolai Gregorov veni de afară. O căciulă trasă pe ochi, înfăşurat într-o geacă groasă de piele neagră. Ochii îi lăcrimau de frig, dar părea vesel.

— Este ceva curios! îi zise el lui Malko, ştiu că nu mă voi mai întoarce niciodată acasă la mine, plec fără nimic, dar sunt fericit. Sper că o să pot trăi în afara Rusiei. Nu am ieşit

niciodată din ţara mea.

— Nu avem prea mult timp. Un agent CIA sub acoperire diplomatică vă va aştepta la hanul Oskonovo, începând cu ora zece. Dar, înainte de plecare, trebuie să verific dacă documentele pe care le aduceţi sunt de interes.

— Să mergem, făcu simplu rusul.

Ieşiră împreună din catedrală şi o luară pe strada Kazanskaia, îngustă şi deja aglomerată. Maşinile, parcate pe margine, lăsau puţin loc de trecere.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La unul dintre prietenii mei cei mai vechi, explică Nikolai Gregorov. A condus o uzină de piese electronice pentru armată. Acum o să se închidă uzina.

— La el sunt documentele?

— Da. Le-a pus într-un dulap blindat împreună cu alte documente ale uzinei, care sunt protejate de legea

secretului. O să le puteţi examina şi, apoi, ne despărţim. El mă va duce la întâlnirea de la Oskonovo cu documentele. Dumneavoastră veţi merge unde ştiţi. Am ajuns.

Intrară pe sub o boltă ce dădea spre o curte mare, unde erau parcate mai multe maşini. Nikolai Gregorov se îndreptă spre o uşă din lemn, încadrată de proiectoare. Intrară în altă curte, mai mică, unde era parcat un bătrân Mercedes 200 negru.

— Lată uzina, anunţă Nikolai Gregorov. Atelierele sunt la parter. Prietenul meu i-a mutat pe toţi cei de la etaj ca să poată vinde terenul.

Rusul bătu la o uşă şi intră, urmat de Malko. Camera era spaţioasă. Un blond înalt, îmbrăcat cu un costum albastru, ocoli biroul pentru a da mâna cu Nikolai Gregorov. Acesta se întoarse spre Malko.

— El este Gregori Nikolaievici Lissenko. Cel mai bun prieten al meu. Ştie cine sunteţi.

Blondul îi strânse mâna lui Malko şi, prin interfon, îi ceru secretarei să aducă ceai. După ce secretara veni cu ceaiul,

directorul uzinei se duse la un dulap blindat şi îl deschise. Scoase de acolo o cutie verde conţinând alte patru cutii de aceeaşi culoare, numerotate de la 1 la 4, pe care le lăsă jos.

— Lată secretele tale, îi zise el râzând lui Nikolai Gregorov. Vă las singuri, am de primit pe cineva.

Cum rămaseră singuri, Nikolai Gregorov îi arătă cutia lui Malko.

— Uitaţi-vă la ce vă interesează! Numărul 2 este cel mai interesant.

Malko luă cutia cu numărul 2 şi o deschise, apoi scoase o legătură de documente, instalându-se pe canapea pentru a le citi. La prima vedere, era extrem de complicat. Statute de societăţi cu acţionarii lor, listingul activităţilor, legături cu alte entităţi. Aparent, se refereau la petrol. Malko avu nevoie de puţin timp pentru a-şi da seama, apoi dădu pagina cu aviditate. Era istoricul unei galaxii de societăţi

mixte de comerţ cu petrol. Toate cu sediul în afara Rusiei sau în paradisuri fiscale. Cumpărau petrol de la rafinăriile ruseşti la un preţ foarte interesant, mai puţin de cinci dolari barilul, şi îl revindeau apoi rafinăriilor din diferite ţări, multiplicând preţul de patru ori.

Ceea ce spolia statul rus şi permitea beneficii neimpozabile…

Fiecare contract era însoţit de autorizaţie de export. Documente emise de primăria din Sankt Petersburg, semnate de responsabilul cu comerţul exterior, Vladimir Vladimirovici Puţin.

Un alt document atrase atenţia lui Malko: lista asociaţilor unei firme off-shore înregistrate în insulele Virgine britanice. Acelaşi Vladimir Puţin figura. Era dinamită! Nikolai Gregorov nu minţise. Acesta îl privea pe Malko, tăcut şi nemişcat ca un bloc de granit. Malko puse hârtiile în cutie.

— Cum aţi obţinut toate astea? întrebă el.

Rusul îşi trecu mâna prin păr apoi îşi scoase ochelarii şi îi

şterse cu un gest automat.

— Mi-a luat timp, mult timp şi ceva bani. Azi, ar fi imposibil să procuri asemenea documente. FSB-ul a curăţat toate arhivele oraşului. Majoritatea acestor documente miau fost remise de cineva care avea un cont de reglat cu echipa lui Sobceak. Aţi auzit vorbindu-se de Kosta-la-Tombe?

— Nu, niciodată.

— Era unul dintre cei mai mari infractori ai oraşului Sankt Petersburg. A fost implicat în aproape toate afacerile veroase. A participat şi la campania lui Anatoli Sobceak. Speria opozanţii, lipea afişe, intimida. Doar că Anatoli Sobceak nu a mai fost ales în 1996: era prea corupt. Şi nu l-a mai plătit pe Kosta…

— Ce legătură are cu Vladimir Puţin?

— Era directorul de campanie al lui Sobceak.

Nikolai Gregorov continuă:

— La acea vreme, Vladimir Puţin devenise deja prea

puternic iar Kosta nu se putea răzbuna pe el, deschis. Dar ştia că eu fac unele săpături. Atunci, mi-a vândut tot ce a putut să recupereze…

Malko îşi privi ceasul. Aproape ora nouă. Nu trebuia ca Nikolai Gregorov să rateze întâlnirea cu Ray Benson. Puse la loc cutia nr. 2 şi se întoarse spre rus.

— Sunt mulţumit! Cred că de aici ne putem despărţi. Prietenul dumneavoastră vă va duce acolo?

În acel moment, directorul intră în birou şi îl interpelă pe Nikolai Gregorov.

— Nu trebuie să mai întârziem, zise el, am o întâlnire la Astoria cu un cumpărător şi trebuie să mă duc şi acolo… Şoferul a pregătit maşina.

Nikolai Gregorov era deja în picioare. Luă cutia mare verde.

— Voi pune asta în portbagaj.

— Aşteaptă, şoferul meu te va ajuta, propuse Gregori Lissenko.

Deschise fereastra dinspre curte şi strigă spre un bărbat care aştepta lângă Mercedes.

— Boris!

— Este în regulă, făcu Gregorov, i-o voi duce chiar eu.

Malko se ridică şi el.

— Ne vedem peste ceva timp, zise el lui Nikolai Gregorov. Noroc la Vâborg.

Îi strânse mâna lui Gregori Lissenko care îi propuse:

— Dacă doriţi, ne întâlnim la hotel Astoria pe la ora unu. Vă voi spune dacă totul a mers bine.

Malko zâmbi.

— Pentru asta va trebui să mergeţi până la frontiera finlandeză. Dar accept cu plăcere. Pe curând.

Gregorov, strângând cutia cu documente la piept, era deja pe hol. Malko îl prinse din urmă şi deschise uşa dinspre curte. Gregorov ieşi primul. Nu parcurse trei metri că se auzi o bubuitură seacă, dinspre ferestrele de la al doilea etaj. Mai întâi, Malko crezu că era o petardă. Nikolai

Gregorov continuă să înainteze spre Mercedes, dar Boris, şoferul, se prăbuşi, cu capul explodându-i într-o baie de sânge. Pulsul lui Malko sări într-o secundă la 200 şi strigă:

— Nikolai! Atenţie!

Nikolai Gregorov se opri, strângând în continuare la piept cutia de carton, şi privi în jur. Din locul în care era, nu putea să-l vadă pe şofer, întins la pământ, ascuns după maşină. Malko înţelese. Scoase pistolul Tokarev din buzunarul paltonului, ţintind fereastra de unde să trăsese. Ţeava unei arme apăru fugitiv la o fereastră, şi o a doua lovitură se auzi. Nikolai Gregorov păru aruncat în faţă de o mână invizibilă. Căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăbuşi peste cutia de carton. După cum zăcea, Malko înţelesese că era rănit grav sau chiar mort. Se duse spre el. O a treia împuşcătură se auzi şi un glonţ ricoşă şuierând din pavaj, apoi sparse un geam de la parter.

De această dată, Malko era cel vizat.

* *

Ajuns la un metru de Gregorov, îndreptă arma în direcţia ferestrei şi trase. Ţeava dispăru imediat şi se duse spre rusul prăbuşit peste cutia verde de carton. Creierul i se încingea. Dacă murea, îi mai rămâneau documentele. Dacă reuşea să le recupereze, câştiga. Doar cu un ajutor, putea ajunge la consulatul american.

În momentul în care se apleca să dea la o parte trupul neînsufleţit al rusului, o nouă lovitură răsună şi simţi un şoc puternic în umăr. Dezechilibrat, căzu în faţă.

Nu simţea nicio durere dar înţelese ce se întâmplase văzându-şi paltonul găurit. Glonţul îl ratase cu un centimetru. Privirea se întoarse din nou spre fereastra de unde veneau gloanţele şi remarcă ţeava îndreptată spre el. În acelaşi timp, vocea directorului uzinei se auzi, dinspre uşa atelierului.

— Adăpostiţi-vă. O să chem Miliţia.

Malko văzu faţa însângerată a lui Nikolai Gregorov. Un glonţ îi traversase ceafa, ieşind prin nas. Preţioasele documente nu erau decât la câţiva centimetri de Malko. Trase două focuri la întâmplare spre fereastră şi se îndreptă spre cutie. În momentul în care se apleca pentru a lua cutia, realiză că, fiind cu amândouă mâinile ocupate, nu mai avea cum să riposteze. Şi că, mai mult, era cu spatele la adversarul său. Putea sfârşi ca Nikolai Gregorov.

Abandonând cutia, se aruncă în spate, acoperit de Mercedes, chiar, când un glonţ lovi pavajul curţii, în locul în care se aflase mai devreme. Dacă nu s-ar fi mişcat, l-ar fi primit chiar în spate. Lipit de maşină, cercetă locurile. Directorul uzinei îi făcea semne din uşă. Înţelese instantaneu un lucru: nu avea nicio şansă să scape de lunetist, ascuns la al doilea etaj, dacă fugea cu cutia cu documente. Nu îi mai rămânea decât o soluţie. Încordând muşchii, aruncă o privire şi văzu ţeava armei îndreptată spre maşină. Un glonţ lovi

capota maşinii, ieşind la câţiva centimetri de Malko. Acesta profită de ocazie: trase trei gloanţe în rafală, la nimereală, înspre lunetist.

În acelaşi timp, se ridică şi se duse spre arcada care dădea în prima curte, abandonând cadavrul lui Nikolai Gregorov şi documentele sale. Traversă curtea şi ajunse în strada Kazanskaia. Cu pulsul ridicat, strângând crosa pistolului, se îndreptă maşinal spre piaţa Kazanskaia. Se învârti pe acolo până auzi sirenele şi văzu trei maşini ale Miliţiei. Continuă să se îndrepte spre catedrală, întorcându-se uneori ca să vadă dacă nu cumva este urmărit. Doar când ajunse în naosul rece începu să se gândească. Scoase mâinile transpirate din buzunar şi se şterse pe palton. Focurile de armă îi mai răsunau încă în urechi. Avertismentul venit de la Londra, din partea CIA, se justifica. Aleksandr Kalinin trădase în favoarea serviciilor ruseşti. Liniştea de care se bucurase după contactul cu Nikolai Gregorov se explica acum. „Organele” nu voiau doar

să-l elimine pe Gregorov, ci mai ales să recupereze materialul compromiţător. Fără voia lui, Malko îi lăsase să-şi atingă cele două obiective. Al treilea ar fi fost propria lui eliminare, care nu eşuase chiar aşa. Dar continuau.

* *

Aşezat pe un scaun în sacristie, Malko căuta soluţia pentru a ieşi din acest viespar. Cel mai uşor era să se refugieze la consulatul american, doar dacă nu era instalat un cordon de miliţie în jur. Chiar dacă era aşa, îl putea contacta la telefon pe Ray Benson ca să vină să-l recupereze. Evadarea pregătită pentru Nikolai Gregorov putea fi folosită în cazul lui. Desigur, nu era o retragere glorioasă, dar nu ar fi fost primul agent recuperat în astfel de condiţii…

Mai era o soluţie: să ia trenul spre capitală şi să părăsească oficial Rusia, sub protecţia discretă a staţiei de la Moscova. În întunericul catedralei, Malko se simţea cuprins de calm. Încă o dată, scăpase la limită. Alesese varianta bună.

Îşi putea lua adio de la cutia cu documente, fie că o recupera Miliţia, fie echipa lunetistului. Se uită la ceas: aproape prânzul. Nu ştia orarul trenurilor spre Moscova, dar avea impresia că plecau spre finalul zilei.

Se gândi la o soluţie. Gregori Lissenko, prietenul lui Nikolai Gregorov, care îi spusese că ia masa la *Astoria*, după întoarcerea de la frontieră. Dacă nu fusese arestat, se va duce la el. Aşa putea afla şi ce s-a întâmplat după fuga lui de la uzină.

Aşteptă până la douăsprezece şi jumătate şi ieşi în piaţa Kazanskaia. Ploaia încetase.

Astoria, cel mai vechi hotel din Sankt Petersburg era la mai puţin de un kilometru, în piaţa Issakievskaia. Malko ajunse acolo în zece minute. Privi în jurul lui şi văzu, în dreapta, un bar, şi în continuarea lui o sală de mese.

127

Traversă barul şi ajunse în restaurant. Doar trei mase erau ocupate. Cea din dreapta de doi bărbaţi. Unul masiv, într-o haină de piele neagră prost croită, semănând cu un eschimos. Celălalt era Gregori Lissenko. Acesta, cum îl văzu pe Malko, se ridică şi înaintă spre el cu un zâmbet radios, apoi îl strânse în braţe.

— Dumnezeule! Nu credeam că ne mai vedem! Nu realizez încă faptul că Nikolai este mort. Este oribil. Ne cunoşteam de multă vreme.

— Nu aţi avut probleme? întrebă Malko.

Faţa directorului se întunecă şi mai mult.

— Eu, nu. A trebuit doar să dau o lungă declaraţie la Brigada Criminală a MVD. Acum trebuie să mă ocup de înmormântarea lui Nikolai. Nu avea pe nimeni.

Coborî privirea şi adăugă:

— Cred că au fost anunţaţi căci au ajuns imediat. Cu şeful brigăzii. De obicei, nu se deplasează al personal. Acum, aţi văzut…

— L-au găsit pe lunetist?

— Nu. Doar arma, un Dragnov cu lunetă. O armă de lunetist profesionist. Desigur, un fost luptător din Afghanistan sau Cecenia, care nici nu ştia pe cine împuşcă. O comandă. Miliţia pretinde că ucigaşul a confundat victima şi că eu eram cel vizat.

— De ce?

Gregori Lissenko zâmbi.

— Fiindcă mă pregătesc să vând foarte scump terenul de la uzină. Celui cu care iau masa. Şi mai erau şi alţii interesaţi. Care voiau să le vând lor.

— Înţeleg, zise Malko. Iar documentele?

— Aproape în acelaşi timp cu Miliţia, a sosit şi un grup de agenţi ai FSB din Sankt Petersburg. Au luat cutia cu documente.

În faţa dezamăgirii vizibile a lui Malko, rusul îl luă de braţ şi îi propuse.

— Veniţi la masa noastră. Prietenul meu, Oleg Pavlovski, este un om sigur. Şi nu este niciun admirator al lui Vladimir Puţin…

— Ce face el?

— Conduce cel mai mare grup criminal din Sankt Petersburg. Au afaceri peste tot: cazinouri, racheţi, imobiliare şi mulţi bani murdari care trebuie spălaţi. Deci, puteţi vorbi fără teamă faţă de el.

— Aş vrea să vă cer un serviciu, propuse Malko.

Gregori îl întrerupse.

— Imediat, după ce mâncăm. Nu am nimic de făcut. Semnez contractul şi apoi… Votcă, fete frumoase şi caviar. Vreau un Mercedes 600 ca să-l înlocuiesc pe cel vechi. Acum, este ciuruită… Hai.

Se aşezară la masă şi se făcură prezentările, Malko fiind prezentat ca un partener de afaceri. Oleg Pavlovski nu făcu niciun comentariu şi comandă o sticlă de şampanie în cinstea lui… Pentru Malko era un eşec total.

*

**

Tocmai terminau caviarul Beluga atunci când se produse o învălmăşeală în bar. Mai mulţi bărbaţi aşezaţi la o masă se ridicaseră şi-l înconjuraseră pe un nou-venit, interzicându-i accesul în sala de mese. Malko remarcă privirea insistentă aruncată în direcţia lor. Apoi, acesta fu aproape luat pe sus de ceilalţi şi tras afară spre ieşire. Barmanii se prefăceau că nu văd nimic.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko pe Gregori Lissenko.

Oleg Pavlovski răspunse în locul lui.

— Unul din oamenii lui Kosta voia să intre aici.

— Kosta este cel căruia am refuzat să-i vând, explică Gregori. Este cel care l-a sprijinit mereu pe Sobceak.

Malko îşi aminti că Nikolai Gregorov menţionase că participase la campania primarului, sub coordonarea lui Vladimir Puţin. Sankt Petersburg era un oraş mic.

Gărzile de corp se aşezau la locurile lor, în linişte. Unul dintre ei veni şi vorbi la urechea lui Oleg. Mafiotul păru mirat, apoi privi spre Malko. După ce gorila se întoarse la post, Oleg îi spuse cu o urmă de respect în voce:

— Nu pentru mine venise acel tip, ci pentru prietenul tău.

— Pentru mine? întrebă Malko, mirat.

— Da. Tipul a vorbit, ameninţat de oamenii mei. Aici, este o zonă neutră. Era Denis Starios, unul din locotenenţii lui Kosta. Venea să verifice dacă sunteţi aici.

— De ce?

— O echipă a lui Kosta aşteaptă afară ca să vă lichideze, când o să ieşiţi.

Capitolul XIV

Brusc, caviarul căpătă un gust amar pe limba lui Malko. Rusul anunţase calm ameninţarea, dar nu era genul de cm

glumeţ… Cel puţin nu părea să-l mire pe Oleg.

— Nu a mai spus nimic? întrebă Malko.

— Nu are altceva de spus, răspunse calm mafiotul. Este o comandă, ca şi în cazul lui Nikolai. Trebuiau să afle dacă sunteţi aici, să se asigure doar… Au o fotografie a dumneavoastră.

— Dar nimeni, în afară de Gregori, nu ştia că vin aici, obiectă Malko.

Oleg Pavlovski, netulburat „îşi puse caviar pe bucata de pâine.

— Atunci, v-au urmărit. L-au urmărit pe Gregori.

Ceea ce era logic, având în vedere că lovitura din strada Kazanskaia fusese atent pregătită.

Malko încercă să nu cedeze în faţa panicii.

— Mai este vreo ieşire?

— Nu, zise Pavlovski, şi chiar dacă ar mai fi o păzesc ei. Sunt profesionişti. Un contract în mijlocul oraşului, în mijlocul zilei, chiar dacă este cineva fără apărare, costă cel puţin douăzeci de mii de dolari.

— Am un pistol, zise Malko.

Oleg Pavlovski zâmbi.

— Contra unui Kalaşnikov sau RPG? Şi sunt mai mulţi.

— Şi dacă anunţ Miliţia? sugeră Malko.

Cei doi râseră.

— Nu vor veni. Au fost cumpăraţi ca să nu intervină pentru a preveni. Kosta are relaţii. Vor veni doar să vă ridice cadavrul ca să-l trimită familiei.

Maşinal, Malko bău şampanie.

— Nu se poate negocia cu ei? încercă el.

Îi răspunse tot Oleg Pavlovski.

— Nu. Nu la nivelul lor. Sunt doar executanţi. Vor fi lichidaţi de către comanditari dacă fac aşa ceva.

— Atunci ce pot să fac? întrebă Malko, care nu voia să moară.

Gregori Lăsenko îi zâmbi insistent mafiotului.
— Tu, poţi desigur să faci ceva.
Oleg Pavlovski răspunse imediat, pe un ton de glumă.
— Dacă mai laşi la preţ, pot să încerc să rezolv.
— Vei face o afacere foarte bună, sublinie Gregori Lăsenko.
Se lăsă liniştea, întreruptă de mafiot.
— Normal, nu ar trebui să intervin, pot să am probleme şi eu, îi explică el lui Malko. Dar vreau să-i fac pe plac prietenului meu Gregori Nikolaevici.
Voia să semneze cumpărarea terenului iar Malko voia să scape. Chiar dacă îi rămânea dator unui mafiot.
— Ce puteţi face? întrebă el.
— Ce vreţi să faceţi, dacă ieşiţi de aici fără probleme? întrebă mafiotul cu un umor negru deplasat.
— Să părăsesc Sankt Petersburg, ca să ajung la Moscova. Mă gândeam să-i cer lui Gregori să-mi împrumute o maşină.
Oleg Pavlovski clătină din cap.
— Nu este o idee bună. Prea mult de mers, prea periculos. Nu, este şi altă variantă.
Cu un gest, îl chemă pe unul din oamenii săi şi în şoaptă îi dădu instrucţiuni. Cum plecă, Oleg Pavlovski îi arătă lui Malko cutia de caviar încă pe jumătate plină.
— Dumnezeule! Nu trebuie să vă las să fiţi doborât! Acest caviar este delicios şi sunteţi cu doi prieteni adevăraţi.

Termină sticla de şampanie şi mai comandă o alta.
Malko luă o furculiţă de caviar şi se rugă ca a doua afirmaţie a mafiotului să fie adevărată.
* *
Garda de corp se întoarse în zece minute cu o hârtie pe care o dădu patronului său. Acesta o examină şi ridică privirea.
— Este un tren spre Moscova la 14.40. Nu este cel mai rapid, dar nu aveţi de ales. Dacă sunteţi de acord, Pavel se va duce la gară să vă cumpere un bilet pentru Moscova. Vă va aştepta cu el pe peron. Biletul va fi pe numele lui, dar nu are

importanţă. Vorbiţi ruseşte iar controlorul nu vă va cere paşaportul. Odată ajuns în tren, sunteţi în siguranţă. O comandă, se organizează în timp. Mai mult, la Moscova, banda lui Kosta nu are pe nimeni. Vă convine?

— Evident, făcu Malko. Dar trebuie să ajung până la gară.

Oleg Pavlovski zâmbi misterios.

— Mă ocup eu de asta.

Părea sigur pe el. Comandă o a treia sticlă de şampanie şi anunţă:

— L-am cerut bucătarului să ne facă un miel la rotisor. Cu cartofi.

Malko nu simţea foamea. După ce termină caviarul, Oleg Pavlovski îşi luă mobilul şi se lansă într-o conversaţie lungă în şoaptă. Când închise, îi zise lui Malko cu un zâmbet larg:

— Am comandat un taxi.

— Taxi? făcu Malko, uimit. Dar…

Oleg Pavlovski izbucni în râs. Se aplecă apoi spre Malko.

— Puiule! Nu este un taxi obişnuit.

— Adică?

Gregori Lăsenko preciză:

— Oleg are o societate de transport de valori. Veţi fi dus la gară cu unul dintre vehicule. Sunt blindate şi dispun de o escortă de patru oameni înarmaţi. Terminaţi-vă liniştit masa.

Era timp: mielul sosea. Malko începu să mănânce cu poftă, în timp ce mafiotul aproape că devora. La un moment dat, acesta se opri şi spuse:

— Şi eu am fost asediat. În timpul ocupaţiei, aveam cinci ani. Am mâncat piele şi şobolani. Şobolani în zilele norocoase.

După miel, urmă un tort imens, acoperit cu frişcă şi ciocolată. Apoi cafele. Oleg Pavlovski îşi luă atunci servieta din piele aşezată la picioare şi scoase un teanc de documente. Malko înţelese imediat: era actul de vânzare a terenului uzinei… Se plătea cu bani gheaţă. Cu atenţie, Gregori Lăsenko semnă şi parafă fiecare pagină. Mafiotul

recuperă totul, puse actele în servietă şi ceru o sticlă cu votcă Standard. Era mai nimerită pentru toasturi decât şampania.

Ridicară paharele toţi trei.

— Pentru întoarcerea la Moscova! zise mafiotul.

Niciun moment nu-l întrebase pe Malko despre diferendul lui cu Kosta. Un om bine crescut.

După ce goli paharul, mafiotul se uită la grămada de aur şi diamante care îi servea drept ceas.

— Este timpul să mergem, anunţă el. Mă bucur că v-am cunoscut.

Gregori Lăsenko se ridică.

— Vă însoţesc.

Abia ajunse Malko în bar că patru gărzi de corp îl încadrară. Amical. Aproape doi metri înălţime, în haine de piele, cu priviri vioaie. Gregori Lăsenko se apropie de Malko.

— Sunt bulversat de moartea lui Nikolai, zise el în şoaptă. Este oribil. Ştiam că este periculos să deţii asemenea documente, dar de aici şi până…

— Din fericire nu aţi avut probleme, sublinie Malko.

Ajunseră în hol, în faţa uşii. Gregori Lăsenko păru că ezită o clipă, apoi zise repede în şoaptă:

— Am făcut fotocopii la toate documentele pe care mi le-a lăsat Nikolai. În cazul în care…

Malko simţi că pulsul îl omoară. Miracol!

— Unde sunt?

— La adăpost.

— Sunteţi de acord să mi le daţi?

— Da. Nu vreau să le păstrez. Şi apoi, i-o datorez lui Nikolai.

— Cum facem?

— Cât rămâneţi la Moscova?

— Pentru asta, voi mai rămâne. Dacă nu mi se întâmplă ceva. Sunt la hotel *Kempinsky.*

Gregori Lăsenko strânse puternic mâna lui Malko.

— Bine. Mă voi descurca.

— Mai ales, nu folosiţi telefonul, îl preveni Malko.

— Bineînţeles. Noroc.

Rusul se întoarse în restaurant iar el se îndreptă spre uşă, încadrat de cele patru gorile ale lui Oleg Pavlovski. Ostentativ, îşi desfăcură hainele şi Malko văzu crosele pistoalelor enorme. O maşină uimitoare care semăna mai degrabă cu o auto-mitralieră decât cu un Cadillac staţiona în faţa hotelului. Un vehicul galben cu dungi verzi, doar cu două fante în loc de geamuri laterale. Trei bărbaţi, în uniforme neagre, înarmaţi cu pistoale Kalaşnikov, supravegheau împrejurimile hotelului. Malko fu literalmente dus pe sus până la vehiculul blindat. Unul din oameni deschise portiera din spate şi îl împinse înăuntru. Unul din însoţitori urcă lângă el, iar ceilalţi doi în faţă. Maşina demară imediat cu un zgomot surd şi prinse viteză. Indiferentă, garda de corp îşi aprinse o ţigară. Prin hubloul de geam blindat, Malko văzu hotelul *Astoria* îndepărtându-se. Puţin mai târziu recunoscu bulevardul Nevski. Se îndreptau spre gară.

După un sfert de oră, vehiculul blindat se opri în faţa gării. Cele trei gărzi de corp săriră jos, cu pistoalele în mâini, şi intrară în holul imens. Miliţienii îi priviră trecând cu indiferenţă. Spectacol obişnuit în Rusia. Pavel, omul lui

Oleg Pavlovski, era la intrarea pe peronul nr. 3. Îi dădu biletul lui Malko.

— Vagonul 8, locul 52, anunţă el.

Se îndepărtă. Conştiincioşi, cei trei îngeri păzitori îl escortară pe Malko până la vagon. Abia înăuntru Malko se mai linişti puţin. Fără să lase însă din mână crosa pistolului Tokarev.

Trenul porni la ora prevăzută. Peronul gării dispăru.

Pleca din Sankt Petersburg cu mâinile goale, dar în viaţă.

Trenul se opri pentru a doua oară. Peisajul era acelaşi:

zăpadă. Malko supraveghea uşile, dar nu se întâmplă nimic. Mulţumită lui Oleg Pavlovski, reuşise să scape de ucigaşii comandaţi de cei care păzeau onoarea lui Vladimir Puţin. Cât mai era pe teritoriul Rusiei, era în pericol. Şi chiar şi în afară. Ruşii dovediseră, recent, că nu ezitau să lovească şi în exterior, când interesele lor vitale erau în joc.

Trenul porni din nou şi el se linişti. Controlorul îl asigurase că nu mai era altă oprire până la Moscova. Ajungea noaptea. Fără bagaje: totul rămăsese în camera de la hotel *Europa*, la Sankt Petersburg. Se duse la vagonul restaurant. Trenul se legăna ca o diligenţă pe drum, cu un zgomot infernal. Reuşi să bea un ceai, vărsând jumătate. Ceasul arăta şapte şi zece. Ajungea la Moscova.

Gara Leningrad era la fel de sinistră. Traversă rapid parcarea unde aşteptau multe maşini, pentru a lua un taxi veritabil.

— Hotel *Kempinsky*, strada Balciuk, zise el şoferului.

Când se opri în faţa hotelului, Malko avu impresia că se întorsese acasă!

— Nu aveţi bagaje? întrebă recepţionistul.

— Mi le-au furat, minţi Malko dându-i paşaportul şi întrebându-se pentru prima dată în patruzeci şi opt de ore ce se întâmplase cu Irina.

În timp ce completa fişa, rusul scoase un bilet de sub tejghea şi zise:

— Am o valiză cu o etichetă cu numele dumneavoastră. Este şi un bilet.

Maiko luă biletul şi îl desfăcu. Era scris pe o foaie cu antetul *Hotel Europa*, Sankt Petersburg.

„Cum nu mai veneai, am plecat aşa cum stabilisem la Moscova. Am plătit nota cu cartea ta de credit. Dacă vrei să mă vezi, iată numărul meu. Irina.”

O surpriză plăcută! Se duse în cameră şi i se aduse şi valiza. Nu lipsea nimic. Nici măcar încărcătorul telefonului

mobil. Un adevărat miracol. Nu avea decât o idee: să se destindă într-o baie fierbinte. Ceea ce şi făcu. Când ieşi, se duse la fereastră şi admiră stelele roşii care se aprindeau în vârful turnurilor Kremlinului. Se serba mereu Ziua CEKA.

Formă numărul Irinei. Ea răspunse imediat.

— Maiko! zise ea cu o voce copilărească. Te-ai întors?

— M-am întors! Ce faci în seara aceasta?

Fata râse cristalin.

— Mă fac frumoasă pentru tine. Pe curând.

Nu era ranchiunoasă… înviorat, Maiko se duse să ia pistolul din palton şi îl băgă sub pernă. Ca să nu uite că era în pericol de moarte. Cei care plătiseră ucigaşi la Sankt Petersburg, puteau acţiona şi la Moscova. De unde nu se putea mişca până nu primea veşti de la Gregori Lăsenko.

Era priponit ca un animal.

Capitolul XV

Era cu adevărat frumoasă, Irina! Ca o liană în rochia închisă la baza gâtului, care i se mula ca o mănuşă. Părul lung blond îi evidenţia albastrul privirii. După şocul de peste zi la Sankt Petersburg, Malko îşi revenea la viaţă.

Cârpe Diem! O paranteză între un trecut dramatic şi un viitor incert.

Servi masa cu Irina, la *Cafe Puşkin,* la al doilea etaj al restaurantului. Caviar, stropit cu şampanie franţuzească, la cererea expresă a tinerei, care descoperea un univers foarte îndepărtat de Siberia natală.

Ciudat, Malko se simţea destul de apropiat de ea, cu toate că era o prostituată. Dar una discretă. Nu îl întrebase încă nimic în legătură cu ciudata dispariţie de la Sankt petersburg, regăsindu-l ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, în afară de ea, nimeni nu ştia că se întorsese la Moscova. Doar cei care îl vânaseră la Sankt Petersburg, dacă reuşiseră să-l urmărească până la gară. Dar nu îşi făcea iluzii: nu îl scăpau din ochi. Îşi acordă o săptămână până primea veşti de la Gregori Lăsenko. Şapte zile în care era în pericol de moarte.

Irina puse paharul pe masă şi îi adresă un zâmbet de te lăsa cu gura căscată…

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles, făcu Malko.

Aplecată peste masă, prostituata coborî vocea, deşi zgomotul din jur limita indiscreţiile.

— Eşti un bandit?

Malko nu se putu abţine să nu râdă.

— De ce mă întrebi asta?

Irina coborî pudică privirea.

— Mai devreme, când am venit să te caut la hotel, am văzut că puneai un pistol mare în valiză. Eram în baie şi nu ai remarcat că puteam vedea prin geam. Şi apoi, la Sankt Petersburg, doi tipi au venit să întrebe de tine. Nu ştiau că te cunosc. În plus, ai dispărut. Credeam că erai pe fundul apei. Se întâmplă des iarna. De sub gheaţă, cadavrul nu iese la suprafaţă decât primăvara…

— Vezi, nu sunt mort, zise Malko. Şi nu…

Brusc, Irina îi puse degetul pe buze.

— Taci. Nu vreau să ştiu nimic. Ştii, de fapt nu am nimic cu bandiţii. Dacă sunt drăguţi şi bine crescuţi ca tine.

— Mulţumesc, zise Malko. La rândul meu, vreau să-ţi pun o întrebare: de ce m-ai agăţat cu această insistenţă? Credeai că am mulţi bani?

Irina se întristă brusc şi colţurile gurii se coborâră.

— Nu fi rău, zise ea. Mi-ai plăcut, asta este tot. Nu sunt doar o târfă. Este adevărat, mă culc cu bărbaţii pentru bani, dar, din când în când, simt nevoia să am în braţe un bărbat de care să mă îndrăgostesc puţin…

— De aceea ai venit să mă întâlneşti la micul dejun, a doua zi?

— Bineînţeles! Kazacul meu plecase. Tot ceea ce îţi spun este adevărat. Ştii, am venit de foarte departe: Krasnoiarsk este la mii de kilometri de Moscova. Nu am văzut niciodată

un oraş mare până nu am ajuns aici. Am fost un timp manechin, apoi am găsit de lucru într-un cazinou. *Cristal.* Patronii făceau parte din grupul de cinci bande ale Moscovei. Georgieni. Regula era simplă: când voiau să mă culc cu ei, mă chemau în biroul lor. Câteodată, amândoi. Sau te trimiteau să duci bani cuiva. Iar dacă acesta voia să se culce cu tine, bineînţeles, trebuia să accepţi. Altfel, te omorau din bătaie. Apoi, am întâlnit o colegă, care venea şi ea din Siberia, într-o zi când a venit la

Cristal cu tipul ei. Mi-a spus că eram proastă că lucram acolo. Că mai bine mă prostituam. Câştigam mai mult. Mi-a propus să mă mut la ea, într-un apartament mic. Şi apoi m-a prezentat peştelui ei: un maior FSB drăguţ.

— FSB?

Toate beculeţele se aprinseseră. Irina confirmă calmă:

— Da. La Moscova, FSB-ul controlează toate prostituatele. Armenii şi cecenii fură maşini, azerii au pieţele iar slavii se ocupă cu tâlhăriile, imobiliare, bănci.

— Iar pe acest maior FSB îl vezi des?

— O dată pe lună, pentru a-i da banii. Este cinstit. Nu ia decât 20 % din cât câştig…

— Nu îţi cere nimic altceva?

— Ba da, mi-a spus să-i semnalez pe caucazienii care trec prin Moscova. Dar este ceva normal.

Malko era perplex. Povestea Irinei era perfect credibilă şi ea părea sinceră. Doar că nu putea fi sigur sută la sută. Ceea ce nu avea importanţă: nu intenţiona să-i încredinţeze secrete.

— Când mi-ai propus să merg la Sankt Petersburg, continuă Irina, eram aşa de fericită! Bărbaţii nu mă iau cu ei decât ca să se culce cu mine. Mă prostituez din lipsă de bani. Fără banii pe care îi trimit eu, mama mea, cu cele 2000 de ruble pensie, ar trăi în mizerie, l-am cumpărat un apartament în Krasnoiarsk. Este mai ieftin ca la Moscova. Acum încerc să

cumpăr şi pentru mine unul, la Moscova.

— Unde locuieşti acum?

— Am închiriat un apartament, nu departe de aici. Am fost acolo când m-am întors de la Sankt Petersburg.

— Ce credeai?

Privirea albastră nu clipi.

— Nimic. Că aveai probleme. Ţi-am lăsat numărul de telefon ca să mă poţi găsi, dacă te întorceai. Am învăţat să nu mă amestec în afacerile altora.

Tot ceea ce spunea era sincer. Malko, până la urmă, era fericit că se lăsase agăţat. Irina era într-adevăr foarte

frumoasă. Plăti o notă uriaşă şi ieşiră de la *Cafe Puşkin.* Lipită de el, Irina îi şopti:

— Ştii, aş fi putut să iau pistolul tău în geantă la mine. Ai fi fost mai liniştit…

Luară un taxi de ocazie. Traversând holul hotelului, irina se opri brusc.

— Mă aştepţi o secundă? îl întrebă.

Ea se duse spre un cuplu care aştepta liftul. O femeie grasă, însoţită de un bărbat mai în vârstă. Malko o văzu pe Irina vorbind cu femeia şi scoţând un carneţel din buzunar, pe care aceasta scrise câteva cuvinte. Prostituata se întoarse fericită la Malko.

— Este Alia Puşakova, marea cântăreaţă! Vine la acest hotel de doi ani. Cu soţul ei. Pentru a zecea lor aniversare, el i-a oferit trei mii şase sute cincizeci de trandafiri! Câte unul pentru fiecare zi. Ea i-a dat bucătăriei hotelului care a făcut din ei îngheţată de trandafiri… Mi-ar plăcea să mi se ofere şi mie trandafiri.

Era uimitoare.

Când ajunseră în cameră, Irina, după ce îşi dădu jos haina de blană, îl îmbrăţişă pe Malko într-o manieră diferită, mai puţin provocatoare. El avu impresia că este în compania unei femei adevărate, nu cu o profesionistă. El îi scoase rochia şi

ea rămase în ciorapii negri cu dantelă elastică şi un chilot minuscul. O statuie a dorinţei. Ea se dezbrăcă râzând, îl împinse pe pat şi se urcă peste el.

Apoi, începu să se frece de el înainte şi înapoi. Mâna dreaptă şi-o băgă în chiloţi iar Malko o văzu mişcându-şi degetele sub ţesătura fină de nailon. Aparent, nu era suficient pentru ea, căci se opri, se răsturnă pe spate şi scăpă de ce mai avea pe ea într-o clipă. După aceea, întoarse capul spre Malko şi ceru:

— Mângâie-mă. Apăsat.

Sub degetele lui, ea începu să se unduiască, să gâfâie. Până ce începu o serie de ţipete şi înţepeni. După ce savură orgasmul, se ridică şi se aplecă peste Malko pentru

o felaţie minunată. Atât de eficace, încât el ejaculă imediat în gura ei. Abia mai târziu Irina îi mărturisi cu candoare:

— Nu eşti supărat pe mine? Eu nu am orgasm când mă culc cu un bărbat. Dar tu mă mângâi atât de bine! Ca o femeie, adăugă ea zâmbind. Prima dată în viaţă când am avut orgasm, eram cu o femeie…

Ea se lipi de el şi murmură:

— Îţi place să dormi cu cineva?

— Uneori, da, zise Malko.

Se lipi şi mai mult de el şi zise:

— Trebuie să-ţi iei pistolul cu tine în cameră. În valiză, nu foloseşte, la nimic.

— Aşa o să fac, făcu Malko, amuzat de această atenţie. Şi să ştii, că nu sunt un bandit.

Irina îşi ascunse faţa sub braţul lui şi insistă cu o voce de fetiţă contrazisă.

— Ba da, eşti un bandit. Toţi bărbaţii care au pistol sunt bandiţi. Dar nu are importanţă. Prefer bandiţii în locul oligarhilor sau politicienilor.

Ea adormi cu aceste ultime cuvinte. Malko rămase cu ochii deschişi. În mod normal ar fi luat avionul cât mai repede, dar,

având în vedere promisiunea lui Gregori Lăsenko, era imposibil. Dacă *într-adevăr* acesta avea documentele pentru care murise Nikolai Gregorov, merita să aştepte. Faptul că Irina poate nu era un spion îi mai uşura din greutăţi. Dar rămâneau celelalte ameninţări. Îşi propuse să mfeargă la Ambasada americană a doua zi.

*

* *

La staţia CIA, Malko fu primit ca un erou. Nimeni nu ştia ce se întâmplase cu el. Ray Benson îl aşteptase până la prânz pe cel pe care trebuia să-l treacă dincolo în Finlanda, apoi se întorsese la consulatul american. Cum Malko nu dădea nicio veste, nimeni nu a încercat să-l contacteze. Iar neliniştea crescuse, în timp, până la reapariţia lui.

— Aţi avut un noroc chior, concluzionă şeful staţiei, după ce ascultase explicaţiile. Aceşti ucigaşi au o îndrăzneală fără limită, având în vedere că cei care îi comandă îi protejează. Nu am arestat niciodată măcar unul. Acţionează în plină zi, la vedere.

— În cazul meu, credeţi că au primit ordine de la FSB?

Brian King îşi turnă puţin whisky – Defender „Clasic” —

Înainte de a răspunde.

— Cinstit, nu cred. FSB este o administraţie structurată. Chiar dacă Patruşev se supune lui Vladimir Puţin, ar fi obligat să ştie şi unii subordonaţi. Este de neconceput. Din contră, există anumite celule informale, în afara structurii, care nu se supun Kremlinului şi se ocupă de treburile murdare recrutând ucigaşi plătiţi dintre „Afgani”.

— Deci, Vladimir Puţin dă ordinele?

— Nu neapărat. Dă instrucţiuni generale, dar nu urmăreşte detaliile operaţionale. El este ţarul, nu uitaţi.

Malko, uimit, dar nu îndeajuns de convins, observă:

— Totuşi, Vladimir Puţin însuşi a participat la scenariu, în cazul Masei Iakuşkina.

— Este adevărat, recunoscu americanul. Am studiat acest caz. Este posibil ca cei din anturaj să-l fi încurajat să o intimideze pe acea jurnalistă. Dar nu era neapărat la curent şi cu ce a urmat… Este dificil de aflat adevărul…

— Bun, concluzionă Malko, trebuie să sun la Casa Albă.

Aşteptase intenţionat prânzul pentru a veni la ambasadă. Irina plecase la ea acasă şi o mai vedea poate seara. Şeful staţiei îl conduse la „submarinul galben”. La Washington, era ora şapte şi cinci dimineaţa. Frank Capistrano răspunse personal: secretara nu ajungea decât la ora opt Era deja la curent cu transbordarea eşuată la Sankt Petersburg. Malko îi furniză şi restul informaţiilor, inclusiv promisiunea lui Gregori Lăsenko de a-i aduce copiile după documentele compromiţătoare. Consilierul Special la Casa Albă îl întrerupse brusc.

— După ce s-a întâmplat, este prea periculos să rămâneţi în Rusia. Oricare ar fi miza. Nu vreau să vă pierd.

— Dar aceste documente sunt exact ceea ce căutăm, insistă Malko.

— Lasă-le! făcu Frank Capistrano. Sunt prea mulţi care vă vor pielea. Nu vă putem proteja. Luaţi primul avion în orice direcţie! Este un ordin! Deja, aţi aflat destule lucruri. O.K. Vă las. Sunaţi-mă când sunteţi afară.

*

* *

Revenind la hotel, Malko trecuse pe la biroul Lufthansa, din incinta hotelului, pentru a face o rezervare pentru a doua zi. Ceea ce îi mai lăsa o seară de distracţie cu Irina. O invitase la cină şi comandase şi două duzini de trandafiri în cameră.

Telefonul sună. Era biroul Lufthansa.

— Aţi făcut rezervarea? întrebă Malko.

— Nu, zise angajatul, încurcat, este o problemă. Puteţi coborî?

Când Malko se prezentă la ghişeu angajatul îi întinse

paşaportul, dezolat.

— Nu am putut să vă fac rezervarea. Cartierul General al Miliţiei a emis un ordin de interdicţie la ieşirea din Rusia pe numele dumneavoastră.

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Era anticamera gulagului. Angajatul continuă:

— Trebuie să mergeţi în strada Petrovka, unde veţi primi explicaţii.

— Mulţumesc, zise Malko luând paşaportul.

O jumătate de oră mai târziu, era în biroul lui Brian King, căruia îi povesti totul. Americanul nu ezită.

— Îl sun imediat pe colonelul Piotrovski, la FSB, trebuie să fie o greşeală.

Malko nu răspunse, convins că nu era nicio eroare. Brian King fu în legătură cu omologul său. Ofiţerul FSB nu

ştia nimic. Promise să se intereseze şi să sune imediat. Malko trebui să aştepte mai mult de o oră în faţa unei cafele. În cele din urmă, telefonul sună. Brian King comută pe difuzor. Colonelul Piotrovski la fel de amabil, dar încurcat, zise:

— Am vorbit cu comandantul general al Miliţiei, explică el. Este o simplă problemă administrativă. Acum o săptămână, domnul Linge a intrat în contact cu un drogat care a murit de o supradoză. Familia pretinde că el era furnizorul lui de droguri. Bineînţeles, este ridicol, dar Miliţia vrea să-i ia o declaraţie iar familia acestui om cere o confruntare. Va dura două sau trei zile. Din nefericire, nu pot face nimic.

Când închise, şeful staţiei părea liniştit.

— Birocraţia lor nenorocită! zise el. Veţi avea timp să vizitaţi muzeele.

Malko nu era de aceeaşi părere, dar înainte de a lua poziţie, voia să verifice ceva.

— Aveţi adresa lui Leonid Şevrikov? întrebă el.

— Nu, dar este suficient să sunăm la NTV, cred.

— Nu vreau să-i alertez.

— Atunci o putem afla prin intermediul lui Jack Pratt. Sunăm la Washington.

— Haideţi. Voi face o plimbare.

Nu mai suporta acest birou. Plecă pe jos spre Novâi Arbat. Era acolo o librărie mare unde se găseau lucrări interesante.

*

* *

Era aproape ora şase când Malko reveni la ambasadă. Brian King îi dădu mesajul pe care îl primise de la Langley.

— Lată adresa lui Şevrikov. Strada Şasovaia, nr. 48, scara II, apartamentul 86.

— Mergem acolo, zise imediat Malko.

— Nu este prea riscant?

— Vreau să verific ceva. Este singura cale.

Şeful staţiei nu mai discută.

— O.K. Luăm maşina mea.

* *

Trecură pe lângă piaţa Leningradski unde Malko îl întâlnise pe Leonid Şevrikov în urmă cu zece zile, apoi şeful staţiei o luă la dreapta pe o stradă paralelă cu Bulevardul Leningradski, strada Şasovaia. Opriră în faţa numărului 48 şi ajunseră la scara II. Bineînţeles, era un interfon la intrare şi trebuiră să aştepte până să vină o bătrână în urma căreia intrară şi ei. Era şi un lift iar apartamentul 86 era la etajul opt. Malko sună. Câteva clipe mai târziu, o femeie în jur la cincizeci de ani cu figura obosită, un fular pe cap, întredeschise uşa şi îi privi cu teamă.

— Doamna Şevrikova? întrebă Malko.

— Da. Cine sunteţi?

— Un prieten al soţului dumneavoastră, Leonid Georgievici.

— Nu este aici.

— Unde este?

Soţia fostului agent KGB bâigui apoi zise cu o voce

nesigură:

— A fost accidentat de o maşină, acum câteva zile, şi a fost transportat la un spital militar. Încă nu am voie să-l văd.

Se vedea că nu crede niciun cuvânt din ceea ce le spunea celor doi. Se supunea însă ordinelor. Lui Malko îi era milă de ea. Îi explică faptul că, aflat în trecere prin Moscova, avea adresa ei de la Jack Pratt, prietenul lui Leonid. Figura femeii se lumină.

— A, Jack Pratt! Este drăguţ. Trebuie să vină pe aici în această vară. Sper că Leonid se va reface.

Malko îi zâmbi încurajator.

— Sunt sigur că da. Dar eu plec mâine.

Plecară şi se întoarseră la maşină.

— Cunoaşteţi cuvântul rusesc *dezinformaţia?* îl întrebă Malko pe american. Colonelul Piotrovski v-a păcălit. Ancheta Miliţiei nici nu există.

— Dar de ce vor să vă reţină la Moscova? obiectă americanul.

Malko îl înţelegea. Era prea optimist.

— Ca să mă omoare, zise el. Şi asta durează ceva timp. M-au ratat la Sankt Petersburg, acum nu vor să mai dea greş.

— Dumnezeule! făcu americanul, trebuie să vă trecem dincolo de urgenţă.

Malko clătină din cap.

— Ne veţi reuşi. Puteţi fi sigur că „ei” mă urmăresc. Avem în faţă toată puterea unui stat cu legături în rândul mafiei. Trebuie să profităm de acest timp pentru a găsi o cale de a mă pune la adăpost. Dar va fi foarte, foarte dificil.

— Mă voi gândi, concluzionă şeful staţiei. Aşteptând, aş prefera să veniţi să locuiţi în ambasadă.

— Nu pot, mărturisi Malko. Oricum, aveam intenţia să mai rămân câteva zile la Moscova. Pentru un motiv serios.

Îi repetă americanului ceea îi promisese Gregori Lăsenko. Brian King dădu din cap.

— Înţeleg. O să mergem totuşi să ne interesăm la Miliţie.

Făcând pe proştii.

Malko avea un nod în stomac. Un „aparat” invizibil îi pregătea asasinarea iar el nu putea să facă absolut nimic pentru a-i opri. Nu era ceva îmbucurător.

Capitolul XVI

Clădirea sediului Miliţiei, din strada Petrovka, era aproape pustie. Malko, însoţit de Brian, ceru să vorbească cu cei care răspunde de cazul Şevrikov. Nimeni nu părea să ştie ceva şi nici măcar menţionarea numelui lui Nikolai Patruşev, şeful FSB, nu trezi niciun interes. După o oră, erau ca la început… Trebui ca Brian King să întrebe de comandantul Miliţiei pentru ca un tânăr căpitan zâmbitor să apară şi să-i primească.

Avea pe birou un dosar subţire cu câteva documente în legătură cu cazul din parcul Statuilor, dar nu puteau fi făcute publice. Se scuză banal faţă de Malko, invocând ordinele care solicitau o declaraţie din partea lui. Va fi anunţat cu douăzeci şi patru de ore înainte pentru confruntare, dar trebuiau lămurite câteva aspecte. Malko reuşi să-şi păstreze calmul: dacă protesta nu folosea la nimic. În ciuda insistenţelor lui Brian King, care făcea aluzie la legăturile sale excelente cu cei din FSB, ofiţerul rămânea impasibil: nu putea da viză de ieşire lui Malko până ce ancheta nu era rezolvată. Ceea ce nu dura decât patru sau cinci zile, îl asigură. Ieşind, Malko era posomorât.

— Nu vă asumaţi niciun risc! sugeră americanul. Vă putem adăposti la ambasadă unde veţi fi în siguranţă.

— Vor aştepta cât va fi nevoie, răspunse Malko. Voi încerca să iau legătura cu Gregori Lăsenko. Dacă într-o săptămână nu apare nimic, vom încerca o trecere pe la Vâborg. Bineînţeles este departe, dar nu văd altă soluţie.

— Nu puteţi totuşi să riscaţi să picaţi în cursă ca un

iepuri protestă americanul. Vă voi da nişte „baby-sitter”. Nu vă vor pierde din vedere nicio clipă, timp de o săptămână.

— O.K., acceptă Malko. Să încercăm.

— Îi trimit la hotel, promise şeful staţiei.

Îl lăsă pe Malko la *Kempinski,* după care se duse să organizeze apărarea. Malko era posomorât. Din fericire, nu era nimic în faţa ferestrelor şi putea sta fără grijă. Fiindcă era „consemnat la domiciliu” în Moscova, va încerca să recupereze copiile documentelor de la Gregori Lăsenko. Doar că, dacă îl suna pe director la uzină, era sinucidere curată. Trebuia să aştepte. Cele mai rele presentimente ale sale se adeveriră. Cei care îl urmăreau îl voiau mort, fără să ştie că, oricum, îşi prelungise şederea în speranţa recuperării documentelor.

Putea folosi acest sejur forţat pentru a o întâlni pe Ludmilla, „păianjenul”, prostituata acrobată care îl sedusese pe Puţin în 1999.

Telefonul sună. Era chemat la recepţie. Coborî şi dădu peste două namile cu părul scurt, care se prezentară Mike şi Dean. Serviciul de securitate al ambasadei.

— Domnul King ne-a ordonat să nu vă scăpăm din ochi de cum ieşiţi din cameră, anunţară ei. Aţi fi ameninţat…

— Exact, confirmă Malko. Sunteţi înarmaţi?

— Bineînţeles! răspunseră în cor.

— Vorbiţi ruseşte?

— Nu. Doar câteva cuvinte.

— Luaţi un scotch la barul de la primul etaj, zise Malko. Pentru moment, nu ies.

Urcă, liniştit. Această demonstraţie de forţă poate îi va descuraja pe ucigaşii de pe urmele lui.

*

* *

Irina admira trandafirii roşii oferiţi de Malko, plină de recunoştinţă.

— Niciodată nu mi s-au oferit atâtea flori, zise ea. Câteodată, mai primesc câte unul la restaurant. Le voi duce la mine acasă.

Cu fusta lungă şi haina de piele maro bine croită, semăna cu moscovitele elegante. Ea sugeră:

— Să mergem la *Karetnii Dvor.*

— Perfect, zise Malko. Sunt cu doi prieteni care nu vorbesc ruseşte. Americani.

— Îmi plac americanii, făcu Irina, aş vrea să trăiesc acolo. Este formidabil, după cum se vede în filme.

Abia ieşiseră din lift, că cei doi „baby-sitter” ai CIA li se alăturară, salutând-o pe tânăra rusoaică cu un semn din cap. Aceasta spuse încet:

— Prietenii tăi, sunt bandiţi…

Avea fler.

— Nu chiar, afirmă Malko. Să zicem gărzi de corp.

Irina îl privi complice şi admirativ.

— Vezi că eşti un bandit? Oamenii normali nu au gărzi de corp…

Ajunşi la local, Irina fu cea care comandă meniul: salate şi şaşlik, cu vin de Georgia. Cei doi americani abia se atinseră de mâncare şi se mulţumiră cu Borjoni, o apă minerală rusească foarte sărată. Malko îi privi: erau profesionişti. Fiecare nou-venit era scrutat şi supravegheat până se aşeza. Ambianţa era destinsă, mâncarea destul de bună şi timpul trecu repede.

În momentul în care se pregăteau să urce în Mercedesul de la hotel, un grup de bărbaţi ieşiră din întuneric, încercuindu-i pe cei doi americani. Într-o clipă, cei doi fură dezarmaţi. Totul se petrecu într-o busculadă incredibilă. Cei doi soldaţi se zbăteau ca nişte diavoli. Malko înţelese.

— Mike, Dean, nu opuneţi rezistenţă! zise el. Voi aranja lucrurile.

Se adresă rusului care părea a fi şeful atacatorilor.

— Cine sunteţi? întrebă el. De ce i-aţi arestat pe aceşti oameni?

Politicos, bărbatul scoase o legitimaţie MVD şi explică:

— Ne-a fost semnalat faptul că doi bărbaţi înarmaţi sunt în restaurant. Este ilegal, nu au permis de portarmă.

— Sunt gărzi de corp de la ambasada americană.

— Posibil, făcu rusul. Dar, în oraş, nu au dreptul că poarte armele.

Deja, cei doi erau încătuşaţi şi Malko văzu o dubă, care aştepta mai departe.

— Unde îi duceţi? întrebă Malko.

— La noi, la MVD, strada Lubianka, făcu el politicos îndepărtându-se.

Malko rămase singur cu Irina.

— Prietenii tăi nu au ştiut că trebuie să-i plăteşti. Asta voiau.

Malko nu era aşa de sigur. Această interpelare putea însemna două lucruri: mai întâi, că era supravegheat permanent şi, apoi, că cei care îi urmăreau aveau influenţă… Cei doi americani vor fi eliberaţi fără probleme: scopul era să-l lase pe Malko fără protecţie… îl sună de pe mobil pe Brian King şi îl puse la curent cu incidentul. Americanul reluă oferta.

— Veniţi la ambasadă. Viaţa dumneavoastră este mai importantă decât documentele.

— Mâine, poate, promise Malko.

Se aşeză lângă Irina în Mercedes. Sigur că Kremlinul era cel care îl urmărea. Cu capul pe umărul lui, Irina era fericită. Ieşea cu un adevărat bandit şi asta părea că o excită tare.

* *

Rem Tolkacev era un birocrat şters, total necunoscut publicului. Avea un birou mic în aripa de sud a Kremlinului, pe uşa căruia nu era nicio plăcuţă. Doar codul de acces sofisticat şi grosimea uşii lăsau de înţeles că era cineva important. Cei care îl cunoşteau îl numeau biroul de Operaţiuni Speciale. Decorat cu Ordinul Lenin, pe vremea

lui Andropov, nu se considera un tip important. Doar un fel de intermediar. Când era de rezolvat o problemă delicată, se apela la el.

Fără să i se dea instrucţiuni precise.

În fişetul metalic din biroul său se odihneau secretele cele mai importante de peste un sfert de secol. La el documentele nu erau decât într-un singur exemplar. Când avea nevoie de un document, îl bătea singur la o maşină de scris veche. Nu avea nici măcar secretară. Nu voia el.

Născut în 1934 la Sverdlosk, fiu de general NKVD, Rem Tolkacev făcuse carieră în „organe”. Cu o şedere mai lungă în Al Doilea Directorat al KGB unde era responsabil de legătura cu grupul ALFA.

Avea într-un dulap mii de fişe scrise de mână despre persoanele cu care lucrase. Erau de tot felul acolo: ucigaşi, escroci, mafioţi, traficanţi de droguri, foşti militari, bancheri, preoţi ortodocşi. Rem Tolkacev ştia unde să se uite.

Dispunea de sume nelimitate în lichidităţi. Avea mereu câteva milioane de ruble disponibile. Dar Rem Tolkacev era de o onestitate maladivă. Nu pierduse nicio copeică din sumele utilizate. Plăcerea lui profundă venea din puterea nelimitată de care dispunea. În afară de preşedintele în exerciţiu, nimeni nu putea să-i ceară socoteală. Nu avea niciun hobby iar gustul lui pentru balet era satisfăcut printr-o vizită lunară la Balşoi.

Când se ducea la balet, îşi plătea biletul, în timp ce cu un simplu telefon ar fi primit un loc lângă orchestră. Singurul lui lux erau ţigările multicolore subţiri pe care le fuma când era contrariat. Ceea ce se întâmpla acum.

Formă numărul de Sankt Petersburg şi îl apostrofă pe interlocutor imediat cum îl auzi.

— Nu am văzut încă pe nimeni! zise el.

— Ştiu, recunoscu interlocutorul, dar trebuie să rezolv nişte probleme. Nu este totul pregătit.

— Repede, trebuie aranjat totul în patruzeci şi opt de ore, făcu simplu Rem Tolkacev înainte de a închide.

Câteva săptămâni în urmă, primise o notă de la Vladimir

Puţin, care îi semnala că o ziaristă de la *Kommerzant* se interesa de trecutul său şi că era neplăcut. Trebuia să înceteze.

Era totul. Rem Tolkacev clasase nota scrisă, alături de alte sute, în fundul unui seif, protejat cu un dispozitiv special, care distrugea conţinutul dacă se încerca deschiderea lui, fără combinaţia potrivită… în rest, Rem Tolkacev se baza pe teama pe care o inspira.

Din biroul lui, Rem Tolkacev putea procura orice: un paşaport, acte, bilete de avion, licenţe de import. Era suficient să ceară. Răsplătea cu zgârcenie dar justificat pe cei care îl ajutau în munca lui ingrată, secretă, dar necesară.

De-a lungul anilor, folosise oameni din toate categoriile. Trase din ţigară, agasat de bobul de nisip neprevăzut. O rivalitate idioată între mafioţi, care îi strica planurile.

Dosarele referitoare la preşedinte erau acum în posesia lui şi se alăturaseră, într-o cameră blindată, în subsolul Kremlinului, multor alte documente la fel de fierbinţi. Doar Rem Tolkacev avea cheia de la cameră. Îşi spuse că pentru a sărbători reuşita acestei operaţiuni, va merge la balet şi apoi va cina la restaurantul italian din Piaţa Roşie. Adora bucătăria italiană…

Capitolul XVII

Malko nu închisese practic ochii toată noaptea. Era neliniştit. Arestarea celor două gărzi de corp, la ieşirea din restaurant, dovedea că organele care voiau să-l lichideze nu lăsau nimic la întâmplare. Desigur, cei doi americani fuseseră eliberaţi la miezul nopţii, la intervenţia ambasadei, dar era inutil să se mai apeleze la ei… Malko avea de a face cu un sistem invizibil atotputernic, îmbinând toate mijloacele legale

cu cele ilegale.

Desigur, putea să se refugieze la ambasada americană unde ar fi fost în siguranţă. Nu făcea asta fiindcă pierdea orice şansă de a recupera documentele compromiţătoare la adresa lui Vladimir Puţin. Gregori Lăsenko nu ştia decât că stătea la *Kempinski.* Deci era condamnat să facă faţă ucigaşilor necunoscuţi protejaţi de putere.

Irina ieşi din baie, elegântă, parfumată şi tot mai minunată. Se aşeză pe pat şi îl privi pe Malko gânditoare.

— Ai probleme, făcu ea.

— Câteva, recunoscu el.

— Sunt unii care vor să te omoare.

— De unde ştii?

Irina zâmbi.

— Când umbli cu pistol la tine şi cu gărzi de corp, este un motiv. La Moscova se întâmplă adesea.

Era culmea. Irina continuă:

— Ai o altă problemă. Oamenii care te protejează nu au permis de portarmă. Am auzit, aseară. Poate te pot ajuta.

— Prin „protectorul” tău de la FSB?

— Nu. Dar am o prietenă care are ce îţi trebuie.

— Ah, bun? făcu Malko, surprins.

— Da. Se numeşte Elena Kudrin. Ea m-a ajutat să scap de „bandiţii” de la cazinoul *Cristal.*

— Cum m-ar putea ajuta ea?

— Conduce o afacere care se numeşte „Scut”. Oferă protecţie şi are aproape o mie de oameni în subordine. Toţi înarmaţi. Ea îi închiriază celor care se simt ameninţaţi şi au destui bani. Dacă eşti de acord, aranjez o întâlnire.

— De ce nu? făcu Malko.

— Bine. O să mă ocup.

Bucuros de propunerea Irinei, îşi aminti de prostituata acrobată, Ludmila, „păianjenul”. Trebuia să fie la Moscova. Nu era prea riscant. Chiar dacă accepta să vorbească, Ludmila

nu avea nimic atât de compromiţător ca Gregori Lăsenko.

— Ai putea să-mi faci un serviciu, sugeră el. Să telefonezi din partea mea cuiva. O fată pe care aş vrea să o întâlnesc discret. Nu era la Moscova săptămâna trecută.

— O poţi întâlni la mine acasă, propuse Irina. Cum se numeşte?

— Ludmila.

— Păianjenul? făcu ea zâmbitoare.

— O cunoşti?

— Toată lumea o cunoaşte. Vrei să te culci cu ea? Se poate aşeza în poziţii de necrezut. Îi excită tare pe bărbaţi. Şi pe tine, se pare.

— M-ar interesa, mărturisi Malko. Mi-a povestit un prieten.

Pentru Irina merita să fie considerat un pervers, decât un spion. Ea se ridică zâmbind complice.

— Bine. O să mă ocup de tot. Te voi suna.

Malko o privi plecând. Se simţea încolţit ca un animal. Era relativ în siguranţă, dar dacă ieşea era la dispoziţia oricui: un lunetist, un cuţitar, un accident de circulaţie… Malko se întrebă dacă Leonid Şevrikov, chiar era mort sau supravieţuise. Nu va afla poate niciodată.

*

* *

Gregori Lăsenko tocmai tria documentele de pe birou. Era ultima lui zi la uzină. Demolarea clădirii urma să înceapă a doua zi, pentru a face loc unei noi clădiri. Gregori Lăsenko nu rezolvase încă problema documentelor pe care le deţinea. Uneori, regreta că făcuse fotocopiile pentru orice eventualitate. Îşi risca pielea, implicându-se în această afacere. Era un prost, când avea atâţia bani şi se putea bucura de viaţă. În acelaşi timp, îl revedea pe prietenul său Nikolai întins pe jos, cu un glonţ în cap. Se cunoşteau de treizeci de ani.

Să recupereze aceste documente, puse la loc sigur, nu era

prea dificil, nici să le transporte, ci să le ducă agentului CIA, asta era un pericol mortal. Mai mult, nici nu ştia dacă mai era în Rusia şi nu voia să-l mai sune. Brusc, găsi soluţia. Noul lui „prieten”, Oleg, îi putea face un serviciu.

Odată aranjate treburile, plecă spre *Astoria.* Ploua. Simţea lipsa soarelui din locurile natale…

Oleg siberianul era deja la masă, servind votcă şi hering. Cei doi se salutară şi, imediat, mafiotul comandă o cutie de caviar Beluga. Toate gărzile lui de corp se aflau în bar, bând bere.

La desert, Oleg comandă şampanie, din care oferi şi oamenilor săi. După ce bău ultima picătură, îi propuse lui Gregori Lăsenko:

— Dacă mergi la Moscova, du-te să îl cauţi pe un prieten al meu, Gocea. Are o agenţie de manechine. Cele mai frumoase fete din oraş. Îţi ofer una: la alegere…

— Mulţumesc.

— Am veşti de la Kosta. A vrut să servească masa cu mine pentru a se scuza de incidentul de data trecută; să se jure că nu eu eram cel vizat. Mi-a spus că va merge la Moscova câteva zile…

— La Moscova? Dar nu este zona lui.

— Nu, dar are o comandă, preciză Oleg. Cred că îl caută pe prietenul tău americanul. Cineva îi vrea pielea. Iar Kosta este forţat să îşi termina treaba.

— Dar acolo, nu are protecţie, obiectă Gregori Lăsenko.

— Aşa este, recunoscu mafiotul, l-a anunţat pe şefii de acolo că nu vine să le strice afacerile. L-a trimis pe „cecen”, ca să aranjeze treburile până la venirea lui.

„Cecenul”, îşi primise porecla de la cei doi ani petrecuţi în Cecenia. Brusc, Gregori Lăsenko se simţi rău.

— Oleg, făcu el, poţi să-mi faci un serviciu? Ceva care nu te va costa nimic.

Mafiotul izbucni în râs.

— Dacă nu mă costă nimic, sunt de acord. Bine.

— În loc să-mi oferi o fată, trimite unul din oamenii tăi să-l prevină pe american. Îi datorez asta lui Nikolai, care a murit din această cauză…

Oleg îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Poate să mă coste ceva, asta. Dacă Kosta află că m-am amestecat în treburile lui, o să se răzbune. Nu se face aşa ceva.

— Nu va afla.

Cei doi se priviră un timp iar mafiotul înţelese că Gregori Lăsenko ţinea la acest serviciu. Dădu din cap.

— Bine. O să-l trimit pe Pavel, fiindcă îl cunoaşte deja. Unde stă, americanul?

— La *Kempinski.* Dacă mai este la Moscova.

— Mai şi riscă să se ducă degeaba!

— Să se simtă bine cu fata pe care voiai să mi-o oferi! adăugă Gregori Lăsenko. Deci?

— Nu am nici măcar numele lui, obiectă mafiotul.

Gregori Lăsenko îl scrise pe o carte de vizită şi i-l dădu.

— Să nu telefoneze. Fără riscuri. Se duce în holul hotelului şi aşteaptă ca acesta să vină. Apoi, stă de vorbă cu el. Bine?

— Bine.

*

*k**

— Am vorbit cu Ludmila, îl anunţă Irina.

Ea tocmai îşi arunca haina din piele pe un fotoliu şi, zâmbind complice către Malko, zise:

— Ea este de acord?

— Bineînţeles! când vrei. La mine acasă. Costă trei sute de dolari.

Îi mai rămânea să o facă să vorbească pe femeia care fusese cu Puţin, în urmă cu patru ani. Malko îşi bău votca, în cele din urmă, cei care îi suprimaseră pe martorii trecutului lui Vladimir Puţin erau plini de mândrie. Se folosiseră de el iar acum, când nu mai era folositor, îl vor suprima şi pe el

Era ca în piesa *Domnul Arkadin.*

— Hai, zise Irina. Prietena mea mă aşteaptă la ea acasă.

Îşi luă haina iar Malko îşi strecură pistolul Tokarev, în care mai erau patru cartuşe. Bineînţeles nu era ceva sigur, dar era mai bine. Insistă pentru a prinde unul din taxiurile hotelului şi porni atent la drum. Visokta era impresionant, cu turnuri, donjuane şi lumini fluorescente.

— Sunt trei mii de oameni care locuiesc aici, anunţă Irina. Aş vrea ca într-o zi să-mi găsesc de cumpărat un apartament aici.

O bătrână le arătă apartamentul Elenei Kudrin, la etajul cincisprezece.

Uşa se deschise la prima sonerie şi apăru o blondă planturoasă. Privirea ei îl învălui pe Malko. Îi plăceau bărbaţii. De altfel, mai erau patru înăuntru, destul de vârstnici, raşi în cap, figură brutală şi solizi. Unul dintre ei

luă o sticlă de şampanie şi îi scoase dopul. Apartamentul era ceva ce Malko nu mai văzuse la Moscova. Ciocniră. Când sticla se goli, Elena Kudrin propuse:

— Este un restaurant italian într-o aripă a clădirii. Putem merge pe jos.

— Prietenii dumneavoastră merg şi ei? întrebă Malko.

Elena Kudrin zâmbi.

— Nu sunt prietenii mei. Ci angajaţii. Pentru publicitate.

— Sunt înarmaţi? întrebă Malko inocent.

— Bineînţeles! Vlad, arată pistolul.

Complezent, Vlad, un tip brunet cu figură obişnuită, îşi ridică haina, descoperind crosa unui automat în tocul de la centură. Malko îşi zise că va petrece în cele din urmă o seară liniştită… Nu era momentul ca adversarii săi să atace.

*

* *

Restaurantul italian era aproape minunat, cu salonul decorat ca un castel. Elena Kudrin, aşezată lângă Malko, se

părea că îl plăcea. Irina o anunţase că nu se interesase de meseria ei.

— Cunosc toţi bandiţii din Moscova, afirmă ea. Câteodată, fac pe intermediarul pentru a evita reglările de conturi. Se întâlnesc la mine. Mă respectă, chiar dacă sunt femeie.

— De unde vă racolaţi oamenii? întrebă Malko.

— Ca peste tot: printre foştii luptători din Afghanistan sau Cecenia pentru „afacerile sensibile”. Altfel, folosesc chiar şi diplomaţi. Dar mai mereu mafioţi. Oamenii preferă să plătească câteva mii de dolari pentru a fi protejaţi. Este mai ieftin decât o înmormântare.

Se despărţiră la ieşirea din restaurant. Malko avu impresia că Elena Kudrin nu voia să se despartă de el. În orice caz, ea nu îi propusese decât servicii profesioniste. El o privi îndepărtându-se, încadrată de cele trei gorile.

— Crezi că se va culca cu toţi patru?

Irina râse.

— Elena este divorţată, zise ea zâmbind. Are destui amanţi şi adoră să danseze cu tinerii, la *Zima* sau în discotecile la modă.

— Nu mi-a făcut nicio propunere profesională, remarcă Malko.

— Voia să te vadă mai întâi; apoi, nu se putea discuta de faţă cu angajaţii. Dar sunt sigură că îmi va telefona.

Ca un cuplu vechi, intrară la hotel. Dar după ce ajunseră în cameră, Irina nu se mai comporta ca o soţie blazată. Cu grijă, se lăsă în genunchi în faţa lui Malko, fără să se dezbrace şi începu să facă ce ştia ea mai bine.

Apoi îşi luă haina de blană şi îl sărută cast pe Malko.

— Trebuie să mă trezesc devreme mâine, explică ea, o să te las să te odihneşti. Apropo, spune-mi când vrei să o convoc pe Ludmila. Poate te va mai distrage…

Malko nu era aşa de sigur.

*

* *

Ca de obicei, Malko se trezise la cinci dimineaţa. Neliniştit. Admirase piaţa Roşie pustie şi turnurile Kremlinului înainte de a adormi la loc. „Reşedinţa forţată” începea să îl obosească. Şi nicio veste de la Gregori Lăsenko.

Pe la ora nouă sună la Miliţie. Căpitanul care îl întâlnise îi explică, politicos, că data confruntării cu martorii nu se stabilise încă, dar că nu mai dura mult.

— Aşteptând, profitaţi, vizitând oraşul nostru frumos.

Încă o zi de pierdut, în inactivitate totală. Singura distracţie, să meargă la masă la Brian King, la ambasadă. Ieşind din lift, reperă un bărbat care se ridicase din fotoliul din hol când îl văzuse. Apucase deja crosa pistolului Tokarev, când îl recunoscu pe Pavel. Cel care îi dăduse biletul de tren în gara Sankt Petersburg. Ce făcea aici?

În modul cel mai natural posibil, Malko se întoarse spre lift, ca şi cum uitase ceva.

Pavel se îndreptă spre el. Malko intră în cabină iar rusul i se alătură. Când uşile liftului se închiseseră Malko întrebă:

— Pe mine mă căutaţi?

— Da, făcu rusul. Am un mesaj pentru dumneavoastră. Din partea şefului meu. A aflat că Kosta va veni la Moscova. Are o *comandă* pe numele dumneavoastră.

Capitolul XVIII

Liftul se opri şi ieşi doar Malko. Pavel părea grăbit să coboare şi să plece.

— V-am transmis mesajul. Plec înapoi la Sankt Petersburg. Bineînţeles, nimeni nu trebuie să ştie de vizita mea. *Haraşo?*

— *Haraşo.* Mulţumiţi-i şefului, Oleg. Apreciez.

— Îi voi spune, promise Pavel.

Uşile liftului se închiseseră iar Malko rămase singur pe

palier. Prevăzuse această situaţie, dar acum era certă. Trebuia să reacţioneze. Malko avea puţine şanse să scape, având numai un Tokarev care mai avea doar cinci cartuşe. Cam puţin în faţa unei puşti cu lunetă.

Ochiurile plasei se strângeau tot mai mult.

Soneria telefonului fix îl făcu să tresară. Trebuia să fie Irina. Auzi o voce de femeie, dar nu era a Irinei.

— Bună ziua, sunt Elena Kudrin. Vă aduceţi aminte?

— Bineînţeles, răspunse Malko. Ne-am văzut ieri seară.

— Prietena noastră comună mi-a dat telefonul dumneavoastră, continuă directoarea de la „Scut”. Cred că ne putem veplea ca să îmi explicaţi problema.

O gură de aer.

— Vreţi să vin la biroul dumneavoastră? propuse Malko.

— Este lângă Ismailovo, răspunse Elena. Este prea departe… Dar voi ajunge acasă pe la ora şase. Putem bea un pahar şi să discutăm. Nu este departe de dumneavoastră.

— Voi fi acolo, promise Malko.

Abia închise că sună şi Irina. Părea foarte bine dispusă şi zise:

— Sunt cu „păianjenul”. Este liberă în această seară şi propune să luăm masa împreună, toţi trei.

Malko ezită.

— Aş prefera să nu ies în public cu ea, explică Malko. Se poate?

Auzi şuşoteli şi Irina zise:

— Atunci, la ora zece, la mine acasă. Voi veni să te iau de la hotel. Bine?

— Bine.

Întâlnirea cu Ludmila nu era pe primul plan, dar Irina nu ar fi înţeles refuzul său. Trebuia să fie prudent. Ceea ce putea fi luată drept o fantezie sexuală nu i-ar fi alertat pe cei care îl urmăreau.

Malko coborî. Nu mai putea sta închis şi voia să-l anunţe pe

Brian King în legătură cu mesajul transmis de Pavel şi cu ultima lui discuţie cu Miliţia. Se opri câteva clipe în hol. Ieşirea din hotel era un loc periculos pentru el.

Podul Moskovoreki, mai sus decât hotelul, oferea o poziţie perfectă de lovire pentru un lunetist, fără să fie deranjat de ambuteiaje, în caz de retragere. Malko comandă o maşină de la hotel şi aşteptă să ajungă pentru a nu risca în spaţiul până la stradă. De acolo, examină parapetul podului fără să vadă nimic suspect, înainte de a sări în limuzină şi a-i spune şoferului: Ambasada americană.

Nu se linişti decât când intră pe strada Sofiskaia. Se întorcea mereu în scaun, cu mâna crispată pe crosa pistolului. Ucigaşii pe motociclete reprezentau riscul nr. 1. Ajunse în fine fără probleme la destinaţie, intrând prin poarta laterală, rezervată angajaţilor ambasadei.

*

* *

Brian King, şeful staţiei CIA, era consternat.

— Dacă nu puteţi părăsi Moscova ca să vă scoatem pe

la Vâborg, tot ce pot face este să vă pun la dispoziţie unul din Mercedes-urile blindate, cu un şofer şi un gardian. Maşina are numere CD, ruşii nu pot face nimic. În ce priveşte Miliţia, cred că o intervenţie a ambasadorului nostru ar debloca situaţia…

— Dacă era doar o complicaţie administrativă şi eu aş fi crezut la fel, zise Malko. Dar ştim amândoi că nu este cazul. Mulţumesc pentru maşină, dar nu vreau să vă expun oamenii.

Şeful staţiei păru surprins.

— Cu o maşină blindată…

Malko preciză:

— Omul care trebuie să mă omoare a pus o dată o mină antitanc sub maşina unei „ţinte”… Cu blindaj sau fără… Aceşti oameni nu se dau înapoi de la nimic, fiindcă nu riscă nimic.

— Atunci, ce veţi face? întrebă americanul.

— Poate voi găsi o soluţie, zise Malko.

— O.K. În acest timp, mergem să servim masa la *London Pub,* puţin mai departe de Sadovaia.

*

* *

Elena Kudrin parcă se îmbăiase în parfum înainte de sosirea lui Malko. Când deschise uşa, o aromă puternică îl învălui. Rusoaica reuşise să-şi păstreze formele opulente într-o rochie albastru electric foarte decoltată, care oferea la vedere un bust abundent. Malko îi sărută mâna şi ea aproape că se prăbuşi.

— Veniţi să bem o şampanie, înainte de a trece la afaceri, propuse ea.

Malko o urmă până la canapeaua instalată în faţa ferestrei. Când Elena se întoarse să-l conducă, Malko văzu că rochia era atât de mulată pe ea, încât se vedea şi conturul chilotului. Vizibil, nu era o întâlnire de afaceri sută la sută.

Galant, Malko desfăcu dopul sticlei de şampanie şi turnă în pahare. Aproape ca la o întâlnire de îndrăgostiţi. Când sticla de şampanie se goli pe jumătate, Elena trecu la lucruri Serioase.

— Irina mi-a spus că aveţi probleme cu unii care au ceva de împărţit cu dumneavoastră.

Malko îşi reţinu un zâmbet nervos.

— Exact, confirmă el. Tipii mă urăsc serios şi am nevoie de protecţie apropiată.

Brusc, Elena nu mai semăna cu o femeie supusă şi îndrăgostită.

— Cu *cine* aveţi probleme? întrebă ea.

— Trebuie să vă spun?

— Ar fi de preferat pentru evaluarea riscului. Apoi, sunt specialistă în negocieri djificile. Este vorba de cineva pe care l-aţi furat sau care v-a furat?

Pentru ea lucrurile erau simple… Malko nu se putu abţine

să nu râdă.

— Nici una, nici alta. Cineva care vrea să se debaraseze de mine.

Elena dădu din cap.

— Înţeleg. Un concurent.

— Dacă se poate numi aşa.

— Şi ce doriţi?

— Să-l împiedic să o facă. Această persoană are la dispoziţie ucigaşi plătiţi. Oameni foarte periculoşi. Va trebui deci să am o protecţie apropiată şi înarmată. Care să nu ezite să folosească arma. Este cazul pentru oamenii tăi?

— Absolut, afirmă rusoaica, dar…

Se simţea puţin deranjat.

— Este ceea ce faceţi de obicei, nu? insistă Malko.

Elena bău o gură de şampanie şi mărturisi:

— Este adevărat! Doar că, majoritatea clienţilor mei solicită protecţie aparentă, ca să-şi impresioneze prietena sau concurenţii. Unii se simt cu adevărat ameninţaţi, dar sunt puţini. Protecţia pe care o ofer are drept scop

descurajarea relelor intenţii. Ori, în cazul dumneavoastră, văd că nu este loc de o negociere.

— Exact, recunoscu Malko.

— Totuşi sunt o foarte bună negociatoare, insistă Elena Kudrin.

Dacă ar fi ştiut ea…

— Sunt pregătit să plătesc, pledă Malko. Cât costă patru gărzi de corp pe zi?

— Două sute cincizeci de dolari fiecare. O mie de dolari.

Acum înţelegea de ce avea un aşa apartament. Atât câştigau angajaţii ei pe lună.

— Ei bine, încep de mâine dimineaţă, decise Malko. Pentru zece zile…

Elena nu sări în sus de bucurie. Încurcată, îşi răsucea unul din inele.

— Nu ştiu dacă pot accepta, zise ea în cele din urmă. Este prima dată când întâlnesc pe cineva care este sigur că cineva încearcă să-l omoare. Nu vreau să-mi trimit oamenii la moarte. Dacă nu îmi spuneţi măcar cine este susceptibil să vă omoare, nu pot să accept afacerea.

Malko înţelese că ea nu se răzgândea.

— Vă pot spune *cine* a fost însărcinat să mă elimine. Pe care îl cunoaşteţi cu siguranţă.

— Cunosc toţi criminalii din Moscova, confirmă ea.

— Acesta nu este din Moscova. Ci din Sankt Petersburg.

Expresia Elenei se schimbă.

— Kosta.

— Dumnezeule! Sunteţi sigur? Nu vine niciodată la Moscova.

— O să vină. Sau a venit deja. A încercat deja să mă omoare la Sankt Petersburg.

Se lăsă o linişte grea. Elena părea total destabilizată. Dădu din cap şi privi la Malko. Toată dorinţa ei de viaţă se evaporase.

— Nu pot să mă angajez în acest caz, concluzionă ea.

Kosta este un nebun. Este capabil să folosească şi mitraliera Pulimiot, să omoare trecători. Doar Dumnezeu vă poate apăra.

Dumnezeu avea alte treburi de rezolvat acum… Malko îşi ascunse regretul sub un zâmbet.

— Bine. Voi încerca să supravieţuiesc singur.

— Nu vă supăraţi pe mine? protestă Elena. Aş fi vrut să vă ajut.

— Nu este nimic! Sş terminăm şampania.

Era aproape ora opt. Irina îl aştepta pe Malko la *Kempinski. Se* ridică şi sărută mâna Elenei, care îl conduse până la uşă. În momentul în care ieşea, ea păru cuprinsă de o inspiraţie neaşteptată.

— O să cer sfatul cuiva cu care mă întâlnesc în această

seară. Lăsaţi-mi numărul de telefon mobil.

Malko i-l dădu şi ajunse în holul imens, puţin deprimat. Vladimir Puţin îşi alegea bine aliaţii.

*

* *

Malko se întrebă care din cele două blonde era mai sexy. Ludmila, fosta amantă a lui Puţin, avea pomeţii înalţi, ochii de un verde intens, ca de smarald. Părul lung îi cădea pe umeri. Gura foarte roşie aducea o undă de senzualitate pe figura dură, dar perfectă. Purta un pulover şi un pantalon care îi acoperea coapsele. Lângă ea, Irina părea o fetiţă, cu codiţele ei. Ludmila îl privea pe Malko cu răceală, ţinând paharul cu votcă în mână. Aşezată pe o canapea veche, în camera cea mai mare a apartamentului Irinei, părea că băuse deja prea mult.

— Zara ţi-a povestit de mine? îl întrebă Ludmila pe Malko.

— Ea mi-a spus că eraţi împreună pe Riviera, în 1999.

— Aşa este. Ne-am distrat bine, confirmă Ludmila. Ce mai face?

— Lucrează la Londra.

Irina se duse să caute gheaţă în bucătărie iar Ludmila îşi puse mâna posesiv între picioarele bărbatului.

— Deci, vrei să te distrezi?

— Pentru asta sunt aici, răspunse Malko.

Irina reapăru şi păru că nu remarcase mâna care îi masa abdomenul lui Malko. Ochii verzi ai Ludmilei o priveau, în timp ce aceasta zâmbi simţind sexul lui Malko întărindu-se.

— *Haraşo!* Şarpele-şi înalţă capul.

*

* *

Ludmila se îmbrăcase la loc şi îndoise atent cele patru bancnote de o sută de dolari înainte de a le băga în slip. Calmă ca o infirmieră care face o injecţie. O profesionistă sută la sută. Irina îi oferi încă un pahar de votcă.

Malko profită de ocazie.

— Zara mi-a spus că erai cu Vladimir Puţin pe Riviera. Îl ştii bine?

Pupilele verzi se îngustară puţin. Trăsăturile feţei nu trădară nicio emoţie. Ea îi spuse cu acelaşi ton:

— Nu, nu îl cunosc. Eşti prost informat.

Ea îşi termină votca, îi zâmbi rece, îmbrăcă paltonul şi se îndreptă spre uşă după un gest de adio. Când uşa se închise, Irina întrebă cu un zâmbet complice:

— Ţi-a plăcut?

— Este uimitor, mărturisi Malko. Dar aveam senzaţia că sunt la circ.

— De ce ai întrebat de Puţin? în realitate, ea era cu unul din prietenii lui, Ghennadi. Ea mi-a spus. Dar nu vrea să discute despre asta, îi este frică…

Ghennadi. Malko ştia că spune adevărul. Astfel, o descoperise şi pe misterioasa blondă care îl însoţise pe Puţin în escapada secretă. Ceea ce nu îl făcuse însă să progreseze deloc.

— Mâncăm? propuse Irina, mi s-a făcut foame… La *Ahshou,* un restaurant nou.

— Să mergem la *Ahshou.*

Păstrase tot maşina de la hotel şi, ieşind, verifică strada atent. Era pustiu. *Ahshou* era aproape de *Kempinski.* O intrare fără nicio firmă, ducând la subsol. Era foarte rustic, cu o orchestră de jazz pe un podium, mese de lemn şi mulţi bărboşi cu părul lung. Vacarmul era infernal. Din fericire, heringul era bun, dar Malko comandă cotlete de berbec. Era aproape pe terminate când mobilul începu să vibreze. Trebui să îl lipească de ureche pentru a recunoaşte vocea Elenei Kudrin.

— Se pare că am găsit soluţia problemei! auzi el. Puteţi veni să discutăm? Sunt în discoteca *Zima.* Toată lumea ştie unde este.

— Sosesc, zise Malko.

169

Capitolul XIX

Zima semăna cu toate discotecile din lume. Cu DJ-ul într-o cuşcă de sticlă, muzica la maximum, cupluri care se agitau pe ring ca marionetele. Irina şi Malko se duseră la masa Elenei. Masa nu se mai vedea de sticle de votcă şi şampanie.

Elena se ridică şi veni spre Malko. Înlocuise rochia cu un tricou negru, o centură de cowboy şi un pantalon de jeans decorat cu ştrasuri, şi cizme cu vârf ascuţit. Malko îi sărută totuşi mâna. Ea îi conduse la masă, unde erau patru tineri cu umeri laţi şi raşi în cap. În onoarea lor, Elena desfăcu o sticlă de şampanie şi toată lumea ciocni.

Apoi, Elena strigă în urechea lui Malko:

— Hai să dansăm, este mai simplu de discutat…

Abia ajunsă pe ring, ea se lipi de el. La fel de parfumată. Malko, cu colţul ochiului, văzu că tinerii se aruncară spre Irina. Unul dintre ei o trase spre ring. Un brunet cu trăsături rustice, un metru optzeci.

— M-am gândit la ceea ce mi-aţi spus, anunţă Elena, cu gura lipită de urechea lui Malko. M-am interesat, prin relaţiile mele.

— Şi?

— Este adevărat, Kosta a venit la Moscova. Stă la hotel *Kosmos* de ieri.

— Cum aţi aflat?

— A fost nevoit să-şi anunţe prezenţa la Moscova unor anumite persoane. Pentru a evita neînţelegerile.

— Nu mai vreţi să mă protejaţi?

Elena îl privi ruşinată.

— Nu pot. Dacă le spun oamenilor mei că sunteţi vizat de Kosta, nu vor accepta.

L 70

— Dar sunt plătiţi pentru asta, obiectă Malko.

Muzica îşi schimbase ritmul şi ei se legănau uşor pe melodia *Strangers in the Night.* Era romantic.

— Nu. Ei sunt plătiţi să descurajeze, răspunse Elena. Ar putea fi şi şase în jurul tău, tot nu l-ar descuraja pe Kosta. Este altceva.

— Doar pentru a-mi spune asta m-aţi chemat aici? întrebă Malko, deranjat.

Irina era pe cale să se culce puţin mai departe, pe ring. Cavalerul o înconjurase posesiv cu braţul în jurul taliei şi se freca de ea ca un nebun. Malko întoarse capul. Elena îi striga ceva la ureche.

— Nu! Am întâlnit un prieten care poate are o soluţie.

— Care?

— Veţi vorbi cu el.

— Când?

— Imediat, dacă vreţi. Este într-un separeu.

Cu capul, ea îi arătă o masă încărcată cu mâncăruri. Bărbatul aflat la masă avea aproape o sută cincizeci de kilograme. Era singur la masă, dar celelalte separeuri din jur erau ocupate fiecare de câte patru oameni. În haine de piele, beau numai apă minerală. Gărzile de corp. Bărbatul era concentrat pe mâncare. Ca un urs înfometat.

— Cine este? întrebă Malko.

— Piotr Sergheevici Gavrilov. A debutat ca halterofil, apoi a făcut lupte. Era poreclit măcelarul din Nijni-Novgorod. A fost angajat ca gardă de corp de un mare bandit. Apoi i-a luat locul. Este şeful bandei slavilor. Au toate cazinourile, extorcări de fonduri, imobiliare şi ceva droguri din Afghanistan. Piotr Sergheevici câştigă destui bani, dar nu îi ajung niciodată.

Mafiotul continua să se îndoape. Malko nu vedea cum îl putea ajuta. Muzica se opri şi Elena îi şopti repede:

— Eu l-am chemat să vină aici. Mergi să discuţi cu el.

— Nu veniţi?

Patroana de la „Scut” clătină din cap.

— Nu. Este afacerea voastră. Nu vreau să fiu amestecată. Ar fi prea periculos. Hai!

Ea se întoarse la separeu, lăsându-l în mijlocul ringului. Se îndreptă spre separeul lui Piotr Sergheevici Gavrilov. Era încă la doi metri de el când gărzile lui de corp se ridicară şi îi blocară drumul. Fără niciun cuvânt. Mafiotul văzu scena şi, fără să se oprească din mâncat, făcu un gest discret. Imediat, cele patru gorile îşi reluară locurile, ca nişte câini bine dresaţi.

Malko se aşeză pe banchetă.

— Bună seara, Piotr Sergheevici, zise el politicos. Poftă bună.

Mafiotul termină de mâncat, se şterse la gură, luă sticla de votcă, umplu două pahare şi-l ridică pe al lui.

— Sănătate! Dacă eşti prietenul Elenei, eşti şi prietenul meu.

*

* *

Piotr Gavrilov devorase copanele până la os, fără să mai spună ceva. Mai bău votcă şi îl privi pe Malko cu ochii lui mici.

— Elena mi-a spus că ai probleme cu Kosta! zise el. Nu este bine.

— Ştiu, răspunse Malko. Asta-i viaţa.

Rusul păru că apreciază acest fatalism şi se mai dezmorţi.

— Această problemă, continuă el, nu o poţi rezolva decât în două moduri. Ori te omoară, ori îl omori.

Era clar. Malko zâmbi.

— Nu dispun de mijloacele necesare pentru a-l omorî.

Piotr dădu din cap, mai turnă puţină votcă şi îşi înfipse dinţii într-o bucată de pepene. Mormăi:

— Kosta nu este în cea mai bună formă. A pierdut mult din influenţa pe care o avea, se pare, acolo, în Nord. De aceea poate că a venit la Moscova.

— Bun, făcu Malko, fără să se hazardeze.

Mafiotul se şterse la gură cu un prosop şi îl privi.

— Nu îmi place să mă culc târziu, deci trebuie să încheiem afacerea foarte repede. Elena mi-a spus că stai la *Kempinski.*

— Da.

— Mâine îţi trimit pe cineva. Îi vei da o sută de mii de dolari. În hârtii de o sută. Şi problemele tale se vor termina. Bine?

— Malko avu nevoie de câteva secunde să realizeze. Interlocutorul său îi propunea simplu că-l asasineze pe Kosta. Fără ocolişuri. Ruseşte. Neînţelegând tăcerea lui, rusul întrebă:

— Crezi că este prea scump? Kosta este încă foarte cunoscut şi se protejează bine. De altfel, nu pentru bani o fac. Dacă nu erai prietenul Elenei, nu aş fi venit până aici. Deci, eşti de acord?

Cum Malko nu răspundea, mafiotul adăugă:

— Ca să fii sigur că nu eşti văzut, dă-mi un obiect.al tău. Cel care va veni mâine ţi-l va înapoia şi va lua banii.

Ca hipnotizat, Malko luă din buzunar bricheta Zippo şi o puse pe masă. Piotr o luă imediat.

— La prânz e bine?

— Este bine.

— Bine. Bună seara.

Se ridică de pe banchetă cu un grohăit de hipopotam.

Era puţin mai scund ca Malko dar de două ori mai lat. Cu gărzjje de corp în urma lui, îi întinse o mână grea pe care strălucea un inel cu smarald.

— Întoarce-te la hotel şi nu mai ieşi.

Se îndreptă spre ieşire legănându-se iar Malko se întoarse lângă Elena.

— El… începu el.

Rusoaica îi puse degetul pe gură.

— Nu vreau să ştiu nimic din ce aţi discutat. Am făcut să se întâlnească doi prieteni şi atât.

Irina, prinsă la mijloc de doi tineri, privi spre Malko.

— Mergem, propuse acesta, cerând nota.

Şeful de sală se aplecă la ureche.

— Domnule, aţi fost invitat de Piot Sergheevici. Totul este plătit.

— Eu, mai rămân puţin, făcu Elena. Vreau să mă distrez.

Malko se întrebă cu care din gărzile de corp urma să petreacă noaptea. Afară, Irina se lipi de el şi zise:

— Ştiam bine că eşti un bandit.

— De ce?

— Piotr Sergheevici este un mare bandit. Dacă nu erai la fel, nu ar fi discutat cu tine. Şi ne-a invitat pe toţi…

Urcând în Mercedesul hotelului, Malko se gândi că, pentru prima dată în viaţă, urma să comande asasinarea unui om. Ceea ce îl tulbura, chiar dacă acest Kosta vărsase atâta sânge încât să umple o piscină. Nu era principiul lui. Dar datele problemei erau simple. Ori accepta oferta lui Piotr Sergheevici, ori murea.

*

* *

Malko, fără să-şi arate nemulţumirea, se închise în „submarinul galben” la etajul cinci al ambasadei americane. Nu dormise de ajuns şi se pregătea să-l trezească pe Frank Capistrano în miezul nopţii. Altfel, nu avea cum să plătească la prânz cele o sută de mii de dolari. Nu putea angaja cheltuieli aşa de mari fără aprobarea Consilierului Special de la Casa Albă. *M* încet, formă numărul personal al lui Frank Capistrano. La Washington, era ora două noaptea. Ca de fiecare dată, vocea aspră a consilierului îl linişti.

— Ce se întâmplă? zise Frank Capistrano. Unde sunteţi?

Malko îi spuse, explicându-i şi de ce era consemnat la Moscova. Şi despre oferta lui Piotr. Nu se aştepta la reacţia americanului.

— Lisuse! făcu Frank Capistrano, omoară-l pe nenorocit.

Pentru ca banii contribuabililor să fie folosiţi bine. Trebuie să faci ca israelienii: inamicii se omoară…

— Este o crimă, remarcă Malko. O crimă cu premeditare.

— Este legitimă apărare, replică Frank Capistrano. Este ca şi cum aţi ezita să-l împuşcaţi pe Bin Laden! Aveţi binecuvântarea mea. Iar banii, anunţ la Langley imediat. Mă voi ruga chiar să meargă această variantă. Şi dacă recuperaţi acele documente, vă pup pe gură.

Malko ieşi din „submarinul galben” liniştit. Brian King îl aştepta în biroul lui.

— Veşti bune? întrebă el.

— Într-un fel, da, dar nu pentru toată lumea. Am nevoie până la prânz de o sută de mii de dolari în hârtii de o sută. Se poate? Veţi primi O.K. De la Langley.

— Este suficient să trimit pe cineva la bancă, făcu simplu americanul. Presupun că nu îmi veţi spune pentru ce aveţi nevoie de aceşti bani?

Malko zâmbi.

— Presupuneţi bine.

*

* *

Rem Tolkacev privi câteva secunde la pendulă, oprita definitiv la ora unsprezece şi zece, ora morţii lui Felix Dzerjinski, aşezată sub afişul cu chipul lui, şi îi mulţumi în gând. Avea uneori impresia că fondatorul CEKA veghea asupra lui, din întunericul mormântului său.

În curând, va putea închide definitiv acest dosar. Nu va spune nici măcar preşedintelui. La ce folos? Treaba fusese făcută, asta era important. Iar marilor şefi nu le place să bage mâna în mizerie. De aceea au oameni de încredere. Ei sunt cei care trebuie să vegheze ca drumul să fie mereu drept şi viaţa şefului un fluviu liniştit.

*

* *

Bărbatul care stătea la uşa camerei lui Malko părea perfect convenabil, cu trăsături asiatice pronunţate şi ochelari. Un bancher, cu o servietă neagră elegantă. Malko credea că acesta confundase camera când necunoscutul scoase un obiect din buzunar şi i-l dădu.

— Cred că aţi uitat asta, aseară, zise el cu o voce blândă.

Era bricheta Zippo a lui Malko.

Acesta o luă şi îl invită pe necunoscut, care se aşeză cuminte în faţa biroului. Malko deschise micul seif electronic fixat în perete şi scoase un plic gros adus mai devreme de şeful staţiei CIA. Vizitatorul său, fără să-l deschidă, îl băgă în servietă.

— Lată ce veţi face, zise el. Imediat veţi coborî la biroul de taxi şi veţi comanda o maşină pentru a merge să vizitaţi satul Sokol, vilele lui Stalin. Două ore. Veţi merge pe Tverskaia, apoi pe Leningradski, apoi întoarceţi pe strada Alabana şi apoi pe Biriuzova. În acel moment, veţi cere şoferului să încetinească. Ţineţi minte? Este important.

— Îmi voi aminti, îl asigură Malko. Apoi?

Necunoscutul se ridică şi zise zâmbind.

— Apoi, nimic. La revedere, domnule.

Malko îl însoţi şi privi cum iese în hol.

Înţelesese. Încă o dată era pe post de momeală. Mafiotul îi întindea lui Kosta o cursă, dându-i ocazia să-l lichideze pe Malko într-un loc pustiu. Evident, ucigaşul din Sankt Petersburg nu putea şti că Malko fusese anunţat de sosirea lui la Moscova.

Totuşi, acest plan avea două necunoscute: mai întâi, se putea produce oricând un incident sau o greşeală. Dacă oamenii lui Piotr nu interveneau destul de repede, Malko era căzut în cursă. Ca un şobolan… Mai exista şi varianta şi mai neplăcută: Kosta să se înţeleagă cu Piotr. Fără ştirea

Elenei. Până la urmă aparţineau aceluiaşi univers iar Malko nu era, în ochii lor, decât un fraier.

Acum, nu mai putea da înapoi.

*

Constantin laculev, cunoscut mai mult sub porecla de Kosta-la-Tombe, se aşeză pe locul din spate al maşinii Nissan alb pe care o închiriase la sosirea la Moscova. O maşină frumoasă şi puternică, dar regreta Mercedesul blindat cu care se deplasa la Sankt Petersburg. Demis Starios, garda lui de corp şi ucigaşul nr. 1, se aşeză lângă el. Într-o geantă sport, înghesuiseră două pistoale-mitralieră Borko, fiecare cu două încărcătoare. Şoferul lui, Serghei Tikov, se urcă la volan.

— Ştii unde mergem? întrebă Kosta, neliniştit, din cauză că celălalt nu prea cunoştea Moscova.

— Da, da, afirmă Serghei Tikov, deranjat.

Ajunseră în centru pe bulevardul Mira. Opriră sub podul Moskovoreki iar Serghei Tikov coborî şi deschise capota, ca şi cum era în pană. *Kempinski* era chiar în faţa lor.

Kosta şi Starios rămaseră pe locurile lor. Dacă trecea vreo maşină a miliţiei pe acolo, nu vedeau decât o maşină în pană cu doi afacerişti, aşteptând ca şoferul să o repare. Fumau în linişte, în timp ce Serghei Tikov se ocupa sub capotă.

La ora două şi zece, mobilul lui Starios sună. Discuţia fu scurtă.

— Tocmai a părăsit hotelul, anunţă Starios. Mercedes 500, cu nr. 543 HGF 77.

— Bine, aprobă Kosta.

Trei minute mai târziu, Mercedesul 500 negru trecu pe lângă ei. Aşteptară să ajungă aproape de podul Kammeny. Era roşu la semafor şi nu riscau să-i piardă.

Efectiv, mai erau trei maşini în spatele Mercedes-ului şi urcară pe pod, pentru a vira la stânga pe Tverskaia, mereu

aglomerată. O jumătate de oră mai târziu, se târau cu douăzeci de kilometri la oră pe bulevardul Leningradski. Nimeni nu vorbea. Când Mercedes-ul viră pe Alabana, Starios se aplecă şi desfăcu geanta, întinzând unul din pistoale lui

Kosta, care îl aşeză pe genunchi. Verifică încărcătorul şi aşteptă.

Artera era puţin frecventată. Nimic suspect. Era aproape o rutină, dar îşi făcea un prieten puternic dacă rezolva acest contract. Unul preţios. Văzu stopurile Mercedes-ului aprinzându-se. Frânase înainte de a vira pe o stradă perpendiculară. Se intra într-o zonă împădurită: satul Sokol unde nu mai erau decât vilele vechi ale lui Stalin. Şi nici circulaţie.

Mercedes-ul rula încet. Nu era niciun pieton în zonă. Kosta se întoarse: strada era pustie şi în urmă. Îl bătu pe umăr pe Serghei Tikov:

— Hai!

Serghei Tikov acceleră. Era obişnuit cu asemenea acţiuni. Urma să depăşească maşina şi să o lovească din lateral. Kosta şi Starios vor sări jos şi vor ciurui Mercedes-ul cu armele automate, lichidând şi şoferul şi pasagerul. Nu lăsau niciodată martori. Pentru mai multă siguranţă, Kosta adusese şi o grenadă defensivă pe care o va arunca în interiorul maşinii Mercedes.

*

* *

Malko, cu pulsul la o sută cincizeci, se întoarse şi văzu maşina albă care se apropia. Era momentul adevărului. Strada era pustie, în afară de cele două maşini, şi îşi zise că a doua ipoteză a lui era cea adevărată: grasul de Piotr îl atrăsese într-o capcană şi urma să moară.

Capitolul XX

Malko se aplecă spre şofer, în timp ce scotea pistolul Tokarev din buzunarul paltonului. Maşina albă se apropia rapid.

— Accelerează! zise el. Repede.

Surprins, şoferul nu reacţionă imediat, întorcându-se spre

Malko. Acesta se ghemui în colţul din dreapta gata să tragă imediat ce celălalt vehicul va ajunge în dreptul lui. Fără prea mari iluzii, dar hotărât să moară cu arma în mână. Brusc, văzu un punct care se mărea cu viteză în urma maşinii albe. O motocicletă cu doi bărbaţi.

Şoferul maşinii văzuse şi el, căci trase de volan spre stânga, ca să-l împiedice să treacă. Imediat, pilotul motocicletei se duse în dreapta, între cele două vehicule. Malko văzu cum pasagerul motocicletei îndreaptă spre maşina albă un Kalaşnikov cu crosa pliabilă. Acum, motocicleta mergea în dreptul Nissan-ului. Bubuiturile se auziră, în rafale scurte. Pulverizând mai întâi geamul din spate. Nimeni nu putea supravieţui acestui val de gloanţe. Motocicleta ajunse în dreptul portierei din faţă şi reluă tirul.

Nissan-ul începu să meargă în zigzag şi viră spre stânga, lovindu-se de gardul de lemn al unei vile. Motocicleta acceleră. Placa cu numărul era acoperită cu noroi, împiedicând recunoaşterea. Mecanic, şoferul lui Malko, palid ca un mort, continuă să meargă înainte.

Nimeni nu ieşi din maşina înfiptă în gard. Cum şoferul încetinea din nou, panicat, Malko îi zise:

— Haide, haide! Ne întoarcem.

Nu fu nevoie să-i zică de două ori. În timp ce se mai liniştea, Malko îi zise:

— Am fost martorii unei reglări de conturi între mafioţi. Vreţi să mergem la Miliţie?

— Nu, nu, bâigui şoferul.

— Bine, concluzionă Malko. Nu am văzut nimic.

179

Pentru a se asigura de tăcerea lui, îi dădu două mii de ruble. În timp ce coborau pe Leningradski Prospekt, înspre centru, îşi zise că trebuia să-i facă un cadou frumos Elenei Kudrin.

În cele din urmă, nu avea nicio remuşcare pentru moartea brutală a lui Kosta. „Cine scoate sabia, de sabie va pieri”. Aşa

şi era. Era legitimă apărare. Fără acea motocicletă, nu ar fi scăpat cu viaţă de pe acea stradă.

O jumătate de oră mai târziu, cobora la *Kempinski.* Când traversă holul, angajatul de la Lufthansa îl strigă:

— Domnule! zise ea, numele dumneavoastră tocmai a fost şters de pe lista interdicţiilor de ieşire de pe teritoriul Rusiei. Trebuie să fi fost o greşeală. Puteţi face rezervare când doriţi…

— Mulţumesc! făcu Malko. Era de fapt o eroare informatică.

Urcă direct în cameră, luă sticla de votcă şi îşi turnă o porţie bună. Alcoolul rece îi făcu bine. Ridicarea interdicţiei îi trăda clar pe comanditarii lui Kosta. „Organele” care îl apărau pe Puţin şi trecutul lui cu ferocitate. Erau atât de siguri pe ei că nu mai aşteptaseră să primească raportul lui Kosta. Primul lui reflex era să se grăbească la aeroport, dar mai avea o şansă să recupereze documentele de la Sankt Petersburg. Acum că pericolul imediat se mai îndepărtase, avea o pauză. Imediat o sună pe Elena pe telefonul mobil.

— Elena, zise el, aş vrea să vă invit la cină! Prietenul dumneavoastră s-a arătat foarte devotat şi vă mulţumesc.

Rusoaica nu făcu niciun comentariu.

— Să mergem la *Basco Cafe,* propuse ea. În Piaţa Roşie. Este foarte la modă şi au caviar bun. Voi trece să vă iau.

Malko coborî. Trebuia să anunţe la ambasadă şi pe cei de la CIA. Pentru prima dată de mai multe zile, pulsul nu îi mai crescu când trecu de uşa hotelului.

*

* *

Rem Tolkacev avea de cinci minute în faţa lui un mesaj de la MVD care îl anunţa că murise Kosta. Cel care i-l

adusese nu ştia despre afacere, ci îi prevenea sistematic de evenimentele importante din lumea criminalităţii organizate. Eminenţa cenuşie a Kremlinului îşi aprinse una din ţigările multicolore şi privi la portretul lui Felix Dzerjinski,

ca pentru a-i cere scuze. Lichidarea lui Kosta era opera unui grup criminal. Ori, „clientul” lui nu avea nicio legătură cu astfel de oameni. Ceva trebuia lămurit. Aşteptând, operaţiunea de eliminare eşuase şi îi trebuia ceva timp pentru a organiza alta.

Ceva mai devreme, Miliţia primise ordin să ridice interdicţia de ieşire din ţară a „martorului” în cazul Leonid Şevrikov… Bineînţeles, Rem Tolkacev, cu un singur telefon, putea să revină, dar Miliţia risca să pună întrebări. Ori, ţinea ca niciun indiciu al acţiunilor sale să nu fie bănuit.

Din fericire, mai avea o armă secretă care îi permitea să rezolve cazul.

Se puse pe telefon, explorând cele două ipoteze. Fie „clientul” se urca în primul avion, şi era dificil de oprit, fie rămânea la Moscova. În acest caz, însemna că are un motiv serios pe care trebuia să-l descopere. Rem Tolkacev îşi termină ţigara, savurând fiecare fum. Nu îşi spusese ultimul cuvânt. Era momentul să scoată asul din mânecă.

*

* *

Basco Cafe avea un decor rece şi impersonal, dar o perspectivă uimitoare spre Piaţa Roşie, pustie, şi Mausoleul lui Lenin.

Ceremonios, şeful de sală aduse o porţie mare de Beluga şi umplu trei pahare cu şampania comandată de Malko. Era prima dată când sărbătorea moartea unui duşman. Elena se îmbrăcase cu un taior negru cu o broşă enormă în formă de papagal, şi ciorapi negri. Irina era în fustă mini de piele şi cizme, cu un pulover de mătase fucsie.

— Pentru viaţă! făcu Malko.

Şampania îi gâdilă plăcut gura. Cu o mână pe piciorul Irinei, se bucura de viaţă. Privirea i se întâlni cu a Elenei care îi zâmbi. Îi datora o avere.

181

Pe bancheta din spatele lor un tip gras pipăia o prostituată,

pe jumătate lungită. Nimeni nu părea deranjat.

Elena îi şopti ia ureche lui Malko:

— Este Iuri Kabalaze, fostul purtător de cuvânt al KGB. A făcut avere în domeniul bancar şi acum profită, înşelând-o pe nevastă-sa ca un nebun… Este unul din clienţii mei. Mi-a rămas recunoscător…

— Şi eu, preciză Malko, vă sunt extrem de recunoscător…

Elena zâmbi ambiguu.

— Nu îmi mulţumiţi.

— De ce?

— Acum, vă pot spune, mărturisi ea, când v-am prezentat lui Piotr, el fusese deja contactat pentru a-l lichida pe Kosta…

Malko nu credea ce auzea.

— Dar de cine?

— Prietenul dumneavoastră din Sankt Petersburg. Oleg Pavlovski. De ceva timp, Kosta era în declin. Oleg Pavlovski voia să-i ia afacerea. Doar că, la Sankt Petersburg, Kosta era încă bine protejat. Atunci, când a aflat că vine la Moscova să vă lichideze, Oleg a profitat. Cât v-a cerut Piotr?

— O sută de mii de dolari…

— Este cinstit, ar fi putut cere euro… cu douăzeci la sută mai mult. Cum l-a plătit şi Oleg Pavlovski, a făcut o bună afacere.

— Vreţi să spuneţi, preciză Malko, că, *oricum*, îl omora pe Kosta?

Elena zâmbi.

— Nu regretaţi nimic. Ar fi putut fi *după* ce Kosta v-ar fi lichidat. Aşa a împuşcat trei iepuri deodată: l-a ajutat pe Oleg, mi-a făcut mie plăcerea şi a încasat o primă de o sută de mii de dolari… Acum puteţi sta liniştit. Kosta nu va mai deranja pe nimeni.

După ce plăti o notă consistentă, în euro, se despărţiră la ieşirea din restaurant. Malko şi Irina se întorceau pe jos la hotel, nu aveau decât de traversat podul. Luase totuşi Tokarev-ul pentru orice eventualitate.

Agăţată de braţul lui, Irina întrebă:

— Te vei întoarce la Sankt Petersburg?

— Nu, nu cred.

— Vei pleca din Moscova, atunci?

— Nu imediat, făcu Malko.

Ea nu mai insistă şi, abia ajunsă în cameră, îi oferi o felaţie admirabilă. Malko îşi aminti că viaţa era frumoasă, dar prea scurtă.

Îşi mai acorda trei zile. După aceea, va lua avionul. Fuseseră destui morţi ca să nu mai pună în pericol şi viaţa lui Gregori Lissenko. Chiar dacă nu reuşiseră să-l omoare, îl supravegheau în continuare.

*

* *

Dormise. Până la ora unsprezece. Normal după tensiunea din zilele precedente. Chiar şi televiziunile vorbiseră de moartea tragică a lui Kosta. O fotografie arăta arsenalul găsit în maşina lui: două pistoale mitralieră, patru pistolete, grenade, cagule. Bineînţeles, nici urmă de asasini. Trupul urma să fie trimis la Sankt Petersburg pentru o înmormântare fastuoasă.

Se auzi o bătaie în uşă.

Se duse să deschidă: era un angajat al hotelului cu un pachet.

— A fost lăsat la recepţie pentru dumneavoastră, domnule, anunţă el.

Malko luă pachetul şi, după ce angajatul plecă, îl examină cu teamă. Niciun zgomot. Era înfăşurat în plastic alb pe care îl tăie, descoperind capacul albastru al unei cutii de caviar Beluga! O carte de vizită era lipită de capac, cu câteva cuvinte. „Mâncaţi-le repede, nu se păstrează, dar trebuie să fie delicioase! în sănătatea prietenului nostru comun, dispărut ieri, Oleg.” Mafiotul din Sankt Petersburg avea simţul umorului şi al recunoştinţei. Calmat, Malko puse cutia de caviar în frigider. Va mânca în aceeaşi seară cu Irina. Era totuşi decepţionat: Gregori Lissenko părea că renunţase la a-i

mai trimite documentele despre Puţin. Probabil îi era teamă…

183

Se îmbrăcă şi plecă pentru a-i cumpăra un ceas frumos Elenei. Ruşii erau înnebuniţi după ceasurile occidentale.

*

* *

Malko luase lămâi, smântână, brânză, votcă şi şampanie. Cutia de Beluga trimisă de Oleg Pavlovski trona pe masă, încă nedesfăcută. Îi dusese mai devreme Elenei un Patek-Philip care valora cât un avion într-o ţară obişnuită. Irina, splendidă într-o rochie decoltată neagră, cu bretele fine, luă cutia şi începu s-o desfacă.

— Lasă-mă să o deschid! Aduce noroc.

Se descurcă uşor. Malko simţi brusc cum îi creşte pulsul. Peste bobiţele negre, era un săculeţ din plastic în care era o cheje şi un bilet!

Îl luă între degete şi-l desfăcu sub privirile mirate ale Irinei. Scrisul de mână nu conţinea decât patru cuvinte: Gara Leningrad, caseta 28. Deci, cheia era de la o casetă de valori din gara Leningrad. Ridică privirea:

— Irina, sunt casete de valori în Gara Leningrad?

— Bineînţeles, făcu ea. De ce?

El zâmbi.

— Nu îţi pot spune. Să gustăm din caviar. Pare delicios, mai bun decât cel de ieri.

Niciodată nu mâncase un caviar atât de fantastic. Deci, Gregori Lissenko îşi ţinuse promisiunea: documentele despre trecutul lui Vladimir Puţin aşteptau în gara Leningrad. Apoi, să le scoată din Rusia era un joc de copii, cu valiza diplomatică. Cu atât mai mult cu cât adversarii săi nu bănuiau nimic… îi venea să chiuie de bucurie. Niciodată Irina nu i se păruse atât de apetisantă.

— În această seară, voi face dragoste ca niciodată.

*

* *

Malko deschise cu greu ochii. Băuse multă votcă în ajun şi, în doi, goliseră jumătate din cutia cu caviar.

Surprins să nu o simtă pe Irina lângă el, privi spre intrare

şi văzu în semiîntuneric o mână ieşind în garderobă. Deja se îmbrăcase.

— Unde te duci? întrebă el.

— Am o întâlnire.

Văzu mâna ieşind din garderobă şi ascunzând ceva în geantă. Pulsul îi sări în aer. Dintr-un salt, ajunse în picioare.

— Irina, aşteaptă!

Tânăra realiză că nu mai avea timp să deschidă uşa înainte de a o ajunge. Băgă mâna din nou în garderobă şi scoase Tokarev-ul din buzunarul paltonului lui Malko.

— Lasă-mă să plec! făcu ea calmă. Nu face prostii.

Malko se opri. Furios mai întâi pe el. Astfel, prima lui intuiţie era bună: Irina lucra pentru „ei”. Iar ceea ce tocmai luase, era cheia de la caseta de valori în care se aflau documentele compromiţătoare despre Puţin.

Se priviră, câteva secunde, în tăcere. Ce să spună? Apoi, el făcu un pas înainte şi auzi un clinchet metalic: ea armase pistolul.

— Dacă încerci să mă împiedici să plec, sunt obligată să te împuşc, zise ea cu o voce tristă.

Malko înţelese din expresia rece a ochilor de cobalt că o va face. În Rusia viaţa unui om nu mai conta nimic.

— Aşteaptă, zise el, îţi fac o propunere. Mi-ai spus că visul tău este să pleci în Statele Unite? Este adevărat?

— Da. De ce?

— Dacă laşi pistolul şi mă ajuţi, vei pleca mâine cu mine. Vei avea şi un paşaport american. Şi bani. Mulţi bani. Dacă te supui lor, după ce nu le vei mai fi de folos, te vor omorî.

Simţi că ea muşcase momeala.

— De ce?

— Ştii prea multe, îi explică Malko. Eşti într-o afacere de

stat. În Rusia, nu lasă pe nimeni în viaţă din acest gen de afacere. Chiar dacă ţi se jură contrariul. Cei care te-au angajat o vor face chiar ei.

— Cine eşti tu de fapt?

— Sunt ofiţer de informaţii, răspunse Malko. Lucrez pentru Statele Unite ale Americii. La gara Leningrad sunt documente extrem de importante care îl privesc pe Vladimir

Puţin. Din cauza lor, mulţi oameni au murit deja. Tu vei fi ultima.

O simţea încurcată dar pistolul îl ameninţa încă.

— De unde să ştiu că spui adevărul? întrebă ea. Dacă te las să pleci, mă vor omorî.

— Nu, te voi proteja eu. În secunda în care laşi pistolul. Am în spatele meu tot sprijinul Americii.

Din nou, se priviră în linişte, apoi Irina lăsă încet pistolul, cu privirea goală.

— Sunt obosită, făcu ea.

Singură, lăsă pistolul pe etajeră şi reveni în mijlocul camerei. Cu un gest automat băgă mâna în geantă şi îi dădu lui Malko săculeţul în care era cheia de la casetă.

— Foarte bine! zise el. De acum, nu mă mai părăseşti. Spune-mi un lucru: când ai primit ordin să iei această cheie?

— Dimineaţă, zise ea. Am sunat, ca în fiecare zi, ca să raportez ce am făcut. Am menţionat treaba cu cheia şi mi-au spus să o iau cu orice preţ. Imediat ce va fi posibil.

— Deci, „ei” nu ştiu încă dacă ai putut lua cheia.

— Nu.

— Le-ai spus unde este caseta?

— Nu, nu am citit ce era scris pe bilet.

Malko avu impresia că nu îi mai ajunge oxigenul. Mai avea o mică marjă de manevră.

— Aşteaptă-mă, zise el.

În cinci minute, fu gata. Luă Tokarev-ul şi coborâră, ieşind pe jos din hotel, ca pentru a se plimba. Merseră până la podul

Moskovoreki, unde Malko opri o maşină căreia îi dădu adresa ambasadei americane.

Irina nu deschidea gura. Malko puse o mână peste a ei.

— Îmi voi ţine promisiunea. În două zile vei fi în Statele Unite.

*

* *

Brian King fusese puţin surprins văzându-l pe Malko venind în compania Irinei. Acesta pusese totul la punct, explicând cum stătea treaba.

— *Noi, o* să mergem acum la gara Leningrad să recuperăm dosarele, zise el. Cu o escortă şi o maşină blindată. Pentru a le aduce aici imediat, este responsabilitatea voastră. Vreau un paşaport american pentru sfârşitul zilei pe un nume pe care vreţi voi. Veţi avea fotografia într-o oră. Îmi veţi spune numele de pe paşaport pentru a putea face o rezervare.

Irina asculta, cu gura căscată.

— Voi face paşaportul pe numele unuia din angajaţii noştri care a plecat recent, făcu şeful staţiei.

— De acord. Acum, mergem.

Zece minute mai târziu, părăseau ambasada într-un Mercedes blindat cu geamuri fumurii, escortaţi de şase gărzi ale Marinei. Direcţia, gara Leningrad. Malko număra secundele. Când ajunseră în parcare, în piaţa Komsomolskaia, îi zise Irinei:

— Aşteaptă-ne în maşină.

El intră în gară, escortat de şeful staţiei şi de doi soldaţi în civil.

Casetele erau pe peretele din fund, departe de trenuri. Malko privi în jurul lui şi introduse cheia în broasca de la caseta numărul 28. Uşa se deschise şi văzu o cutie mare care ocupa tot spaţiul. O scoase chiar el şi o dădu unuia din soldaţi.

— Hai! făcu el, uitând că vorbea cu un american.

Trei minute mai târziu, cutia era în portbagajul Mercedesului. Plecară. Lui Malko îi venea să cânte. Se întoarse spre Irina.

— Ştii unde îţi poţi face fotografii de buletin la minut?

— Da, pe Sadovaia Spaskaia.

— O.K., ne ghidezi tu.

Ea se opri la un kilometru mai departe, în faţa unui centru comercial.

— Aşteptăm.

După zece minute, Irina se întorcea cu fotografiile de buletin.

— Mergem la consulat, făcu Malko dând fotografiile şefului staţiei. Veţi face un paşaport imediat. Un paşaport de

serviciu. Va fi mult mai uşor la Serviciul de Imigrări.

Irina, albă ca varul, depăşită, nu zise nimic. Când intrară în parcarea ambasadei, Malko se întoarse spre ea.

— Aşteaptă-mă în maşină şi mă întorc cu paşaportul.

*

* *

Malko îi întinse noul paşaport albastru Irinei, care se numea de acum Florence May, angajată a Departamentului de Stat.

— Ai o rezervare pentru cursa Lufthansa spre Frankfurt, mâine la 12.30, anunţă el.

Ea păru înnebunită.

— Ce voi face de acum încolo?

— Nimic, zise Malko. Ne vom întoarce la *Kempinski* ca şi cum am fost la plimbare. Apoi, nu ne vom mişca din hotel până mâine dimineaţă. Eu, nu am nicio rezervare.

— Voi pleca singură? Nu cunosc pe nimeni la Frankfurt. Nu am ieşit niciodată din Rusia.

Malko zâmbi.

— Nu-ţi fie teamă. Vei fi primită acolo. Iar eu, voi veni cu zborul următor. Nu voi lua biletul până ce nu vei fi în siguranţă, în avion.

— Trebuie să telefonez, zise ea.

— Spune-le că nu ai putut să-mi iei cheia, dar că o am încă la mine.

— Bine, zise ea, cu un zâmbet palid.

*

* *

Malko număra orele de la şase dimineaţa. Lângă el, Irina nu închisese ochii. Nu mai făcuseră nici dragoste. Prea stresant. Se îmbrăcară. Irina era foarte palidă. Malko o luă de braţ.

— Bine. Vei merge până la tine acasă. Stai acolo puţin, apoi pleci înapoi, fără să-ţi iei niciun bagaj. Ca şi cum ai avut de făcut ceva. Apoi, iei un taxi şi te duci la Şeremetievo II. Acolo, un prieten, cel pe care l-ai văzut ieri, te va aştepta

cu o valiză. Dacă pleci fără nimic, vei atrage atenţia. Îţi va da şi un bilet. Apoi iei avionul. Bine?

— Bine!

— Atunci, ne vedem diseară la Frankfurt.

*

* *

Irina plecase de mai puţin de o oră când telefonul sună.

— Cineva vă aşteaptă la recepţie, domnule, anunţă angajata.

Malko coborî. Brian King îl aştepta jos. Se urcară în maşină. Americanul era extaziat.

— Am aruncat o privire pe ceea ce este în cutii, zise el. Este jackpot-ul.

— Perfect, zise Malko. Vă însoţesc la aeroport, dar voi rămâne în maşină cât veţi merge să-i daţi valiza şi biletul Irinei. Eu, voi pleca cu următorul zbor. Cum veţi trimite documentele?

— Cu valiza diplomatică. După ce fotocopiem totul Bineînţeles că nu sunt originale…

Birocraţii erau extraordinari.

De această dată, nu mai era maşină de escortă, ci numai două gărzi. Ajunseră pe Tverskaia unde circulaţia era mai

bună ca de obicei. Brusc, la intrarea pe bulevardul Leningradski, unde de obicei se mergea bine, se făcu din nou aglomeraţie. Timp de câteva minute, merseră în coloană, pe o singură bandă.

Malko îşi făcea griji pentru Irina care aştepta singură la aeroport. În cele din urmă trecură pe lângă locul blocajului. Un accident. Un enorm camion Kamaz lovise un taxi. Îl văzură, complet distrus, pe marginea şoselei. Cum Mercedes-ul lua viteză, Malko, cuprins de un presentiment, strigă şoferului:

— Opreşte!

Soldatul se supuse. Abia se opri maşina că Malko sări afară şi alergă spre locul accidentului. Brian King, uluit, strigă după el:

— Hei, ce s-a întâmplat? O să întârziem la aeroport!

Malko nu îl mai asculta, făcându-şi loc printre toţi gură-cască de pe trotuar. Un bărbat din care nu se vedeau decât încălţările şi, lângă, o femeie, uşor de recunoscut după părul blond lung care ieşea de sub cearşaful cu care era acoperită. O bătrână îşi făcu cruce când Malko ridică pânza.

Irina avea trăsăturile calme şi ochii deschişi. Albastrul lor era mai pal. Nu avusese timp să se sperie. Un fir de sânge îi curgea din gură, coagulat instantaneu de frigul pătrunzător.

Tehnoredactare computerizată: Mariana Radu
Redactor: Maria Carp

NOU!

Găsiți „Justițiarul" și în România !

Gérard de Villiers

prezintă

JUSTIȚIARUL

ESCROCHERIE ÎN LAS VEGAS

de Don Pendleton

Tineretului

PREȚ 25 000 Lei

ISBN 973-597-238-7